

Geek it up with the award-winning
international bestseller...

GEER GIRL

ALL THAT
GLITTERS

17-5443

HOLLY
SMALE

All That Glitters

Linda Howard

Translators:

Vecspa, Chocopie1412,

Chocolatbel, Kaim184,

Tranhao1510, Cloudz,

Hongnguyenhuong, Hanghulis

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Chương 1

Dịch: vecspa

Charles nói đột ngột mà không hề báo trước, "Constantinos đã đến London vào sáng nay."

Jessica nhìn lên, tâm trí cô trống rỗng trong một khoảnh khắc, rồi cô nhận ra những gì anh nói và mỉm cười. "Well, anh đã báo cho em rồi, Charles. Có vẻ như là anh đã đúng." Không phải cô đã từng nghi ngờ anh, vì bản năng của Charles trong công việc thật kì lạ. Anh đã nói với cô rằng nếu cô dùng cổ phần của cô trong ConTech để chống lại những phiếu bầu của Constantinos, cô sẽ hứng xuống đầu cô cơn giận dữ của cổ đông độc thân lớn nhất và cũng là chủ tịch của tập đoàn, Nikolas Constantinos, và điều đó chứng tỏ rằng một lần nữa Charles lại đúng. Lá phiếu cho Dryden đã được bầu đi vào hôm qua. Bất chấp cảnh báo của Charles, cô đã bỏ phiếu chống lại việc tiếp quản và phiếu của cô đã mang theo nhiều sự ủng hộ. Không đầy hai mươi tư giờ sau, Constantinos đã đến London.

Jessica chưa từng gặp anh ta, nhưng cô đã nghe đủ những giai thoại kinh hoàng về anh ta bao gồm cả sự may mắn của chính cô về mối quan hệ này. Theo như những câu chuyện ngồi lê đôi mách, anh ta hoàn toàn tàn nhẫn trong công việc kinh doanh của mình; tất nhiên, điều đó có nghĩa là anh ta sẽ không bao giờ đạt được vị trí hiện tại bằng việc nhu nhược hay từ tốn hết. Anh ta là một tỉ phú, đầy quyền thế theo những tiêu chuẩn Hy Lạp; cô chỉ là một cổ đông, và cô nghĩ một cách hài hước rằng đó là một trường hợp dùng búa tạ đánh con ruồi để đặt khẩu trọng pháo của anh ta lên cô, nhưng nó trông như thể không vấn đề nào là quá nhỏ với sự chú ý cá nhân của anh ta.

Charles đã chỉ ra rằng cô có thể bỏ phiếu cho việc tiếp quản và giữ lại cho mình những sự khó chịu, nhưng có một điều rằng Robert đã dạy cô trong ba năm hôn nhân của họ là hãy tự đứng lên bằng chính mình, hãy tin vào bản năng và đừng bao giờ bán đứng chính mình. Jessica đã cảm thấy rằng việc di chuyển Dryden thật lén lút và cô đã bỏ phiếu chống lại nó. Nếu Constantinos không có khả năng chấp nhận được rằng cô đã đúng khi bỏ phiếu cổ phần của cô theo cách cô muốn, rồi anh ta sẽ chỉ phải học cách giải quyết nó. Bất chấp việc anh ta quyền lực như thế nào, cô kiên quyết không lùi lại khỏi nơi cô đang đứng, và Charles đã tìm ra rằng cô có thể rất bướng bỉnh khi cô đã định sẵn điều gì đó trong đầu cô.

"Em phải cực kì cẩn thận với anh ta," Charles chỉ dẫn cô, phá vỡ những ý nghĩ của cô. "Jessica, em yêu, anh không tin là em nhận ra rằng anh ta có thể gây áp lực lên sức chịu đựng của em đến mức nào. Anh ta có thể làm tổn thương em theo cái cách mà em không bao giờ có thể tưởng tượng nổi. Bạn bè của em có thể mất việc; nhà của họ có thể bị thế chấp; các ngân hàng sẽ ngưng làm việc với em. Nó có thể là những việc nhỏ nhất như kiểu cuộc hẹn sửa chữa xe ô tô của em bị hủy hay chuyến bay của em bị hoãn vậy. Em đã bắt đầu nhìn thấy chưa, em yêu?"

Về hoài nghi, Jessica nhìn chằm chằm vào anh. "Ý của em là, Charles, anh có nghiêm túc không đấy? Nó thật khô khan!"

"Anh tiếc là anh đang rất nghiêm túc đấy. Constantinos muốn mọi thứ hoàn thành theo cách của anh ta, và anh ta có đủ tiền và năng lực để bảo đảm chúng là như vậy. Đừng đánh giá thấp anh ta, Jessica."

"Nhưng nó thật dã man!"

"Và Constantinos cũng vậy, ở cùng một mức độ," Charles nói thẳng thừng. "Nếu anh ta cho em quyền lựa chọn bán cổ phần của em cho anh ta, Jessica, anh khuyên em nên chấp nhận. Nó sẽ

an toàn hơn cho em."

"Nhưng Robert—"

"Ừ, anh biết," anh cắt ngang, mặc dù giọng của anh đã dịu hơn. "Em cảm thấy rằng Robert đã giao phó cổ phần này cho em, và rằng anh ấy cũng sẽ bỏ phiếu chống lại việc tiếp quản Dryden. Robert là một người đàn ông rất dễ thương và đặc biệt, nhưng giờ anh ấy đã chết và anh ấy không thể bảo vệ em nữa. Em phải nghĩ đến bản thân mình, và em không có vũ khí để tranh đấu với Constantinos. Anh ta có thể đánh đổ em."

"Nhưng em không muốn tranh đấu với anh ta," cô phản đối. "Em chỉ muốn tiếp tục như em đã luôn vậy. Nó trông thật ngớ ngẩn với anh ta để vượt qua phiếu bầu của em—tại sao anh ta không đích thân làm nó?"

"Anh ta không đích thân làm vậy," Charles giải thích. "Anh ta không phải. Nhưng em đã chống lại anh ta và em sẽ bị đặt trong lần ranh, bất chấp những gì anh ta phải làm để hoàn thành nó. Và đừng nghĩ rằng em có thể cầu khẩn được cái bản chất tốt hơn của anh ta—"

"Em biết," cô chen ngang, khoe miệng dịu dàng của cô cong lên trong một nụ cười. "Anh ta không có cái đó!"

"Chính xác," Charles nói. "Hay anh ta cũng không thể nhân từ với em được đâu; ghi chép của em trong cuộc bỏ phiếu chống lại anh ta, em yêu, gần như là rất hoàn hảo."

"Oh, anh yêu," cô nói gượng gạo. "Em đã không nhận ra. Nhưng ít nhất là em trước sau như một!"

Charles bật cười miễn cưỡng, nhưng đôi mắt lạnh lùng của anh ánh lên thích thú. Jessica luôn luôn có vẻ kiểm soát được bản thân, có tài nhìn xa trông rộng và giảm thiểu cơn khủng hoảng trở thành điều bực mình, mặc dù anh e rằng lúc này cô đang làm quá sức mình. Anh không muốn cô bị tổn thương; anh không bao giờ muốn nhìn thấy cái nhìn trong mắt cô sau khi Robert chết nữa, sự tuyệt vọng, nỗi đau đớn quá sâu sắc. Cô đã che dấu lại, cô là một người phụ nữ mạnh mẽ và là một chiến binh, nhưng anh luôn luôn cố gắng bảo vệ cô khỏi bất kì nỗi đau nào nữa. Cô đã chịu đựng đủ trong cuộc đời trẻ trung của mình rồi.

Điện thoại reo lên và Jessica bước đến để nghe, chuyển động của cô, vẫn luôn luôn như vậy, uyển chuyển và duyên dáng như của một con mèo vậy. Cô nhắc máy lên và kẹp nó vào giữa vai cô. "Nhà Stanton đây."

"Làm ơn cho tôi gặp bà Stanton," một giọng đàn ông lạnh lùng, khách quan nói, và tai cô bắt lấy dấu trọng âm. Là Constantinos à?

"Tôi là Bà Stanton đây," cô trả lời.

"Bà Stanton, tôi là thư kí của ngài Constantinos. Ngài ấy sẽ thích được nhìn thấy bà vào chiều nay—chúng ta có thể nói chuyện vào 3h30 được không?"

"3h30?" cô lặp lại, liếc nhìn đồng hồ đeo tay. Chỉ còn khoảng gần 2 tiếng nữa

"Cảm ơn bà, Bà Stanton," giọng nói hài lòng vang lên. "Tôi sẽ nói với Ngài Constantinos để chờ bà. Chúc một ngày tốt lành."

Tiếng lách cách từ ống nghe khiến cô nhắc nó ra khỏi tai và nhìn chăm chăm không tin nổi vào nó. "Well, thật là táo tợn," cô ngẫm nghĩ, gác điện thoại lại. Nó có thể là anh ta đã lấy lời lặp lại

của cô là lời chấp nhận, nhưng bản năng của cô lại nói khác. Không, nó chỉ đơn giản là cô không được chờ đợi tạo nên bất kì sự phản đối nào, và nó cũng sẽ không thành vấn đề nếu cô phản đối.

"Ai vậy, em yêu?" Charles nói lơ đãng, gom lại đồng giấy tờ mà anh đã mang đến cho cô ký.

"Thư kí của ngài Constantinos. Em vừa mới được triệu đến một cuộc gặp hoàng gia—vào 3h30 chiều nay."

Đôi lông mày thanh nhã của Charles nhướn lên. "Vậy thì anh nghĩ em nên nhanh lên."

"Em có một cuộc hẹn khám răng lúc 4h15," cô phân vân.

"Hủy nó đi"

Cô trao cho anh một cái nhìn lạnh lùng và anh bật cười. "Anh xin lỗi, em yêu, và anh rút lại lời gợi ý. Nhưng hãy cẩn thận, và cố gắng nhớ rằng sẽ tốt hơn nếu bán cổ phần cho anh ta hơn là đấu tranh với Constantinos đấy nhé. Anh phải đi bây giờ, nhưng anh sẽ gọi cho em sau."

"Vâng, tạm biệt anh," cô nói, nhìn anh rời đi. Sau khi anh đi khỏi, cô lao lên tầng và tắm, rồi bắt đầu lãng phí thời gian của chính mình khi cô chọn váy. Cô không chắc chắn sẽ mặc cái gì và đã đứng một lúc để khảo sát tủ quần áo; sau đó, vội vã với chính mình, cô lấy xuống một cái váy dệt kim màu be mát lạnh và mặc vào. Nó trông có vẻ đơn giản kiểu cổ điển và cô mặc nó với một đôi guốc cao 4 inch giúp cô có đủ chiều cao để trông không như một đứa trẻ vậy.

Cô không cao lắm, và bởi vì cô quá mỏng manh nên cô trông sẽ như 16 tuổi nếu cô không sử dụng chút mẹo nhỏ để khiến mình trông trưởng thành hơn. Cô mặc một bộ quần áo đơn giản, thanh khiết với những đường cắt, và một đôi guốc cao bất cứ khi nào có thể. Mái tóc dài mềm mại của cô được buộc lại thả sau lưng, một kiểu tóc rất mộc mạc để lộ niềm kiêu hãnh, một đường nét hoàn hảo cho khuôn mặt cổ điển thể hiện rõ tuổi trẻ của cô. Trang điểm quá nhiều sẽ khiến cô như một đứa trẻ chơi trò học làm người lớn, vậy nên cô chỉ điểm nhẹ một chút phấn hồng trên má, một lớp phấn mắt huyền ảo và màu son môi tự nhiên. Khi cô nhìn vào trong gương, cô thấy tóc cô suôn thẳng, biểu hiện của cô lạnh lùng và dè dặt; cô trông không bao giờ quyến rũ được lâu, hàng mi nặng nề trên đôi mắt xanh lá hay đường cong khiêu khích nơi đôi môi mềm mại của cô. Thế giới của việc tán tỉnh và quan hệ tình dục quá xa so với sự hiểu biết của cô và cô không có chút khái niệm nào về việc mình đáng khao khát hết. Cô vẫn còn là một đứa trẻ khi Robert đặt cô bên dưới đôi cánh bảo vệ của ông — một đứa trẻ e dè, ủ rũ, mập mờ—và ông đã thay đổi cô trở thành một người lớn có trách nhiệm, nhưng ông đã chưa bao giờ thử dạy cô bất cứ điều gì về mặt thể xác trong hôn nhân và cô hai mươi ba tuổi hôm nay cũng chưa từng được chạm vào như cô lúc mới được sinh ra.

Khi đã sẵn sàng, cô kiểm tra đồng hồ lần nữa và nhận thấy rằng cô có 45 phút nữa để đến tòa cao ốc ConTech, nhưng với giao thông ở London thì cô sẽ cần mọi khoảng thời gian. Cô vội lấy cái cặp và chạy xuống dưới tầng để kiểm tra con chó của cô, Samantha, nó đang mang thai. Samantha nằm trong giường nệm, đang ngủ rất thoải mái mặc dù mặt nó trông thật lố bịch với những con cún con mà nó đang mang. Jessica đổ đầy nước uống cho nó, rồi ra ngoài và đến gần chiếc xe của cô, một chiếc xe thể thao thời trang xanh đen bóng mượt. Cô yêu cái động cơ êm ru của nó và giờ cô cần mọi năng lượng của nó để tăng tốc.

Giao thông thật chật vật và cô bước ra khỏi chỗ để xe riêng ở tòa cao ốc ConTech đúng 3h29 phút. Một người tiếp tân dẫn cô qua những căn phòng sang trọng và cô mở cánh cửa gỗ sồi nặng nề đúng giờ chót.

Căn phòng rộng lớn trải ra trước mắt cô, lộng lẫy với tấm thảm màu nâu sô-cô-la và những chiếc

ghế được phủ màu nâu và vàng. Đặt bên cánh cửa đôi to lớn là một chiếc bàn rộng, và ngồi trong bàn là một người đàn ông mảnh khảnh, đen thui đang kiểng trên chân của anh ta khi cô bước vào.

Một đôi mắt đen lạnh lùng nhìn lên và xuống cô khi cô băng qua căn phòng đến chỗ anh ta, và cô bắt đầu cảm thấy như thể cô đã xâm phạm quy tắc vậy. "Xin chào," cô nói, giữ tất cả những tâm trạng ra khỏi giọng nói. "Tôi là bà Stanton."

Đôi mắt đen quét qua cô một lần nữa trong biểu cảm gần như là coi thường. "À, vâng. Làm ơn ngồi chờ đã, thưa bà Stanton. Tôi tiếc rằng ngài Constantinos đã lỡ hẹn, nhưng ngài ấy sẽ rảnh để gặp cô ngay thôi."

Jessica gật đầu và chọn lấy một chiếc ghế thoải mái, ngồi xuống và vắt đôi chân duyên dáng của mình lên. Cô đảm bảo rằng mặt mình vô cảm, nhưng bên trong cô lặng nhìn những biểu cảm của người đàn ông. Biểu hiện của anh ta khiến cô cắn răng vào lưỡi; người đàn ông có một luồng không khí hạ cố quanh mình, và một sự khó chịu chắc chắn khiến cô thấy anh ta trông thật bảnh chọe.

Mười phút sau cô tự hỏi mình phải làm chân mình tê cứng đến bao giờ khi Constantinos chiếu cố nhìn đến cô nữa. Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, cô quyết định cô sẽ chờ thêm 5 phút nữa, rồi cô sẽ phải đi nếu cô vẫn còn muốn có thời gian đến cuộc hẹn khám răng.

Điện thoại vang lên trong yên lặng khi cô nhìn lên để thấy người thư ký đang nhấc một trong ba chiếc điện thoại trên bàn lên. "Vâng, thưa ngài," anh ta nói quả quyết, và gác điện thoại. Anh ta lấy một tập tài liệu từ trong chiếc tủ sắt bên cạnh ra và mang nó vào phòng làm việc riêng bên trong, trở lại gần như ngay lập tức và đóng cánh cửa đôi lại sau lưng. Từ tất cả những biểu hiện đó, sẽ phải mất một lúc nữa thì Constantinos mới rảnh, và 5 phút cô chấp nhận đã đi qua. Cô để chân xuống và đứng dậy.

Đôi lông mày nâu lãnh đạm nhướng lên hỏi ý định của cô.

"Tôi có một cuộc hẹn khác," cô nói êm ái, từ chối xin lỗi vì sự rời đi của cô. "Có lẽ là ngài Constantinos sẽ gọi cho tôi khi ngài ấy có nhiều thời gian hơn."

Sự tổn thương ngạc nhiên hiện lên rõ ràng trên khuôn mặt người đàn ông khi cô vớ lấy chiếc cặp của mình và chuẩn bị rời đi. "Nhưng cô không thể đi—" anh ta bắt đầu.

"Ngược lại đây," cô ngắt ngang anh ta, rồi mở cửa. "Ngày mới tốt lành."

Sự giận dữ khiến cô lạch cạch đôi guốc và bước vào xe ô tô, nhưng cô hít lấy vài hơi thở sâu trước khi nổ máy. Không biểu hiện nào trong thái độ của người đàn ông có thể đánh đổ cô, có lẽ đủ để là nguyên nhân gây tai nạn, cô tự nhủ. Cô sẽ giữ sạch nó, như cô đã học làm điều này khi cô bị méo mó bởi những lời chỉ trích theo sau cuộc hôn nhân của cô với Robert. Cô đã học cách để cam chịu, để tồn tại, và giờ cô sẽ không bỏ rơi Robert.

Sau cuộc hẹn khám răng, đó chỉ là một cuộc kiểm tra định kỳ hàng năm và chỉ tốn một chút thời gian, Jessica lái đến một cửa hàng váy áo nhỏ nằm ở Piccadilly mà người hàng xóm Sallie Reese của cô làm chủ và sáng lập, và giúp Sallie đóng cửa hàng. Cô cũng nhìn quanh chỗ quần áo và chọn lấy 2 mẫu quần áo mới mà Sallie vừa mới nhập về; có lẽ bởi vì cô chưa bao giờ có thứ gì đẹp để khi cô trưởng thành, Jessica yêu những bộ quần áo xinh đẹp và không có đủ điều kiện để mua chúng, mặc dù cô tiết kiệm vào những việc khác quan trọng hơn. Cô không đeo đồ trang sức và không nuông chiều bản thân bằng bất kì cách nào, nhưng quần áo—ờ thì, lại là một chuyện khác. Robert đã luôn luôn bật cười trước niềm vui thích như một cô bé của cô với những bộ váy mới, một đôi giày, quần jeans; nó thực sự không còn gì quan trọng nữa khi cô nhìn

thấy những cái mới và cô thích điều đó.

Nhớ lại điều đó khiến cô mỉm cười buồn bã khi cô trả tiền những bộ váy ngủ cho Sallie; mặc dù cô sẽ không bao giờ ngừng nhớ Robert, cô rất mừng rằng cô đã mang đến một vài tiếng cười và ánh nắng trong những năm cuối cùng của cuộc đời ông.

"Chà, hôm nay là một ngày bận rộn," Sallie thở dài khi cô tính toán phần lợi nhuận. "Nhưng việc buôn bán rất tốt; đó không chỉ là những người xem hàng qua cửa kính mà không mua. Joel sẽ ngây ngất đây; mình đã hứa với Joel là anh ấy có thể mua cái kính nhìn nổi đẹp để mà anh ấy đã đặt trong tim mình nếu bọn tớ có một tuần tốt đẹp."

Jessica cười khúc khích. Joel là một kẻ nghiện kính nhìn nổi, anh chàng đã rên rỉ suốt 2 tháng trời về sự tuyệt diệu đó mà anh sẽ phải có hoặc không cuộc đời anh sẽ bị tàn phá mãi mãi. Sallie đã giữ tất cả những lời dự đoán kinh khủng của anh chàng vào trong nền nếp, nhưng nó sẽ chỉ là vấn đề quan trọng trước khi cô đồng ý mua một cái kính mới. Jessica rất mừng rằng giờ bạn cô đã có thể có đủ khả năng mua một vài món đồ xa xỉ mà không cần tính toán đến sự thâm hụt ngân quỹ của họ. Cửa hàng quần áo đã quay vòng vận may của họ, bởi vì thu nhập của Joel như một kế toán không đủ để cung cấp cho một gia đình trẻ.

Khi Robert chết, Jessica đã nhận thấy rằng bản thân cô không thể sống trong một căn penthouse xa xỉ mà không có ông và cô đã rời khỏi nó, thay vào đó cô mua một ngôi nhà kiểu thời nữ hoàng Victoria đã được biến đổi thành một căn hộ đôi và chuyển vào trong căn hộ còn trống. Joel và Sallie cùng 2 đứa trẻ quậy phá song sinh của họ, 2 đứa được đặt tên là Patricia và Penelope, sống trong phía bên kia của căn hộ và 2 người phụ nữ trẻ đã dần dần trở thành những người bạn tốt. Jessica đã biết được Sallie phải cần kiểm, tính toán và tự làm tất cả quần áo của cô ấy như thế nào, và chính việc may vá của Sallie đã cho Jessica một ý tưởng.

Nhà Reese không ở trong thủ đô để mở cửa hiệu, nhưng Jessica thì có, và khi cô tìm thấy một cửa hiệu nhỏ, ấm cúng gần Piccadilly, cô đã lao vào nó. Chỉ không đầy một tháng nó đã được tu sửa, trữ hàng, và đi vào hoạt động với cái tên SALLIE'S RAGS ở biển hiệu. Patty và Penny được gửi trong nhà trẻ và Sallie rất hạnh phúc điều hành cửa hiệu của cô, tự làm một số trang phục và dần dần mở rộng cho đến giờ thuê thêm 2 nữ nhân viên bán hàng, bên cạnh bản thân Sallie, và một người phụ nữ khác giúp Sallie may vá. Trước khi năm đầu tiên qua đi, Sallie hoàn trả được cho Jessica và dư dả với công việc của mình.

Sallie giờ trông tròn trịa xinh xắn với đứa trẻ nhà Reese thứ 3, nhưng cô và Joel không hề lo lắng về những phí tổn, cô đang ngây ngất với trạng thái mang thai của mình. Cô đang khá rục rờ với một sức khỏe tốt và tinh thần ở mức cao, và ngay cả lúc này, khi cô đã mệt, má cô vẫn có màu hồng phớt và đôi mắt cô vẫn lấp lánh.

Sau khi họ đóng cửa hiệu, Jessica chở Sallie đi đón Patty và Penny, 2 đứa đang ở lại muộn với chị trông trẻ, như mọi tối Sallie đóng cửa vào cuối tuần. Cặp sinh đôi đã có một ngày tốt lành ở trường, và khi kì nghỉ hè đến, Sallie đã có ý định ở nhà với chúng mà không ra cửa hàng, như tình trạng mang thai của cô sẽ đòi hỏi sau này. Khi Jessica dừng lại bên ngoài ngôi nhà của chị trông trẻ, cả 2 cô gái nhỏ chạy đến chiếc ô tô và reo lên "Xin chào, Dì Jessie! Dì có kẹo cho chúng cháu không ạ?" Hôm nay là tối thứ sáu mở tiệc và Jessica đã quên mất. Khi những cô bé quay quanh cô, Sallie bật cười trả tiền cho chị trông trẻ và cảm ơn cô ấy, và trước khi Sallie trở lại với 2 tay đầy sách và những điều ngọt ngào cho những cô bé, Jessica đã đặt cả 2 vào trong xe ô tô.

Sallie mời Jessica đến ăn tối với họ, nhưng cô đã từ chối bởi vì cô không muốn can dự quá sâu vào gia đình của họ. Không chỉ bởi vì cô thích tự mình hơn, mà còn bởi vì cô cảm giác rằng Sallie muốn kể với Joel tin tức tốt về công việc làm ăn của cửa hiệu trong tuần. Nó vẫn mới đủ để khiến họ sướng rên lên, và cô không muốn cản trở họ với sự có mặt của cô.

Điện thoại bắt đầu đổ chuông ngay khi cô vừa mở cửa, nhưng Jessica dừng lại để kiểm tra Samantha trước khi trả lời điện thoại. Con chó vẫn ở trong chuồng, trông đặc biệt yên bình, và nó vẫy vẫy cái đuôi chào mừng những không hề đứng lên. "Giờ không có chó con à?" Jessica hỏi khi cô tiến về phía cái điện thoại. "Với tốc độ này, bà già a, chúng sẽ lớn trước khi chúng đến đây đây." Rồi cô nhấc điện thoại kéo dài trong nhà bếp. Bà Stanton đây."

"Bà Stanton, tôi là Nikolas Constantinos," một giọng nói sâu vang lên, quá sâu đến nỗi giọng nam trầm gần như là lẩm bẩm với cô, và làm cô ngạc nhiên bởi trọng âm của nó giống Mỹ hơn là Hy Lạp. Cô nắm chặt ống nghe như thể ép luồng nhiệt huyết xuyên qua mình. Thật ngốc nghếch, cô tự trách mình, cảm động bởi một giọng Mỹ không rõ chỉ bởi vì cô là một người Mỹ! Cô yêu nước Anh, và cô bằng lòng sống ở đây, nhưng tuy vậy, âm thanh trong trẻo khiến cô mỉm cười.

"Vâng, Ngài Constantinos?" cô khiến bản thân nói, rồi tự hỏi cô có nghe bất lịch sự quá không. Nhưng cô sẽ nói dối nếu cô nói những câu chào mừng kiểu như "Tin tốt lành nào tôi có thể nghe từ anh đây" khi mà không có gì tốt lành hết; thực tế là, nó hầu như là bực mình.

"Tôi sẽ thu xếp một cuộc hẹn với cô vào sáng mai, Bà Stanton," anh nói. "Lúc nào thì tiện cho bà hơn?"

Ngạc nhiên, cô nghĩ rằng bản thân Constantinos không có vẻ ngạo mạn như thư kí của anh ta; ít nhất là anh ta đã hỏi lúc nào thì tiện cho cô, hơn là nói rằng cô lúc nào phải có mặt. Cô nói rõ ràng, "Vào thứ 7 à, Ngài Constantinos?"

"Tôi nhận thấy rằng đó đã là cuối tuần, Bà Stanton," giọng nói sâu lắng trả lời, một dấu hiệu bực mình hiện rõ trong giọng nói của anh ta. "Tuy nhiên, tôi làm việc bất chấp các ngày trong tuần."

Giờ giọng nói giống hơn với những gì cô trông đợi. Mỉm cười yếu ớt, cô nói, "Vậy thì bất kì lúc nào cũng đều tiện với tôi, Ngài Constantinos; tôi không có bất kì cuộc hẹn nào vào ngày mai."

"Rất tốt, vậy hãy nói chuyện vào chiều mai, 2 giờ." Anh ta dừng lại rồi nói, "Còn nữa, Bà Stanton, tôi không thích chơi trò chơi. Tại sao bà lại hẹn gặp tôi chiều nay nếu như bà không có ý định muốn giữ nó chứ?"

Đau buốt, cô vặn lại lạnh lùng, "Tôi không hẹn. Thư kí của anh đã gọi cho tôi và nói với tôi rằng đó là lúc để có mặt, rồi cúp máy trước khi tôi có thể đồng ý hay không. Nó quá đột ngột với tôi, nhưng tôi đã rất cố gắng và chờ đợi lâu nhất có thể, nhưng tôi còn có một cuộc hẹn khác để giữ. Tôi xin lỗi nếu sự cố gắng của tôi không đủ tốt nhé!" Giọng cô tuyên bố rành rành rằng cô không quan tâm anh ta nghĩ cái gì, và cô không dừng lại để nghĩ điều đó có khôn ngoan hay không. Cô đã tức điên lên rằng cái con gián thư kí đó đã quan tâm để ám chỉ rằng đó là lỗi của cô.

"Tôi hiểu rồi," anh ta nói sau một khoảng khắc. "Giờ tôi xin lỗi bà, Bà Stanton, và lời xin lỗi của tôi là chân thành. Chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa. Vậy thì, cho đến ngày mai." Tiếng điện thoại kêu lách cách khi anh cúp máy.

Jessica giập mạnh chiếc điện thoại xuống tức giận và đứng giậm chân một phút trong sự kiểm soát, rồi mặt cô trống rỗng và cô bật cười yếu ớt. Anh ta chắc chắn đã đặt cô vào đúng nơi của mình! Cô đã bắt đầu trông chờ cuộc gặp mặt với Nikolas Constantinos nổi tiếng rồi đây.

Khi Jessica trang điểm cho cuộc gặp mặt vào ngày mai, cô bắt đầu sớm và chấp nhận lãng phí thời gian của mình vào việc thay đổi đầu óc của cô về việc mặc cái gì. Cô thử vài thứ và cuối cùng chọn một bộ comle đứng đắn màu vàng đậm được cắt may khéo léo khiến cô trông

trưởng thành và nghiêm trang hơn, và cô mặc ghép nó với cái áo lụa màu kem. Màu vàng lợt lẽ thêm sắc vàng trên mái tóc hung hung và tôn lên nước da sáng màu của cô, và cô không nhận thấy bức tranh mình đã tạo nên không thì cô sẽ thay đổi nó ngay lập tức. Cô trông như một bức tượng vàng sống dậy vậy, với đôi mắt lấp lánh như trang sức.

Cô lên ga cho kịp cuộc gặp mặt; khi cô bước vào vòng ngoài của trụ sở lúc 2 giờ, tim cô đập thình thịch trong sự hy vọng, mắt cô sáng bừng lên và gò má cô ửng đỏ. Khi cô bước vào người thư kí bắt đầu với sự sốt sắng cho cô thấy rằng những lời bình luận châm chích đã ảnh hưởng đến cách cư xử của anh ta. Mặc dù mắt anh ta có sự không thân thiện rõ ràng, anh ta hộ tống cô vào trụ sở bên trong ngay lập tức.

"Là bà Stanton, thưa ngài" anh ta nói, và rời khỏi trụ sở, đóng cánh cửa lại phía sau.

Jessica băng qua căn phòng với những bước dài kiêu kỳ, duyên dáng và người đàn ông đằng sau chiếc bàn đứng dậy chậm rãi khi cô xuất hiện. Anh ta cao, cao hơn nhiều so với chiều cao trung bình của người Hy Lạp, và vai anh ta căng ra trong bộ com lê màu đen xám đắt tiền. Anh ta đứng rất yên lặng, quan sát khi cô bước về phía anh ta, mắt anh nheo lại. Cô tiến về phía chiếc bàn và đưa tay ra; chậm rãi những ngón tay của cô được nắm lấy, nhưng thay vì một cái bắt tay mà cô đề nghị, tay cô được nâng lên và mái đầu đen cúi xuống trên nó. Đôi môi ấm áp khẽ nhấn vào những ngón tay của cô, rồi tay cô được thả ra và mái đầu đen ngẩng lên.

Gần như bật cười, Jessica nhìn chăm chú vào đôi mắt đen như màn đêm bên dưới hàng lông mày nâu cắt ngang khuôn mặt như một đường thẳng. Một cái mũi kiêu ngạo, đôi gò má cứng rắn tàn nhẫn, một đường môi kiên quyết, một cái cằm phù hợp và buồng bình, hoàn thành một gương mặt với đường nét cổ xưa. Dấu ấn hàng thế kỉ của Hy Lạp hiển hiện trên khuôn mặt này, khuôn mặt của một chiến binh Spartan. Charles đã đứng; người đàn ông này hoàn toàn tàn nhẫn, nhưng Jessica không hề cảm thấy sợ hãi. Cô cảm thấy hồ hởi, như thể cô ở trong phòng với một con hổ mà cô có thể điều khiển nếu cô cực kì cần trọng. Nhịp đập của tim cô tăng lên và mắt cô dần sáng hơn, và để che đậy sự hứng khởi vô tình này, cô mỉm cười và thì thầm, "Anh đang thử quyến rũ tôi vào việc biểu quyết cổ phần của tôi theo cách anh muốn trước khi anh dùng đến biện pháp hủy diệt đấy à?"

Bất ngờ, một nụ cười hiện ra đáp lại. "Với một phụ nữ, tôi luôn luôn thử mê hoặc đầu tiên," anh ta nói trong một giọng sâu lắng còn hơn khi họ nói chuyện qua điện thoại tối qua.

"Thật sao?" cô hỏi trong một sự ngạc nhiên chế nhạo. "Đó có phải là một công việc thường xuyên không?"

"Thường xuyên," anh ta thừa nhận, vẫn mỉm cười. "Tại sao tôi lại có cảm giác này nhỉ, Bà Stanton, rằng bà sẽ là một ngoại lệ?"

"Có lẽ bởi vì anh là một người đàn ông sắc sảo khác thường, Ngài Constantinos," cô đối lại.

Anh ta mỉm cười chậm rãi ra dấu về phía chiếc ghế trước bàn. "Làm ơn ngồi xuống, Bà Stanton. Nếu chúng ta tranh cãi, hãy để chúng ta ít nhất là được thoải mái khi làm điều đó."

Jessica ngồi xuống và nói hấp tấp, "Trọng âm của anh là âm Mỹ, đúng không? Nó khiến tôi rất nhớ nhà!"

"Tôi đã học nói Tiếng Anh ở một giếng dầu Texas," anh nói. "Tôi sợ rằng ngay cả Oxford cũng không thể xóa bỏ được dấu ấn Texas khỏi lời nói của tôi, mặc dù tôi tin rằng những thầy giáo của tôi nghĩ rằng trọng âm của tôi là Hy Lạp! Bà đến từ Texas à, Bà Stanton?"

"Không, nhưng một giọng Texas kéo dài dễ dàng nhận ra với bất kì người Mỹ nào! Anh đã ở

Texas bao lâu?"

"Ba năm. Bà ở Anh bao lâu rồi, Bà Stanton?"

"Từ trước khi tôi kết hôn một thời gian ngắn, hơn 5 năm một chút."

"Vậy thì cô đã nhỏ hơn một đứa trẻ khi cô kết hôn," anh ta nói, một nét cau mày kì quặc hiện lên trên lông mày của anh ta. "Tôi đã cho rằng cô sẽ già hơn, ít nhất là 30, nhưng tôi có thể thấy điều đó là không thể."

Nhâng cái cằm xinh xắn lên, Jessica nói, "Không, tôi là một người 18 tuổi trưởng thành khi tôi kết hôn." Cô bắt đầu căng ra, cảm nhận một kiểu tấn công mà cô đã cam chịu suốt năm năm qua.

"Như tôi đã nói, nhỏ hơn một đứa trẻ. Mặc dù tôi cho rằng có vô số những người vợ và những người mẹ ở tuổi 18, nó trông trẻ hơn rất nhiều khi người chồng cô chọn đủ già để làm ông cố."

Jessica lùi lại và nói lạnh lùng, "Tôi không thấy có lí do gì để thảo luận đến hôn nhân của tôi hết. tôi tin rằng công việc của chúng ta là về những cổ phần."

Anh mỉm cười lần nữa, nhưng lần này là một nụ cười của con thú săn mồi, và không hề có gì hài hước trong đó hết. "Cô chắc chắn là đúng về điều đó," Anh ta đồng ý. "Tuy nhiên, vấn đề này nên được giải quyết dễ dàng hơn. Khi cô bán cơ thể và tuổi trẻ của cô cho một ông già 76 tuổi, cô đã xác lập một thực tế rằng lợi ích tiền bạc được xếp hạng rất cao trong danh sách những điều được ưu tiên của cô. Điều duy nhất để thảo luận là: bao nhiêu?"

Chương 2 (chocopie1412 dịch)

Những năm kinh nghiệm đã dạy Jessica làm cách nào để che dấu nỗi đau đằng sau niềm kiêu hãnh, dưới lớp mặt nạ xa lánh mà bây giờ cô đang sử dụng, không để lộ một suy nghĩ và cảm xúc nào khi cô đối mặt với anh ta.

"Tôi xin lỗi, anh Constantinos, nhưng anh dường như có sự phán xét nhầm lẫn trong tình huống này," Cô nói xa cách. "Tôi không đến đây để nhận của đứt lót."

"Không phải tôi đề nghị hối lộ cô, Bà Stanton," anh nói, đôi mắt anh lóe lên. "Tôi đang đề nghị mua cổ phiếu của cô"

"Cổ phần không dùng để bán."

"Tất nhiên chúng có thể," Anh ta bắt bẻ một cách mềm mỏng. "Tôi sẽ trả cao hơn giá thị trường cho việc lấy những cổ phiếu đó ra khỏi tay cô. Bởi vì cô là phụ nữ, tôi sẽ đưa cô những khoản trợ cấp ổn định, nhưng có giới hạn cho lòng tốt sẵn có của tôi, Bà Stanton, và tôi đề nghị cô không cố đẩy giá cao hơn nữa. Cô có thể hoàn toàn tự tìm hiểu"

Jessica đứng và đặt tay sau lưng nên anh không thể thấy những móng tay bấm vào trong lòng bàn tay cô như thế nào. "Tôi không hứng thú với bất kì giá nào, anh Constantinos; tôi cũng không muốn nghe lời đề nghị của anh. Cổ phần không để bán, bây giờ hoặc bất cứ lúc nào khác, và đặc biệt không đối với anh. Một ngày tốt lành, anh Constantinos."

Nhưng người đàn ông này không phải là thư kí dễ bảo và anh không có ý để cô rời khỏi cho tới

khi anh kết thúc công việc. Anh di chuyển với bước dài uyển chuyển chặn cô lại và cô thấy lối đi bị khóa lại bởi đôi vai rắn chắc.

“Ah, không, cô Stanton,” anh thì thầm một cách dịu dàng. “Tôi không thể để cô rời khỏi bây giờ, với không một thỏa thuận nào giữa chúng ta. Tôi rời khỏi hòn đảo của tôi và bay hết các chuyến đến Anh nhằm mục đích đặc biệt gặp mặt cô và đặt sự chấm dứt cho những khái niệm ngu xuẩn của cô, đang hứng chịu sự tàn phá với công ty này. Cô có nghĩ rằng tôi sẽ bị hoãn lại bởi tính khí vô cùng kiêu ngạo của cô?”

“Tôi không biết về tính khí kiêu ngạo của mình, đang chọc tức anh.” Jessica tấn công, giọng nói mỉa mai. “Tôi sở hữu những cổ phần, và tôi bầu chúng khi tôi nghĩ tôi nên. Sự tiếp quản của Dryden là không đối trả và bốc mùi không thể chịu được, và tôi biểu quyết chống lại nó. Tôi sẽ làm lần nữa nếu vấn đề nảy sinh. Nhưng nhiều người khác cũng bầu chống lại nó, và tôi để ý rằng anh muốn mua cổ phiếu của tôi. Hoặc tôi là người duy nhất đầu tiên của cái nhóm bị đưa vào trong danh sách?”

“Ngồi xuống, Bà Stanton,” anh nói dứt khoát, “Và tôi sẽ cố gắng giải thích cho cô những vấn đề cơ bản về tài chính và việc mở rộng.”

“Tôi không mong ngồi xuống.”

“Tôi nói ngồi!” Anh khó chịu, và giọng nói anh đột nhiên gay gắt với sự uy hiếp

Jessica tự động ngồi xuống, sau đó khinh thường bản thân không dám đối mặt với anh ta và từ chối bị hăm dọa.

“Tôi không phải là một trong những kẻ tôi tớ của anh,” Cô nổi cáu, nhưng không kiên quyết. Cô có cảm giác bắn thủ khi anh ấn cô xuống nếu cô cố rời khỏi.

“Tôi biết điều đó, Bà Stanton; tin tôi đi, nếu cô là một trong những nhân viên của tôi, cô đã học được cách cư xử lâu rồi” Anh trả miếng với sự châm biếm nặng nề.

“Tôi nghĩ bản thân tôi cư xử khá tốt!”

Anh cười dứt khoát. “Cư xử tốt? Hoặc đơn thuần đang quỵ quyết và lồi cuồn? Tôi hình dung thật khó để quyến rũ một ông già và để ông ta lấy cô, và cô đủ thông minh lựa chọn một người đàn ông sắp chết. Điều đó dễ chịu với cô, phải không?”

Jessica muốn gào lên với những lời nói đung chạm của anh ta; duy chỉ có những năm huấn luyện tự kiểm chế bản thân giữ cô ổn định và im lặng, nhưng cô nhìn ra khỏi anh ta. Cô không để anh ta nhìn thấy đôi mắt cô hoặc anh ta sẽ nhận ra cô bị tổn thương sâu sắc như thế nào.

Anh cười vào sự im lặng của cô. “Cô nghĩ rằng tôi không biết quá khứ của cô, Bà Stanton? Tôi khẳng định với cô, tôi biết khá nhiều về cô. Cuộc hôn nhân của cô với Robert Stanton là một xi căng đàn lớn cho tất cả mọi người biết và ngưỡng mộ ông ấy. Nhưng cho tới khi gặp cô, tôi không tài nào hiểu được sao cô có thể điều khiển bấy ông ta vào trong cuộc hôn nhân. Bây giờ nó hoàn toàn rất rõ ràng; bất kì người đàn ông nào, ngay cả một ông già, sẽ bắt lấy cơ hội có được cơ thể đáng yêu của cô trên giường, trong sự thuận lợi của ông ấy.”

Jessica run lên trước lời lăng mạ và anh nhận ra khoảnh khắc đó rung động qua làn da của cô. “Hồi ức đó không lấy gì làm thích thú à? Anh nhẹ nhàng hỏi thăm. “Cô có tìm thấy sự bồi thường nhiều hơn cô mong đợi?”

Cô tranh đấu cho sự bình tĩnh để nhắc đầu lên, và sau một lúc cô tìm thấy nó. “Tôi chắc cuộc

sống riêng tư của tôi không liên quan gì đến anh,” Cô nghe bản thân nói một cách lạnh lùng, và cảm thấy niềm tự hào ngấn ngủi thoáng lóe qua mà cô đã điều chỉnh rất tốt.

Đôi mắt đen thu hẹp lại khi anh nhìn xuống cô và mở miệng ra định nói nhiều hơn, nhưng tiếng điện thoại reng lên và anh chửi thề dưới hơi thở trong tiếng Hy Lạp, sau đó bước ra khỏi cô và nhắc điện thoại lên tai. Anh nói vài thứ gay gắt, nhanh bằng tiếng Hy Lạp, sau đó dừng lại. Đôi mắt lướt tới Jessica.

“Tôi có một cuộc gọi khẩn cấp từ Pháp, Bà Stanton. Tôi sẽ chỉ ở đây một lát.”

Anh chọc mạnh vào cái nút trên điện thoại và nói một lời chào, ngôn ngữ của anh thay đổi dễ dàng sang tiếng Pháp lưu loát. Jessica quan sát anh một lúc, vẫn sững sờ với nỗi đau thầm kín của mình, sau đó cô nhận ra rằng anh đang bị giữ lại và cô tóm lấy cơ hội. Không nói một lời, cô nhắc bước và đi khỏi.

Cô điều khiển chế ngự bản thân cho đến khi về nhà, nhưng khi được bao quanh bởi những bức tường của chính mình một cách an toàn, cô ngồi xuống ghế sofa và bắt đầu nức nở một cách ầm ức. Có phải nó không bao giờ chấm dứt, những lời bình luận bẩn thỉu và những lời lên án về cuộc hôn nhân của cô với Robert? Tại sao nó tự động cho rằng cô không hơn gì một con điếm? Đã năm năm chịu đựng nỗi đau và không bao giờ để nó được biết nó cắt vào sâu bên trong cô như thế nào, nhưng bây giờ cô cảm thấy như thể cô rời đi không có một sự tự vệ nào. Lạy chúa, nếu như Robert đã không chết!

Ngay cả sau hai năm cô không thể không chia sẻ những ý nghĩ vui sướng với ông, mà không có sự điềm đam, tinh vi thao diễn của ông đỡ lấy cô. Ông không bao giờ nghi ngờ tình yêu của cô, không để ý cái được nói về cuộc hôn nhân tháng 12- tháng 5 của họ, và cô lúc nào cũng cảm thấy âm áp với sự chống đỡ của ông ấy. Vâng, ông đã đem đến cho cô sự an toàn về tài chính, và ông đã dạy cô làm thế nào giữ gìn số tiền ông để lại cho cô. Nhưng ông đã cho cô nhiều hơn những điều đó! Những vật chất mà ông tặng cô là nhỏ bé khi so sánh với những món quà khác: tình yêu, an toàn, lòng tự trọng, tự tin. Ông đã cổ vũ cô phát triển thành một người phụ nữ biết tư duy và độc lập; ông đã dạy cô thế giới của ông ấy, chứng khoán và những hợp đồng, tin tưởng bản năng của cô ngay cả khi cô do dự. Trời ạ, Robert thật khôn ngoan! Vì cuộc hôn nhân của ông với cô, ông đã bị cười vào mặt, bị chế nhạo và cô đã bị khinh rẻ. Khi một người đàn ông lịch thiệp 76 tuổi kết hôn với cô gái trẻ đẹp lộng lẫy của tuổi 18, những kẻ ngồi lê mách lẻo có thể quy nó thành hai điều duy nhất: đối với cô là tham lam, còn về phía ông ấy là nỗ lực để hồi sinh những khẩu vị đã bị héo tàn.

Robert là người đàn ông duy nhất cô từng yêu, và cô đã yêu ông ấy sâu đậm, nhưng mối quan hệ của họ có được nhiều tình cảm cha với con gái, hoặc ông với cháu gái, hơn cả tình cảm chồng với vợ. Trước cuộc hôn nhân của họ, Robert cũng đã suy xét tới những thuận lợi của việc nhận nuôi cô, nhưng sau cùng ông quyết định rằng sẽ có ít thủ tục pháp lý phức tạp hơn nếu ông cưới cô. Ông muốn cô có sự an toàn mà cô thường xuyên thiếu, lớn lên trong cô nhi viện và bị ép bên trong việc che đậy bản thân bên dưới bức tường đầy gai, ảm đạm thụ động. Robert đã xác định rõ rằng không bao giờ cô phải đấu tranh cho thức ăn, sự riêng tư hoặc quần áo; cô sẽ có những thứ tốt nhất, và cách tốt nhất để đảm bảo cuộc sống đó cho cô là biến cô thành vợ ông.

Cuộc hôn nhân của họ gây ra tai tiếng, làm chấn động xã hội London; những tin tức xấu xa tập trung vào cô, xuất hiện trong những cột ngòi lê đôi mách, và Jessica đã bị sốc và kinh hãi khi đọc vài bản kê khai những người đàn ông đã từng “những người tình một thời của quý bà S táo bạo.” Phản ứng của cô dữ dội hơn Robert: lấy tay che đầu và lờ đi những kẻ bôi xấu. Cô và Robert biết sự thật cuộc hôn nhân, và Robert là người duy nhất trên trái đất mà cô yêu, người duy nhất đã từng quan tâm đến cô. Tình yêu nhẹ nhàng của họ kéo dài, và cô vẫn còn là một trinh nữ trong suốt cuộc hôn nhân của họ, không phải Robert đã từng đưa ra bất kì dấu hiệu

nào rằng ông mong ước tình trạng này cần được thay đổi. Cô là gia đình duy nhất của ông, người con gái trong trái tim ông, không phải cho thú vui nhục dục của ông, và ông đào tạo, dẫn dắt cô giải quyết những công việc tài chính của ông; do vậy nó không bao giờ bị giật ra khỏi sự điều khiển của cô. Và ông tin tưởng cô hoàn toàn.

Họ đơn giản là hai người cô độc trên thế giới tìm thấy lẫn nhau. Cô là trẻ mồ côi lớn lên trong sự thiếu thốn bất kì thứ tình yêu nào; còn ông là một ông già có người vợ đầu tiên đã chết trong nhiều năm trước và bây giờ thấy bản thân không có gia đình trong những năm cuối đời. Ông hiểu một cô gái trẻ thận trọng và đem đến cho cô mọi thoải mái, mọi an toàn, ngay cả cười cô trong nỗ lực chắc chắn cô không bao giờ muốn bất cứ thứ gì lẫn nữa. Về phần Jessica, cô cảm thấy một cơn lũ tình yêu cuộn cuộn một cách dịu dàng, người đàn ông lớn tuổi cho cô quá nhiều và đòi hỏi đáp trả lại quá ít. Và tình yêu của ông đem đến cho cô tuổi trẻ và sắc đẹp và những nụ cười tươi tắn hơn trong những năm héo tàn của cuộc đời ông, và dẫn dắt cô trưởng thành và khả năng nhận thức nhanh nhẹn với tất cả tình yêu thương vô bờ bến của một người cha.

Khi Robert còn sống, những người bạn ít ỏi của họ không thực sự để tâm đến cô, mặc dù cô đã đau khổ bên dưới những vết cắt mà cô nhận được. Có vài người bạn thực sự, như Charles, và chỉ cần có họ là đủ. Nhưng bây giờ Robert đã đi và cô sống một mình, và những cái gai độc mà cô vẫn nhận đã bị mưng mủ trong tâm trí cô, làm những cơn đau nhức của cô sống dậy vào ban đêm. Phần lớn phụ nữ từ chối nói chuyện với cô và đàn ông cư xử cứ như cô là trò chơi công bằng, và sự thật mà cô giữ im lặng hiển nhiên không đủ để thay đổi ý kiến của bất kì ai về cô. Nghĩ về nó bây giờ, cô nhận thấy rằng, ngoài Charles và Sallie ra, cô không có người bạn nào hết. Ngay cả Joel của Sallie cũng có một chút không tự nhiên với cô, và cô biết rằng anh không tán thành.

Cho tới khi những cái bóng của buổi tối chập choạng bao phủ u ám căn phòng khuấy động cô từ chỗ ngồi chán nản trên sofa, cô đi một cách chậm chạp lên gác để đứng dưới vòi sen. Cô cảm thấy được làm dịu đi, và đứng đó một lúc lâu. Cho đến khi nước nóng bắt đầu nguội, cô đi ra, lau khô, và mặc cái quần jean cũ bạc màu và cái áo thun. Phờ phạc, cô chải tóc và thả lỏng nó trên vai, như nó thường thể lúc cô ở nhà. Chỉ khi ra ngoài cô mới cảm thấy cần kiểu tóc trang nghiêm hơn, đem đến cho cô vẻ ngoài già dặn hơn, và cô sẽ không đi đâu tối nay. Giống như một con vật, cô chỉ muốn tìm thấy một góc tối và liếm láp những vết thương.

Khi cô vào trong gian bếp, cô thấy Samatha di chuyển không ngừng nghỉ trong chiếc giỏ của nó; Jessica quan sát, cau mày, con chó gầm gừ một tiếng rên nhỏ, rõ nét đau đớn và nằm xuống. Jessica bước tới và vuốt ve cái đầu đen mượt. “Vây, có vẻ như đêm nay là đêm của mày, cô gái của tao! Cũng không phải thời gian trước đó. Và nếu tao nhớ một cách chính xác, nó là vào thứ bảy, mày chạy khỏi tao và để bản thân mắc vào trong sự trừng phạt này, vì vậy tao cho rằng đó là khen thưởng cái tốt, trừng phạt cái xấu.”

Samantha không quan tâm đến triết học, mặc dù vậy con chó vẫn liếm bàn tay dịu dàng vuốt ve cô. Sau đó nó đặt đầu xuống và bắt đầu tiếng rên rõ nét trở lại.

Jessica ở trong bếp với con chó, và khi thời gian trôi qua vẫn không có chú chó con nào được sinh ra, cô bắt đầu lo lắng, sợ Samantha rơi vào tình trạng kiệt sức. Có gì sai sao? Jessica không có ý tưởng gì về chủng loài Romeo bốn chân mà Samantha đã từng gặp; có khả năng nào nó đã giao phối với giống chó lớn hơn và bây giờ những con chó con quá lớn để không được sinh ra? Chắc thể rồi, con chó nhỏ màu đen đã bị căng phình ra.

Cô gọi tới ngôi nhà kế bên của Sallie, nhưng điện thoại reng lên không ngừng và cô gác máy. Những hàng xóm của cô đã ra ngoài. Sau khi cần môi lưỡng lự một lúc, Jessica lấy cuốn danh bạ điện thoại và bắt đầu tìm kiếm số của bác sĩ thú y. Cô không biết Samantha có thể di chuyển được trong khi nó sắp sinh không, nhưng có lẽ bác sĩ thú y sẽ nhận những cuộc gọi đến nhà. Cô

tìm thấy số và vươn tới điện thoại, nó reng lên ngay khi cô vừa mới chạm vào. Cô giật mình hét lên và nhảy lùi lại, sau đó cô tóm lấy ống nghe. “Bà Stanton.”

“Là Nikolas Constantinos.”

Tất nhiên là anh ta, cô nghĩ một cách điên cuồng. Ai khác lại có một giọng nói sâu lắng như vậy? “Anh muốn gì?” Cô gắng hỏi.

“Chúng ta chưa kết thúc công việc_” Anh bắt đầu.

“Nó sẽ vẫn chỉ bị gián đoạn”, cô cắt ngang. “Con chó của tôi sắp có những chú chó con và tôi không thể nói chuyện với anh. Chào nhé, anh Constantinos.” Cô gác máy và đợi một giây, sau đó nhấc ống nghe lần nữa. Cô nghe tiếng tút tút khi cô kiểm tra lại số bác sĩ thú y lần nữa, sau đó bắt đầu quay số.

Nửa giờ sau cô đang khóc trong tâm trạng thất vọng. Cô không thể có được bác sĩ thú y, hoặc bất kì ai khác, trên điện thoại, chắc bởi vì hôm nay là tối thứ bảy, và cô chắc rằng Samantha sắp chết. Bây giờ con chó đang kêu ăng ẳng trong sự đau đớn cực độ, quằn quại và run lên với sức ép của những cơn co thắt. Jessica cảm thấy bất lực kinh khủng, và cực kì đau buồn nên để cho những giọt nước mắt chảy xuống đôi má cô.

Khi chuông cửa reo lên, cô bò ra trả lời, vui mừng có vài đồng minh, ngay cả nếu người gọi không biết gì về những con chó. Có lẽ đó là Charles, người luôn bình tĩnh, mặc dù anh cũng sẽ vô dụng như cô. Cô giật mạnh cánh cửa để mở và Nikolas Constantinos bước vào cứ như anh ta sở hữu ngôi nhà, đóng cửa phía sau. Sau đó anh ta xoay lại cô và cô có cái nhìn thoáng qua của khuôn mặt dữ tợn, giận dữ trước khi biểu hiện của anh ta thay đổi đột ngột. Anh ta nhìn vào hình vẽ trên chiếc quần jean bạc màu của cô, bõm tóc cô và những vệt nước mắt trên mặt, và anh ta nhìn hoài nghi, như thể anh không tin rằng đó thực sự là cô. “Có gì không ổn?” anh hỏi khi anh móc ra một chiếc khăn tay và đưa nó cho cô.

Không suy nghĩ gì, Jessica lấy nó và lau hai má. “Nó_ đó là con chó của tôi,” cô nói yếu ớt, và nuốt vào những giọt nước mắt khác. “Tôi không nghĩ con chó có thể sinh những con chó con của nó, và tôi không thể tìm được một bác sĩ thú y trên điện thoại...”

Anh ta cau mày. “Con chó của cô thực sự đang sắp sinh những chú chó con?”

Để trả lời, cô tuôn ra một dòng nước mắt khác, giấu mặt trong chiếc khăn tay. Đôi vai cô rung lên với sự thúc đẩy của những tiếng nức nở, và sau một lúc cô cảm thấy một cánh tay trượt quanh eo cô.

“Đừng khóc,” Constantinos thì thầm. “Nó ở đâu? Có lẽ tôi có thể giúp.”

Tất nhiên, tại sao lại không? Bản thân cô nên nghĩ tới điều đó; tất cả mọi người đều biết các tỷ phú được đào tạo trong công việc chăn nuôi, cô nói với chính mình một cách cuồng loạn khi cô dẫn đường vào bếp.

Nhưng bất chấp sự phi lý của nó, Nikolas Constantinos cởi áo khoác ngoài và treo nó sau lưng ghế, tháo những chiếc nút bấm bằng vàng từ cổ tay áo và thả chúng vào trong túi quần, sau đó cuộn tay của chiếc áo sơ mi lụa trắng lên. Anh ta ngồi xổm trên những gót chân bên cạnh ổ Samantha và Jessica quỳ bên cạnh anh, bởi vì Samantha có xu hướng dễ cáu kỉnh với những người lạ ngay cả khi nó ở trong tâm trạng tốt nhất. Nhưng Samantha không tỏ ý cáu kỉnh với anh ta, chỉ nhìn anh van nài, đôi mắt ướt khi anh lướt bàn tay nhẹ nhàng trên cơ thể sưng phồng và kiểm tra nó. Khi anh ta kết thúc, anh vuốt ve đầu Samantha nhẹ nhàng và thì thầm vài lời bằng tiếng Hy Lạp với âm thanh mềm mại, sau đó anh quay đầu lại cười trấn an Jessica.

“Mọi thứ dường như đã trở lại bình thường. Chúng ta sẽ thấy một chú chó con trong vài phút nữa.”

“Thật à?” Jessica hỏi, tâm trạng vui sướng của cô đang leo thang khi nỗi sợ hãi giảm bớt. “Samantha ổn chứ?”

“Vâng, cô để bản thân lo lắng chảy những giọt nước mắt vô nghĩa. Nó đã có một lứa đẻ trước đó chưa?”

Jessica buồn bã lắc đầu, giải thích, “Trước đó, tôi đã luôn giữ chặt cô bé. Nhưng lần này, cô nhóc điều khiển trượt khỏi tôi và, well, anh biết nó tiếp theo như thế nào rồi.”

“Mmmm, vâng, tôi biết nó tiếp theo thế nào,” anh chế giễu nhẹ nhàng. Đôi mắt đen của anh trượt trên thân hình mảnh dẻ của cô và làm cô nhận thức rằng anh đã có ý khác trong câu nói đó. Anh là một người đàn ông và anh nhìn vào cô như một người phụ nữ, với những giá trị của một phụ nữ, và theo bản năng, cô rút khỏi sự đánh giá nam tính của anh. Nhưng bất chấp điều đó, bất chấp tất cả mọi thứ anh đã nói với cô chiều hôm đó, bây giờ cô cảm thấy tốt hơn khi có anh ở đây. Mặc cho bất cứ điều gì khác từ anh, anh vẫn là người đàn ông có năng lực.

Samantha kêu một tiếng ăng ẳng ngắn, sắc nét và Jessica trở nên lo lắng cho con chó của cô. Nikolas đặt cánh tay lên vai Jessica và kéo cô dựa vào anh làm cô cảm thấy như muốn nổ tung bởi sức nóng cơ thể anh. “Nhìn này, nó đang bắt đầu,” anh thì thầm. “Cho một chú cún đầu tiên.”

Jessica quỳ đó, bị mê hoặc, đôi mắt cô mở to và long lanh như một đứa trẻ, khi Samantha sinh ra năm nhóc trơn mượt, đang loay hoay với những tạo vật bé nhỏ mà nó đẩy lần lượt từng đứa ra khỏi sự ấm áp của bụng nó. Khi rõ ràng rằng Samantha đã kết thúc ở đứa thứ năm, khi tất cả những tiếng kêu ăng ẳng nhỏ bé được kéo xích lại gần, tựa lên cái bụng lông đen và con chó đang nằm đó trong trạng thái mệt mỏi đầy mãn nguyện. Nikolas đứng dậy và kéo Jessica lên, ôm cô một lúc cho tới khi cảm giác trở lại trên đôi chân tê cứng của cô.

“Đây có phải là lần sinh đầu tiên mà cô chứng kiến?” anh hỏi, nâng cằm cô lên với ngón tay cái của anh và cười vào đôi mắt mụ mị của cô

“Vâng...không phải nó rất tuyệt sao? Cô thì thảo. “Kì diệu,” anh đồng ý. Nụ cười phai nhạt dần trên đôi môi anh và anh thăm dò khuôn mặt đang ngẩng lên nhìn mình. Khi anh nói, giọng nói anh thấp và bình thản. “Bây giờ mọi thứ đều tốt; nước mắt của cô đã khô, và cô là người đàn bà trẻ, may mắn. Lúc đến đây tôi đã xác định sẽ làm lay chuyển thái độ của cô. Tôi đề nghị cô không nên trì hoãn với tôi nữa, Jessica. Vì tính khí của tôi”_ Đôi vai rộng khẽ nhún xuống, cứ như trong việc chấp nhận một cái gì đó anh không thể thay đổi_ “rất không bình tĩnh”

Ý thức mơ màng, cô nhận ra việc anh đã sử dụng tên cô, và chiếc lưỡi anh đã có vẻ nấn ná trong những âm tiết đó, sau đó cô vội vàng đặt tay lên cánh tay anh. “Tôi xin lỗi,” cô xin lỗi một cách ầm ập. “Tôi sẽ không làm điều đó nếu như tôi đã không quá lo lắng về Samantha. Tôi đã cố gọi cho bác sĩ thú y.”

“Bây giờ tôi nhận ra điều đó. Nhưng lúc này tôi nghĩ cô chỉ đang tổng khứ tôi đi, và cũng rất thô lỗ. Dù sao chẳng nữa, tôi đã không ở trong tâm trạng tốt sau khi cô thoát ra khỏi tôi chiều nay. Nhưng khi tôi nhìn cô...” Đôi mắt anh nheo lại khi đưa mắt nhìn ngang nhìn dọc cô lần nữa. “Cô làm tôi quên hết cơn giận dữ của mình.”

Cô ngẩng người ra nhìn anh chằm chằm một lúc trước khi cô nhận ra, cô không phủ một lớp trang điểm nào trên mặt, tóc cô lộn xộn xõa xuống vai, và tệ hơn tất cả, cô đang đi chân không! Thắc mắc tại sao anh vẫn nhận ra cô! Thay vì định tiến tới chà đạp người phụ nữ của thế giới

thượng lưu, anh lại tìm thấy một cô gái lồi thối, mít ướt. Nét ửng hồng lan tỏa trên đôi má cô.

Lo lắng, cô kéo một lọn tóc ra khỏi mặt. “Tôi_ừmm_ tôi phải trông nhếch nhác lắm,” cô lắp bắp, và anh vươn tới chạm vào mái tóc vàng óng của cô, làm cô quên mất nửa câu còn lại định nói là gì.

“Không, em không trông nhếch nhác,” anh khẳng định một cách lơ đãng, ngắm nhìn mái tóc trượt dài xuống những ngón tay anh. “Em trông trẻ một cách khuấy động, nhưng lại rất đáng yêu vì hàng mi đậm lệ và mí mắt sưng phồng.” Đôi mắt đen của anh chợt quay lại nhìn cô. “Em đã dùng bữa tối chưa, Jessica?”

“Ăn tối?” Cô hỏi mơ hồ, trước khi trong đầu tưởng tượng cô tự đá vào mình vì không phản ứng nhanh hơn và cam đoan với anh rằng cô đã thực sự có bữa ăn của mình.

“Vâng, ăn tối,” Anh chế giễu. “Tôi có thể thấy cô vẫn chưa. Thay đồ nhanh đi và tôi sẽ chờ cô ra ngoài ăn tối. Chúng ta vẫn còn chuyện phải bàn và tôi nghĩ nó sẽ khôn ngoan hơn nếu không thảo luận ở nơi riêng tư, như nhà của cô.”

Cô không chắc ý đó của anh nghĩa là gì, nhưng cô biết tốt hơn là không nên yêu cầu một sự giải thích. Cô miễn cưỡng đồng ý. “Nó sẽ làm tôi mất khoảng 10 phút,” cô nói. “Anh có thích uống gì đó không trong khi tôi thay quần áo?”

“Không, tôi sẽ chờ cho đến khi cô xong,” Anh nói

Jessica chạy lên cầu thang và rửa mặt bằng nước lạnh, nó làm cô cảm thấy khá lên. Khi cô trang điểm, cô để ý thấy môi mình cong lên với nụ cười khẽ, và nó sẽ không biến mất. Khi cô hoàn thành xong việc trang điểm, cô tự ngắm bản thân và bị lo âu bởi hình ảnh của cô trong gương. Con khóc tức tưởi lúc này làm mí mắt cô sưng húp, nhưng với lớp phấn mắt và mascara phủ lên, chúng chỉ trông có vẻ buồn ngủ và trông mắt phảng phất vẻ u sầu, màu xanh ươn ướt, đôi mắt dài của người Ai Cập chất chứa ánh nhìn đam mê được thỏa mãn. Đôi má nở rộ với sắc màu tự nhiên, bởi vì trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực, và cô cảm thấy thôi thúc rung động trên môi, làm nó vẫn mỉm cười.

Bởi vì giờ là buổi tối, nên cô xoắn tóc thành từng lọn trên đỉnh đầu và kẹp nó lại với cái móc hình con bướm bằng vàng. Cô sẽ mặc váy dài, và cô biết chính xác cái nào cô muốn. Đôi tay cô run nhẹ khi cô lôi nó ra khỏi tủ, một cái dây nơ lụa màu trắng tinh khiết. Cô bước vào trong nó và kéo vạt áo lên, sau đó siết chặt dây đai sau cổ. Cái váy uốn quanh khuôn ngực cô như một làn da khác, những dải lụa rủ xuống trong những nếp gấp duyên dáng thả dài xuống đôi chân cô - thực ra thì chiếc váy dài khỏi đôi chân - cho tới khi cô bước vào trong đôi giày. Độ dài thật hoàn hảo. Cô choàng một tấm khăn choàng vàng quanh cánh tay và cô đã sẵn sàng, ngoại trừ nhét vào trong chiếc ví nhỏ đi dự tiệc cây lược và thỏi son_ và ghi nhớ lấy theo chiếc chìa khóa nhà vào phút cuối. Cô phải bước xuống cầu thang một cách trang nghiêm hơn lúc cô đi lên, để cho các dây giày thanh nhã của cô không bị tuột ra, và cô chỉ vừa đi xuống nửa đường thì Nikolas đã xuất hiện từ phòng khách và đến đứng ở chân cầu thang, chờ đợi cô. Ánh mắt anh bao trọn từng inch của cô trong lớp lụa trắng lung linh và cô run lên dưới biểu hiện đó cứ như cô có thể nhìn thấu bên trong chúng. Anh trông...đói khát. Hoặc...gì nữa?

Khi cô xuống tới bậc dưới cùng, cô dừng lại và nhìn anh ta, hết lần này đến lần khác, nhưng cô vẫn không quyết định được cái vẻ lấp lánh trong đôi mắt sâu đen ấy là gì. Anh đặt tay lên cánh tay cô và dìu cô xuống bậc cuối, sau đó không nói một lời, kéo tấm khăn choàng và khoác nó trên đôi vai trần của cô. Cô run lên một cách vô thức dưới cái chạm của anh, và cái nhìn của anh nhanh chóng hướng lên cô; lúc này tất cả những gì cô có thể làm là đối diện với nó, vì cô đã để mình bị khuấy động bởi cái chạm nhẹ của những ngón tay anh.

“Cô...quá đẹp,” anh nói thì thào.

Ý đó là gì vậy? Cô liếm môi không chắc chắn và đôi tay anh siết chặt trên vai cô; một cái nhìn hướng lên thoáng qua để khám phá ra ánh nhìn của anh lướt nhanh qua lưới cô. Tim cô thành linh nhảy lên một cách hoang dại phản ứng lại cái nhìn mà cô thấy, nhưng anh đã bỏ tay ra khỏi cô và bước lùi lại.

“Nếu chúng ta không đi bây giờ, thì chúng ta sẽ không đi được luôn,” anh nói, và cô biết chính xác ý đó là gì. Anh muốn cô. Anh đã không thừa nhận rằng anh luôn cố gắng sử dụng sức quyến rũ theo trình tự để đoạt được người phụ nữ theo cách riêng của mình, phải vậy không?

Anh chắc chắn phải muốn những cổ phần đó, cô thầm nghĩ, bây giờ cảm thấy thoải mái hơn khi cô quyết định rằng anh chỉ thể hiện cử chỉ say đắm để tiếp cận cô vì những cổ phần.

Constantinos trong trạng thái say đắm thật sự chắc phải phá hủy khả năng nhận thức của phụ nữ, cô nghĩ, nhưng giác quan nhạy bén của cô đã bình tĩnh với nhận xét những thứ anh chỉ phối và cô có thể suy nghĩ rõ ràng lần nữa. Cô cho là cô sẽ phải bán những cổ phần; Charles đã khuyên như thế, và bây giờ cô biết chắc chắn cô sẽ không thể tiếp tục coi thường người đàn ông này. Cô sẽ nói với anh ta trong bữa tối rằng cô sẽ sẵn sàng bán những cổ phần cho anh ta.

Anh đã bật tắt cả những bóng đèn, ngoại trừ chỗ tối lò mờ trong bếp cho Samantha, và bây giờ anh kiểm tra chắc chắn cánh cửa được khóa sau lưng họ. “Cô không có bất kì người giúp việc nào sống cùng với cô?” anh hỏi, cau mày, tay trượt xuống khuỷu tay cô khi họ đi tới chiếc xe của anh.

“Không” cô trả lời, vui thích hiện rõ trong giọng nói. “Tôi không quá bẽ bộn và tôi cũng không ăn quá nhiều, do đó tôi không cần người giúp việc nào cả.”

“Vậy điều đó có nghĩa là cô ở một mình vào ban đêm.”

“Tôi không sợ, không khi ở với Samantha. Nó sẽ sửa khi nghe thấy tiếng bước chân lạ, và bên cạnh đó, Sallie và Joel Reese ở phía bên cạnh, nên tôi không thực sự cô đơn.”

Anh mở cửa chiếc xe thể thao và giúp cô ngồi vào trong, sau đó đi vòng qua phía mình. Cô thắt dây an toàn, nhìn thích thú vào những mặt số và đồng hồ đo khác nhau. Cái này trông giống như buồng lái máy bay, và chiếc xe thật kì quặc với những gì cô nghĩ ở anh ta. Chiếc xe limousine khổng lồ với tài xế mặc đồng phục biến đi đâu rồi? Khi anh trượt vào chỗ ngồi của mình và thắt dây an toàn, cô nói, “Anh thường tự lái xe một mình à?”

“Không, nhưng có đôi lần sự có mặt của tài xế là không mong đợi,” anh nói, khẽ cười. Tiếng động cơ rống lên khi anh cho xe chuyển bánh, di chuyển về phía trước với cái phóng nhanh êm nhẹ, đẩy cô trở lại trong ghế ngồi.

“Cô có bán bất động sản quốc gia?” anh hỏi băng quơ, làm cô tự hỏi anh ta biết về cô nhiều như thế nào. Chỉ nhiều hơn tin đồn xấu xa đó, một cách quá hiển nhiên; nhưng anh đã biết Robert trước đám cưới của họ, nên nó chỉ là tự nhiên khi anh muốn biết về gia đình của Robert.

“Robert đã bán nó một năm trước khi anh ấy chết,” cô nói đều đều. “Và sau khi anh ấy chết, tôi để căn biệt thự ở đó; nó quá lớn và tốn kém để chỉ cho tôi. Nửa căn nhà của tôi chỉ đủ lớn.”

“Tôi nghĩ rằng một căn chung cư nhỏ hơn sẽ tốt hơn.”

“Tôi thực sự không thích những căn chung cư, và vì có Samantha. Nó cần có không gian để

chạy nhảy, và hàng xóm thì thân thiện, với nhiều trẻ con.”

“Không thật hấp dẫn lắm,” anh nhận xét lạnh lùng, và cơn giận dữ của cô bốc lên một chút trước khi cô dập tắt nó với một tràng cười.

“Không khi anh nghĩ những cửa hàng giặt khô là hấp dẫn,” cô đồng ý, cười tủm tỉm. “Nhưng nó yên tĩnh, và phù hợp với tôi.”

“Trông cái váy đó, cô trông cứ như được bao bọc bởi những viên kim cương và bộ áo lông chồn, không phải cửa hàng giặt khô.”

“Well, thế còn anh?” cô hỏi vui vẻ. “Anh trong chiếc áo sơ mi lụa và bộ com lê đắt tiền, ngồi chồm hổm giúp một con chó đang đau đẻ?”

Anh chiếu tới cô ánh nhìn phản chiếu trong những tia sáng xanh lá cây từ việc va chạm. “Trên đảo, cuộc sống đơn giản hơn ở London và Paris. Tôi lớn lên ở đây, chạy nhảy rong chơi như một chú dê nhỏ.”

Cô tưởng tượng hình ảnh anh khi là một cậu bé mảnh khảnh, đôi mắt đen lấp lánh khi anh chạy chân trần trên những ngọn đồi gồ ghề trên đảo. Có phải thời gian và tiền bạc, những lớp vỏ ngoài tinh tế đã dập tắt sự cuồng nhiệt trong những năm đầu đời của anh? Sau đó, ngay cả khi cô hình thành suy nghĩ đó trong tâm trí, cô biết anh vẫn hoang dã và không thể thuần phục được, mặc cho chiếc áo sơ mi lụa mà anh mặc.

Cuộc đối thoại chấm dứt sau đó, mỗi người họ tập trung với những suy nghĩ riêng, và vẫn thế cho tới khi anh dừng lại ngay trước ánh đèn le lói của một nhà hàng và người gác cổng tới mở cửa xe cho họ, và đó là khi Jessica nhận ra nơi anh chở cô tới. Những ngón tay siết chặt thành nắm đấm ngay khi cơn sợ hãi xoắn vào trong dạ dày của cô, nhưng cô thả lỏng hai bàn tay. Anh không thể biết cô thường lẩn tránh những nơi như thế này_ hoặc nếu anh biết thì sao? Không, điều đó không thể. Không ai biết nỗi đau của cô; cô đã luôn giữ bản thân tách xa khỏi chỗ này. Hít một hơi thở sâu, cô để mình được giúp ra khỏi xe, sau đó nó được lái đi khỏi và Nikolas đặt tay lên khuỷu tay cô, hộ tống cô tới cửa. Cô sẽ không để điều đó làm phiền cô, cô nói với chính mình một cách quyết liệt. Cô sẽ trò chuyện với anh và ăn bữa tối của cô và nó sẽ được kết thúc. Cô không phải chú ý đến bất kì ai khác mà họ có thể gặp.

Sau vài lần ăn tối bên ngoài sau cuộc hôn nhân của họ, Robert nhận ra rằng nó cực kì đau khổ với cô dâu trẻ của ông khi bị công chúng xa lánh bởi mọi người đều biết ông, và họ đã dừng việc ăn bên ngoài ở các nhà hàng dành riêng cho giới thượng lưu mà ông đã luôn lui tới. Nó đã từng là nhà hàng đặc biệt này, nơi một nhóm người đã quay lưng lại với cô theo nghĩa đen, và Robert đã dịu dàng dắt cô đi khỏi ngay giữa bữa ăn của họ trước khi cô khóc nức nở như một đứa con nít trước mặt tất cả mọi người. Nhưng đó đã là chuyện của năm năm về trước, và mặc dù cô không bao giờ hết kinh hoàng trước ý nghĩ ăn tối ở một nơi như vậy_ và đặc biệt là nơi này_ cô gắng đầu tư hào và bước đi không chút do dự qua những cánh cửa đang được giữ cho mở bởi người gác cửa mặc đồng phục.

Người quản lý đưa ánh nhìn lướt vào Nikolas và cúi đầu. “Ông Constantinos, chúng tôi thật vinh dự!”

“Chào buổi tối, Swaine; chúng tôi thích một cái bàn yên tĩnh. Tránh xa đám đông.”

Khi họ đi theo người quản lý, lối đi quanh co giữa những cái bàn, Jessica khôi phục lại bản thân đủ để lóe lên một ánh nhìn thích thú hướng lên người đàn ông cao cao bên cạnh. “Một cái bàn biệt lập?” cô hỏi, đôi môi rung rung trong nụ cười bị nén lại. “Vậy sẽ không ai để ý đến, ngay cả khi xảy ra một tình trạng cực kì lộn xộn?” Cái đầu đen nghiêng về phía cô và cô thấy nụ cười của anh ta. “Tôi nghĩ chúng ta có thể giữ nó lịch sự hơn điều đó.”

Chiếc bàn mà Swaine chọn cho họ bị cô lập nhất có thể vào tối thứ bảy đông khách. Nó được bao phủ một phần bởi hàng cây, làm Jessica nghĩ về một khu rừng rậm, và cô nghe thấp thoáng tiếng chim hót đâu đây trước khi cô tự khiển trách mình vì sự ngu ngốc của chính bản thân.

Trong khi Nikolas chọn rượu vang, cô liếc nhìn những bàn khác, phân nửa sợ rằng cô sẽ thấy một khuôn mặt quen thuộc; cô đã để ý sự im lặng nhỏ khi họ mở lối tới chiếc bàn của mình, và tiếng xì xầm của cuộc trò chuyện liên thoáng nổ ra lần nữa trong sự bùng tỉnh sau đó. Liệu Nikolas có để ý thấy? Có lẽ cô quá nhạy cảm, có lẽ phản ứng đó là cho Nikolas hơn là cho chính cô.

Là một tỉ phú, anh chắc chắn được chú ý nhiều hơn những người khác!

“Cô không thích cái bàn này à?” Giọng nói Nikolas vang lên phá vỡ những suy nghĩ của cô và cô đảo mắt trở lại nhìn anh ta, tìm thấy biểu hiện cau có trên khuôn mặt hằn học, tối danh khi anh nhìn chăm chăm vào cô.

“Không, cái bàn rất tốt,” cô nói vội vàng.

“Thế tại sao cô cau mày?” anh gặng hỏi.

“Những kí ức đen tối,” cô nói. “Không có gì, ông Constantinos. Tôi chỉ có một...kinh nghiệm khó chịu tại đây.”

Anh quan sát cô một lúc, sau đó nói một cách điềm tĩnh, “Chúng ta có thể rời khỏi nếu nó làm cô khó chịu.”

“Nó làm tôi khó chịu,” cô thừa nhận, “nhưng tôi sẽ không bỏ đi. Tôi nghĩ đó là quá khứ mà tôi đã trải qua những chứng sợ hãi ngu ngốc của mình, và không có lúc nào tốt hơn lúc này, khi tôi có anh để đấu tranh chống lại nó và để tâm trí tôi khỏi những vấn đề cũ?”

“Đây là lần thứ hai cô ám chỉ đến cuộc tranh luận giữa chúng ta,” Anh nhận xét. Anh nghiêng người gần cô hơn, bàn tay nâu sậm vươn tới chạm vào chỗ cầm hoa giữa họ. “Sẽ không có bất cứ cuộc tranh luận nào tối nay. Với tôi, cô quá đáng yêu đến nỗi không muốn dành khoảng thời gian chúng ta bên nhau để ném những lời lẽ giận dữ vào nhau. Nếu cô bắt đầu tranh luận, tôi sẽ chỉ đơn giản chồm qua và hôn cô cho tới khi cô im thì thôi. Bây giờ tôi đã cảnh báo cô, nên nếu cô quyết định nhổ vào lời thách thức của tôi như một chú mèo con xù lông, thì tôi chỉ có thể kết luận rằng cô muốn được hôn. Cô nghĩ gì về điều đó, hmmm?”

Cô nhìn anh chăm chăm, cố kiểm soát đôi môi, nhưng dù cách nào đi chăng nữa, chúng cũng tách ra trong nụ cười ngọt ngào và cô cuối cùng cô cũng cười lớn, tiếng cười vang hơn làm những cái đầu xoay về hướng của họ. Cô cũng chồm qua chiếc bàn, và nói một cách kín đáo, “tôi nghĩ, ông Constantinos, tôi sẽ ngọt ngào và quyến rũ nhất có thể!”

Tay anh rời những đóa hoa và lao tới chụp cổ tay cô, ngón tay cái anh xoa nhẹ lên những đường gân màu xanh mỏng manh trên cánh tay cô. “Trở nên ngọt ngào và quyến rũ cũng sẽ giúp em được hôn,” anh trêu chọc. “Bất chấp giá nào tôi nghĩ tôi sẽ là người chiến thắng! Và tôi hứa với em rằng tôi sẽ hôn em mãnh liệt hơn nếu em gọi tôi là ông lần nữa. Cố gọi là Nikolas xem nào; tôi nghĩ em sẽ thấy nó không mấy khó khăn. Hoặc gọi tôi là Niko, như bạn bè tôi vẫn thế.”

“Nếu anh muốn thế,” cô nói, mỉm cười với anh. Bây giờ là lúc nói với anh về những cổ phiếu, trước khi anh bắt đầu quá nghiêm túc về hành động quyến rũ của mình. “Nhưng tôi muốn nói với anh tôi đã quyết định bán những cổ phiếu cho anh, sau tất cả, thế nên anh không phải đối xử tốt với tôi nếu anh không muốn vậy. Tôi sẽ không thay đổi ý định ngay cả khi anh là kẻ tục tũu.”

“Quên đồng cổ phiếu đi,” anh thì thầm. “Đừng nói về chúng đêm nay.”

“Nhưng đó là lý do anh đề nghị tôi đi ăn tối,” cô phản đối.

“Vâng, nó là thế, mặc dù tôi không nghi ngờ tôi có thể tới với một cái có hay ho khác nếu cái kia thất bại.” Anh cười toe toét một cách ranh mãnh. “Một cô gái bơ vơ bé nhỏ với vệt nước mắt trên mặt rất là quyến rũ, đặc biệt khi tôi biết một người phụ nữ lạnh lùng, rắc rối tới phát bực đang ẩn đằng sau những giọt nước mắt.”

Cô lắc đầu. “Tôi không nghĩ anh hiểu, ông Con_er_Nikolas. Những cổ phiếu là của anh. Không cần phải tiếp tục điều này.”

Mí mắt anh rủ xuống trong vẻ tối tăm rục rịch của đôi mắt trong một chốc lát và tay anh siết chặt khuỷu tay cô. “Rất tốt, hãy thảo luận về những cổ phiếu chết tiệt và kết thúc nó, khi cô không chịu rời bỏ chủ đề này. Tại sao cô lại thay đổi ý định của mình?”

“Cổ vấn tài chính của tôi, Charles Welby, đã từng nói với tôi về việc bán cổ phiếu hơn là cố gắng chống lại anh. Tôi đã chuẩn bị để bán chúng, nhưng thái độ của anh làm tôi tức giận và tôi đã khước từ điều trái ngược hoàn toàn, nhưng như thường lệ, Charles luôn đúng. Tôi không thể chống đối lại anh; tôi không muốn trở thành kẻ bị lôi vào cuộc họp chính trị. Và không cần cái giá quá cao mà anh đã đề cập, theo giá thị trường sẽ tốt hơn.”

Anh thả người, buông cổ tay cô ra, và nói dứt khoát, "Tôi đã đưa cho cô một lời đề nghị; tôi sẽ không đi ngược lại lời nói của mình."

"Anh sẽ phải thế, nếu anh muốn những cổ phiếu, bởi vì tôi chỉ chấp nhận giá thị trường." Cô bình tĩnh đối mặt với anh bất chấp cơn tức giận bùng lên mà cô thấy trên mặt anh.

Anh thốt lên điều gì đó ngắn và cộc cằn bằng tiếng Hy Lạp. "Tôi không hiểu làm thế nào cô lại từ chối một khoản như thế. Đó là nước đi ngu ngốc."

"Và tôi cũng không hiểu làm thế nào anh vẫn là một tử phú nếu anh khẳng định trong việc đưa ra những thỏa thuận kinh doanh ngu ngốc!" Cô trả đũa.

Trong một khoảnh khắc, ánh mắt anh sắc như dao, sau đó tiếng cười bật ra từ cổ họng và anh ngả đầu về phía sau trong vẻ hoàn toàn thích thú.

Lãng quên những thích thú trong mắt, anh chồm người về phía trước một lần nữa để nắm lấy tay cô. "Em là bà chúa tuyệt đẹp lộng lẫy," anh nói khàn khàn. "Đáng để mất lợi tức Dryden để được gặp em. Tôi không nghĩ tôi sẽ trở về Hy Lạp sớm như đã dự định."

Đôi mắt Jessica mở lớn khi cô nhìn chăm chăm vào anh. Nó có vẻ như anh nghiêm túc; anh thực sự bị thu hút bởi cô! Tín hiệu báo động rộn lên trong cô, làm cơ thể cô nóng lên khi cô bắt gặp ánh nhìn như muốn nuốt sống của cặp mắt nửa đêm đó.

Chương 3

Dịch: vecspa

Ly rượu được đưa đến mang lại cho cô cảm giác khuây khỏa khỏi cái nhìn xuyên suốt của anh ta, nhưng chỉ là nhất thời. Ngay khi họ ở một mình lần nữa, anh kéo dài giọng, "Việc tôi bị em thu hút làm em phiền muộn à? Tôi sẽ nghĩ rằng em nên tìm cách ghi nhớ nó để lờ cuốn sự khao khát của đàn ông đấy."

Jessica cố gắng gỡ tay ra, nhưng những ngón tay của anh nắm chặt quanh tay cô và từ chối giải thoát chúng. Những tia lấp lánh màu xanh lá bắt đầu bắn ra khỏi mắt cô khi cô nhìn anh ta. "Tôi không nghĩ rằng anh bị thu hút," cô nói sắc lạnh. "Tôi nghĩ anh vẫn đang cố đặt tôi vào chỗ của mình và tôi sẽ không mọp xuống và hôn chân anh đâu. Tôi nói cho anh biết rằng những lá phiếu là của tôi, giờ thì làm ơn buông tay tôi ra ngay."

"Em lầm rồi," anh nói, tay anh nắm chặt quanh tay cô cho đến khi cô cảm thấy đau và rút tay lại. "Từ khoảnh khắc mà em bước vào trong trụ sở của tôi chiều nay, mọi cơ bắp trên cơ thể tôi đã gào thét. Tôi muốn em, Jessica, và chuyện những lá phiếu này sẽ không đẩy tôi ra khỏi đời em được đâu."

"Rồi sao nữa?" cô hỏi, mím chặt môi. "Cái giá của anh là gì để để tôi lại một mình?"

Một cái nhìn như thể một cơn giận dữ cắt qua mặt anh; sau đó anh mỉm cười, và nụ cười đó làm máu cô lạnh toát. Đôi mắt màu đêm bao quát qua khuôn mặt và bầu ngực của cô. "Giá ư?" anh thì thầm. "Em biết cái giá sẽ là gì mà, để em lại một mình...sau cùng. Tôi muốn thỏa mãn

bản thân mình với em, đốt cháy em với những cái chạm của tôi và em sẽ không bao giờ được tự do, vậy nên bất cứ khi nào có gã đàn ông khác chạm vào em, em sẽ nghĩ về tôi và ước tôi thể vào chỗ của hắn ta."

Ý nghĩ đó—cảnh tượng khiêu khích đó—thật choáng váng. Đôi mắt cô mở to và cô nhìn chăm chăm vào anh trong sự hoảng loạn. "Không," cô nói chắc nịch. "Ồi, không! Không bao giờ!"

"Đừng chắc chắn như vậy," anh giễu cợt. "Em nghĩ rằng tôi không thể vượt qua bất kì rào cản nào mà em tạo ra à? Và tôi không nói chuyện về việc ép buộc em, Jessica; Tôi đang nói chuyện về khao khát. Tôi có thể khiến em muốn tôi; Tôi có thể khiến em đói khát việc làm tình của tôi và cầu xin tôi chiếm lấy em."

"Không!" cô lắc đầu mù quáng, hoảng sợ rằng anh ta có thể sẵn sàng ép bản thân mình lên cô. Cô sẽ không cho phép điều đó, không bao giờ; cô như đã sống trong địa ngục bởi vì mọi người nhìn cô như một đứa con gái đào mố hư hỏng, nhưng cô sẽ không bao giờ để bản thân mình hạ thấp xuống một loại đàn bà, một loại mèo mả gà đồng, hay tất cả những thứ xấu xí mà họ đã gọi cô. "Anh không hiểu à?" cô thì thầm rời rạc. "Tôi không muốn dính líu với anh—hay với bất cứ người đàn ông nào khác—ở bất kì mức độ nào."

"Điều đó rất thú vị," anh nói, mắt anh nheo lại trên mặt cô. "Tôi có thể hiểu rằng những bốn phận hôn nhân của em với một ông già khiến em khó chịu, nhưng chắc chắn rằng tất cả những người tình của em không thể quá tệ. Và đừng có cố giả vờ rằng em đã đến với hôn nhân khi còn trong trắng như tuyết, bởi vì tôi sẽ không tin em. Một trinh nữ sẽ không bán thân mình cho một ông già, và bên cạnh đó, có quá nhiều gã đàn ông đòi hỏi được...biết em."

Jessica nuốt vào khó khăn cơn buồn nôn vừa tràn lên trong cô và đầu cô ngẩng phắt lên. Mặt trắng bệch, đôi mắt xanh lấp lánh, cô trả đũa anh, "Trái lại, Robert là một thiên thần! Những gã đàn ông khác chỉ để lại những thứ tệ hại trong miệng tôi—và tôi nghĩ rằng, ngài Constantinos, rằng dù anh có tiền đấy, nhưng anh chỉ toàn cho tôi những thứ rác rưởi mà thôi."

Ngay khi cô nhận ra rằng cô đã đi quá xa, mặt anh trở nên đanh lại và cô chỉ có vài giây cảnh báo trước khi bàn tay đang nắm chặt tay cô siết chặt hơn và giật lấy, kéo cô ra khỏi ghế cho đến khi cô phải vươn qua bàn. Anh ngẩng lên và gặp cô ở giữa chừng, và tiếng la của cô đã bị cắt ngang bởi miệng anh, nóng bỏng, cứng rắn và tìm kiếm, và cô không có lớp bảo vệ nào để che chắn được sự xâm nhập của lưỡi anh.

Cô lơ mơ nghe được những tiếng thì thầm bàn tán phía sau mình, cảm nhận được những ánh đèn flash lóe lên bên cạnh, nhưng nụ hôn vẫn cứ lấn dần và cô bất lực để đẩy ra. Sự hoang mang tràn lên trong cô, phủ kín cô, và một tiếng thút thít vô lực phát ra trong họng cô. Chỉ sau đó anh mới nâng đôi môi trùng phật lên, nhưng anh vẫn giữ cô nghiêng qua bàn giống như vậy, đôi mắt anh ở trên khuôn mặt trắng bệch và đôi môi run run của cô, rồi anh rất dịu dàng đỡ cô ngồi xuống ghế và trở lại chính chiếc ghế của anh. "Đừng có khiêu khích tôi lần nữa," anh nói qua kẽ răng. "Tôi cảnh báo em, Jessica, và nụ hôn này sẽ là một điểm sáng để so sánh với những nụ hôn khác mà em sẽ nhận được."

Jessica đã không dám nhìn vào anh; cô đơn giản chỉ ngồi ở đây và nhìn chăm chăm vào ly rượu, toàn bộ cơ thể cô run rẩy. Cô muốn tát vào mặt anh, nhưng hơn cả là cô muốn chạy đi và nấp vào một chỗ nào đó. Ánh đèn flash mà cô đã nhận thấy là của một chiếc máy ảnh, cô biết, và cô co rúm lại bên trong khi nghĩ về cái ngày kinh khủng khi những tờ báo lá cải có được những tấm ảnh này. Cơn buồn nôn tràn lên trong dạ dày cô và cô chống lại nó một cách khó khăn, chộp lấy ly rượu bằng một bàn tay run rẩy và hớp lấy một ngụm rượu khô mát cho đến khi cô lấy lại sự kiểm soát lần nữa.

Một người hầu bàn có cái nhìn không thoải mái đang đứng chờ với tấm menu và Jessica sử

dụng mọi sự tự chủ mà cô thu thập được vào việc chọn đồ ăn. Cô đã nghĩ về việc chấp nhận những món mà Constantinos đã yêu cầu cho cô; thực tế là, anh có vẻ như trông chờ cô cũng làm vậy, nhưng nó đã trở nên rất quan trọng khi cô phải bám lấy chút độc lập của cô. Cô phải bám lấy một thứ gì đó khi mà cô có thể cảm nhận được những ánh nhìn chòng chọc từ khắp căn phòng, và khi cô ngồi đây với một người đàn ông đang ăn tối như một con hổ đã được thuần hóa.

"Hòn dối cũng vô ích thôi," anh nói, phá vỡ những ý nghĩ của cô với giọng nói êm ái, sâu lắng của mình. "Tôi sẽ không đồng ý điều đó, Jessica, và đó chỉ là một nụ hôn, sau tất cả. Chỉ là một trong rất nhiều nụ hôn. Em có thích đi chơi thuyền với tôi vào ngày mai không? Dự báo thời tiết nói rằng đó là một ngày nắng ấm và em biết tôi hơn khi chúng ta nằm lười biếng cả ngày trong ánh nắng."

"Không," cô nói một cách rõ ràng. "Tôi chưa từng muốn gặp lại anh lần nữa."

Anh bật cười ngay lập tức, ngả mái đầu đen bóng ra sau, hàm răng trắng của anh lấp lánh trong bóng tối giống như của một con thú. "Em giống như một đứa trẻ giận dỗi vậy," anh thì thầm. "Tại sao em không hét lên rằng em ghét tôi, và giậm chân giận dữ để tôi có thể thuận phục em nhỉ? Tôi sẽ thích được tranh cãi với em, xoay vần em cho đến khi em mệt lả và nằm yên lặng bên dưới tôi."

"Tôi không ghét anh," cô nói với anh, thu lại một chút bình tĩnh của mình bất chấp những lời quấy nhiễu của anh. Cô nhìn vào anh bằng cái nhìn lạnh lẽo. "Tôi sẽ không phí sức để mà ghét anh, bởi vì anh chỉ là người qua đường thôi. Sau khi những lá phiếu đã được biểu quyết, tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, và tôi cũng không thể nhìn thấy bản thân mình rơi một giọt nước mắt nào bởi sự vắng mặt của anh đâu."

"Tôi không thể để em tiếp tục lừa dối mình nữa," anh chế giễu. "Tôi không đơn thuần chỉ là người qua đường; Tôi đã thay đổi những kế hoạch của tôi—bao gồm cả em. Tôi sẽ ở London trong một thời gian nữa, miễn là mọi thứ được tiếp nhận. Đừng có tranh đấu với tôi, em yêu; nó sẽ chỉ lãng phí thời gian thôi, hãy để dành thời gian theo cách khác đi."

"Cái tôi của anh hẳn phải lớn lắm nhỉ," cô nhận xét, nhấp một chút rượu. "Anh có vẻ như không thể tin nổi là tôi chỉ đơn giản là không ưa thích anh nhỉ. Tốt thôi, nếu đó là những gì giải thoát được tôi khỏi anh, khi anh đưa tôi về nhà chúng tôi có thể lên tầng và anh có thể thỏa mãn những yêu cầu nhỏ bé kỳ quặc của anh. Nó sẽ không mất nhiều nỗ lực đâu, và nó sẽ đáng giá để nhìn thấy mặt trái của anh." Ngay khi những lời này thốt ra khỏi miệng cô, Jessica gần như đã nhảy dựng lên vì kinh ngạc với chính bản thân mình. Trời đất, làm sao cô lại sử dụng giọng điệu lạnh lùng và bất cần thế này, và còn nói những chuyện kinh khủng này nữa? Cô sẽ làm cái quái gì đây nếu anh ta tiếp tục việc đó chứ? Cô không hề có ý định lên giường với anh ta nếu cô đã la hét sự ngớ ngẩn của chính mình và tạo ra một scandal sẽ buộc cả 2 bọn họ phải xuất ngoại.

Mặt anh trở lại như một tảng đá khi cô nói chuyện và mắt anh nheo lại cho đến khi chúng chỉ là một khe nhỏ. Cô có một ý muốn đưa tay lên để che mặt, mặc dù anh không hề di chuyển đến một bước cơ. Cuối cùng anh cũng nói chuyện, dần từng từ qua kẽ răng. "Đồ chồn nhỏ lạnh lùng, em sẽ phải trả giá vì điều đó. Trước khi tôi xong việc với em, em sẽ hối tiếc mở miệng ra; em sẽ xin lỗi tôi về mọi chuyện. Lên trên tầng với em? Tôi e rằng tôi sẽ phải chờ lâu đấy!"

Cô phải đi thôi, cô phải tránh xa khỏi anh ta. Không suy nghĩ, cô chộp lấy túi và nói, "Tôi phải đến chỗ những phu nhân—"

"Không" anh nói. "Em sẽ không đi đâu hết. Em sẽ ngồi đây cho đến khi chúng ta ăn xong, rồi tôi sẽ đưa em về nhà."

Jessica ngồi rất im lặng, nhìn chăm chăm vào anh, nhưng sự chống đối của cô có vẻ như không hề quấy rầy anh ta. Khi thức ăn của họ đã được dọn ra, anh bắt đầu ăn như thể mọi chuyện đều vô cùng hoàn hảo và bình thường. cô nhai lấy vài miếng, nhưng miếng thịt cừu non mềm và cà rốt ninh như mắc ở cổ họng cô và cô không thể nuốt xuống. Cô nuốt ực ly rượu, và một ánh flash lại lóe lên lần nữa. Cô nhanh chóng đặt ly rượu xuống và trở nên tái nhợt, quay đầu ra xung quanh.

Anh không bỏ lỡ gì cả, ngay cả khi anh trông không hề có vẻ chú ý tới. "Đừng để nó đánh đổ em," anh lạnh lùng khuyên bảo. "Những chiếc máy ảnh đang ở khắp nơi. Chúng không có nghĩa lý gì hết; nó đơn giản chỉ là cái gì đó để điền vào chỗ trống ở mấy trang báo thôi."

Cô không trả lời, nhưng cô nhớ lại ánh flash trước đó, khi anh hôn cô thật thô bạo. Cô phát ốm lên với ý nghĩ những bức ảnh đó sẽ được tung lên những trang báo ngồi lê đôi mách.

"Anh có vẻ không quan tâm đến những chuyện ngồi lê đôi mách nhỉ," cô ép bản thân mình nói, và mặc dù giọng cô có một chút căng thẳng, cô cố gắng nói mà không nuốt vào hay nức nở.

Anh nhún vai. "Nó đủ vô hại. Nếu ai đó thực sự có hứng thú với chuyện tôi ăn tối với ai, hay ai đó bị dừng bữa ăn của họ cho một cuộc nói chuyện nho nhỏ, vậy thì tôi thực sự không thấy khó chịu. Khi tôi muốn riêng tư, tôi không tới những nơi công cộng."

Cô tự hỏi rằng anh đã từng là chủ đề của mấy câu chuyện ngồi lê đôi mách xấu xa mà cô đã cam chịu hay chưa, nhưng mặc dù những tờ báo luôn đề cập đến chuyện anh kết thúc một giao dịch hay bay đến đây và đó cho những hội nghị, vài lần đề cập mơ hồ tới những "người phụ nữ dễ thương" gần đây nhất của anh cô không thể nhớ lại những gì liên quan đến cuộc sống riêng tư của anh. Anh đã nói anh sống trên một hòn đảo...

"Hòn đảo anh sống tên là gì?" cô hỏi, vì bất cứ một chủ đề an toàn nào, và cô vô cùng cần đến một thứ gì đó giúp cô lấy lại bình tĩnh.

Hàng lông mày giễu cợt nhướn lên. "Tôi sống ở một hòn đảo thuộc Zenas, nó có nghĩa là món quà của Zeus (Zót), hay là, vài cái tên loằng ngoằng đã được dịch ra, món quà của những vị thần. Tôi sử dụng tên tiếng Hy Lạp của vị thần đó, tất nhiên; tên tiếng La mã là Jupiter."

"Ừm," cô nói. "Anh đã sống ở đó bao lâu?"

Hàng lông mày nhướn cao hơn. "Tôi sinh ra ở đó. Tôi là chủ của nó"

"Ồ." Tất nhiên là vậy rồi; Sao anh lại phải sống ở hòn đảo của một ai khác chứ? Và cô đã quên mất, nhưng giờ cô đã nhớ ra, những gì anh đã nói về việc trưởng thành hoang dã trên hòn đảo. "Đó là một hòn đảo rất lớn à? Còn ai khác sống ở đó không, hay chỉ có một mình anh trong sự ầm dật của mình?"

Anh mỉm cười "Hòn đảo dài chừng 10 dặm và rộng khoảng 5 dặm. Có 1 làng chài nhỏ và mọi người chăn thả đàn dê trên những quả đồi. Mẹ tôi sống trong căn biệt thự của nhà trong nhiều năm rồi, bà không còn thích đi du lịch nữa, và dĩ nhiên, ở đó có cả người giúp việc nữa. Tôi nghĩ có khoảng 200 người trên đảo và các loại dê, gà, chó, cùng vài con bò."

Nghe thật thú vị và trong chốc lát cô quên đi những rắc rối của mình khi cô mơ về một cuộc sống yên tĩnh, giản dị. Ánh mắt cô rực sáng khi cô nói, "Sao anh có thể chịu được việc rời khỏi đó?"

Anh nhún vai. "Tôi có nhiều mối quan tâm đòi hỏi thời gian và sức lực, và mặc dù tôi luôn coi

hòn đảo là nhà của mình thì tôi cũng không phải là một ẩn sĩ. Thế giới hiện đại cũng có sức hấp dẫn của nó.” Anh nâng cốc rượu lên với cô và cô hiểu sức hấp dẫn của thế giới rộng lớn này chính là phụ nữ. Dĩ nhiên rồi, trên một hòn đảo Hy Lạp nhỏ bé những người phụ nữ trẻ sẽ bị đối xử nghiêm khắc cho đến khi họ kết hôn, và một người đàn ông sung sức thì muốn được thỏa mãn nhiều hơn nữa những ham muốn cơ bản của họ.

Cử chỉ nâng cốc cùng cô đã lôi kéo sự chú ý của cô quay lại với chiếc ly của mình, và cô nhận ra nó đã gần hết. “Liệu tôi uống thêm được không?”

“Không,” anh nhẹ nhàng từ chối. “Em đã uống hai cốc rồi và em cứ gầy thức ăn xung quanh đĩa thay vì ăn chúng. Em sẽ say nếu em uống tiếp. Ăn phần của em đi hay em không thích chúng? Liệu tôi có phải trả chúng lại cho nhà bếp không?”

“Không, đồ ăn rất ngon, cảm ơn anh.” Cô còn có thể nói gì được nữa? Đó là sự thật mà.

“Vậy tại sao em không ăn?”

Jessica nhìn anh chăm chú, sau đó quyết định rằng anh đã là một cậu nhóc to xác và anh chắc chắn có khả năng biết rõ được sự thật. “Tôi không thực sự hài lòng với bản thân mình,” cô nói, “Anh đúng là đã tạo áp lực cho tôi.”

Môi anh giật giật trong sự thích thú. “Tôi không gây áp lực với em, nhưng em lại gây áp lực với công việc của tôi theo những cách khác! Từ khi gặp em, tôi hoàn toàn thông cảm với sự ngu ngốc của Robert Stanton, ngoại trừ bất cứ sự mong đợi lạc quan thái quá nào đó của ông ta. Em là một người phụ nữ quyến rũ, ngay cả khi em lảng mạ tôi.”

Cô chưa bao giờ đề cập về mối quan hệ giữa cô và Robert với bất kỳ ai, nhưng giờ cô muốn khóc to lên rằng cô yêu ông, và mọi người đã nghĩ sai về chuyện của họ. Chỉ những năm giữ mình cô độc mới giúp cô không gào khóc vì đau khổ, nhưng cô vẫn cho phép mình đưa ra lời nhận xét của cô, “Robert là người ít ngu ngốc nhất mà tôi từng biết. Ông ấy luôn biết chính xác việc ông ấy làm.”

Nikolas nheo mắt nhìn cô. “Em nói rằng ông ấy biết em kết hôn với ông chỉ vì tiền?”

“Tôi không nói gì tương tự như vậy cả,” cô đáp trả khắc nghiệt. “Tôi sẽ không thảo luận về hôn nhân của tôi với anh; đó không phải việc của anh. Nếu anh đã ăn xong rồi thì tôi muốn về nhà bây giờ.”

“Tôi ăn xong rồi,” anh nói, nhìn chăm chú vào đĩa của cô.

“Tuy vậy em hầu như chưa ăn gì cả. Em cần thức ăn hấp thu chỗ rượu mà em đã uống, và chúng ta sẽ chưa đi cho đến khi em ăn xong.”

“Tôi sẽ nuốt chửng chỗ đồ ăn này nếu việc đó giúp tôi thoát khỏi công việc của anh,” cô lẩm bẩm khi cầm đĩa và xiên một miếng thịt.

Anh đợi cho đến khi cô cho miếng thịt vào miệng và nhai, rồi anh mới nói, “Nhưng nó sẽ không như vậy. Nếu tôi nhớ chính xác thì em đã mời tôi lên gác khi tôi đưa em về nhà. Để thỏa mãn “yêu cầu nhỏ bé kỳ quặc” của tôi, tôi nghĩ em đã nói ra điều đó như thế nào. Và tôi chấp nhận lời mời của em.”

Jessica nuốt xuống và tấn công một miếng thịt khác. “Anh hiểu nhầm rồi,” cô lạnh lùng nói. “Tôi sẽ không để anh vào nhà, ở một mình trong phòng của tôi.”

“Căn hộ của anh cũng được vậy,” anh trả lời, ánh mắt lấp lánh. “hay trên mặt đất, nếu em thấy khó khăn trong việc đó.”

“Giờ thì nghe đây,” cô cúi kính, ném chiếc đĩa xuống tạo nên tiếng lách cách. “Mọi chuyện đã đi quá xa rồi. Tôi muốn anh hiểu cho chính xác vào: Tôi không rảnh rồi! Không với anh hay với bất cứ người nào khác, và nếu anh chạm vào tôi, tôi sẽ hét cho đến khi cả London này nghe thấy tiếng tôi.”

“Nếu em có thể,” anh thì thầm. “Em không tưởng tượng được rằng anh có khả năng dập tắt mọi tiếng hét phải không, Jessica?”

“Hả?” cô hỏi lại, một bên lông mày nhướn lên. “Anh là tên hãm hiếp à? Bởi vì đó là hành động cưỡng bức, không nghi ngờ gì nữa. Tôi sẽ không chơi khó nữa; tôi hoàn toàn nghiêm túc. Tôi không muốn anh.”

“Em sẽ,” anh trả lời đầy tự tin, và cô muốn hét lên ngay bây giờ, cực kỳ thất vọng. Có thể anh thực sự ngu ngốc, lòng tự trọng của anh là bất khả xâm phạm, đến mức anh không thể đơn giản tin rằng cô không muốn lên giường cùng anh. Tốt thôi, nếu anh không tin là cô có thể hét lên, thì anh chắc chắn sẽ ngạc nhiên nếu anh cố thử làm gì đó với cô!

Trong một cử động nhanh nhẹn, cô đứng dậy, quyết định không ngồi đây thêm một chút nào nữa. “Cảm ơn anh về bữa tối,” cô nói. “Tôi cho rằng tốt nhất tôi nên đi taxi về, và tôi sẽ để Charles liên lạc với anh vào thứ hai về việc chuyển nhượng những cổ phần.”

Anh cũng đứng dậy, bình tĩnh để khăn ăn sang một bên. “Anh sẽ đưa em về nhà,” anh nói, “Nếu anh phải kéo em ra xe. Giờ thì em muốn đi ra cửa một cách đường hoàng hay bị anh vác lên vai? Trước khi em quyết định, để anh đảm bảo với em rằng sẽ không có ai cứu giúp em đâu. Em biết tiền có tác dụng của nó mà”

“Đúng, tôi biết,” cô đồng ý một cách thờ ơ. “Tiền cho phép một vài người cư xử như những tên côn đồ không sợ bị trừng phạt. Được thôi, chúng ta đi được chưa?”

Anh mỉm cười đầy chiến thắng và đặt hóa đơn lên bàn, và mặc dù giận dữ, cô vẫn giật mình vì con số trên tờ giấy anh vừa đặt xuống. Cô nhìn lên đúng lúc thấy anh gật đầu với người quản lý, và họ đi về phía căn phòng để áo khoác. Nikolas nhận lại áo choàng và lịch sự khoác nó lên vai cô, tay anh nấn ná trong khoảnh khắc khi ngón tay di chuyển trên làn da mịn màng của cô. Ánh đèn flash lóe lên cho cô thấy bọn họ đã bị chụp hình lại và vô tình Jessica dựa vào anh trong nỗ lực lẩn trốn. Tay anh siết chặt lấy vai cô và anh cau mày khi nhìn xuống vẻ mặt xanh xao của cô. Anh nhìn quanh tìm kiếm tên thợ ảnh và mặc dù anh không nói gì, Jessica vẫn nghe thấy lời thì thầm xin lỗi đâu đó đằng sau họ. Sau đó Nikolas luồn tay quanh eo cô một cách vững chắc và đưa cô ra ngoài, đến chỗ xe của anh. Khi người gác cổng và người đàn ông trẻ tuổi đã ở ngoài tầm nghe của họ và Nikolas thấy cô đã ngồi an toàn trên ghế, anh nói, “Tại sao em lại bồn chồn mỗi khi đèn flash lóe lên vậy?”

“Tôi không thích công khai,” cô thì thầm.

“Chắc chắn đó không phải vấn đề em có thích hay không,” anh nhẹ nhàng nói. “Em hành động như thể em biết đó là gì, và em chắc chắn đã hành động như thế cho đến bây giờ. Cuộc hôn nhân của em chắc hẳn là miếng mồi ngon của giới báo chí.”

“Tôi biết việc đó,” cô nói. “Tôi đã bị gọi là con khốn ngay trước mặt, và vô số những từ tồi tệ khác sau lưng, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ làm quen với nó. Khi đó tôi mới mười tám, thừa Ngài Constantinos” – cô nhấn mạnh – “và tôi bị báo chí lăng mạ. Tôi không bao giờ có thể quên được.”

"Em sẽ không bị ai chú ý khi em cưới một người giàu có và già hơn em với danh tiếng của Robert Stanton à?" Anh gần như gầm gừ. "Vì Chúa, Jessica, em có tất cả mà lại cầu xin không bị lãng mạ!"

"Vì vậy tôi đã khám phá ra," cô nói, "Robert và tôi ngừng đi đến những nơi đông đúc khi rõ ràng là tôi sẽ không bao giờ được chấp nhận với tư cách là vợ của ông ấy, mặc dù ông ấy không quan tâm đến tài sản riêng của mình. Ông nói rằng ông đã nhận ra ai là bạn bè thực sự của ông, và chỉ có vài người như vậy. Ông dường như cũng yêu mến bọn họ, và không bao giờ nói bất cứ điều gì cho thấy ông muốn một cuộc sống khác, ít nhất là từ những gì tôi nghe được. Robert có lòng tốt vô hạn định." Cô dừng lại vì phát hiện ra rằng những kỷ niệm về Robert giúp cô bình tĩnh. Ông nhìn cuộc sống một cách rõ ràng, không ảo tưởng và với tính hài hước tuyệt vời. Liệu ông sẽ nghĩ gì về người đàn ông đầy dã tâm đang ngồi bên cạnh cô đây?

Anh lái xe trong yên lặng khi cô ngả đầu ra sau và nhắm mắt lại, mệt mỏi và kiệt quệ. Sau cùng thì, đây là một ngày dài, và những chuyện tồi tệ vẫn đến, trừ khi anh quyết định hành động đúng đắn và để cô một mình. Nhưng bằng cách nào đó cô ngờ rằng Nikolas Constantinos đã từng hành động trái với ý muốn của bản thân, vậy nên cô đã dốc hết sức mình cho một cuộc chiến.

Khi anh lái xe vào mặt bên ngôi nhà của cô, cô cảm thấy thật tốt khi Salie và Joel ở nhà và vẫn còn thức, mặc dù đồng hồ của cô đã chỉ 10h30. Anh tắt máy và bỏ chìa khóa vào túi, rồi ra ngoài và đi vòng qua để mở cửa cho cô. Anh vươn vào trong và giúp cô túm lại chiếc váy, rồi bế cô ra khỏi xe. "Tôi không phải người tàn phế," cô nói cáu kỉnh khi tay anh trượt lên eo cô và kéo cô vào lòng anh.

"Đó là lý do tôi giữ lấy em," anh giải thích, tiếng cười thấp của anh lướt qua tóc cô. "Để ngăn em khỏi bỏ chạy."

Bốc khói mà bắt lực, Jessica quan sát khi anh lấy chìa khóa từ túi của cô và mở cửa, dẫn cô vào bên trong với một cánh tay sắt trên lưng cô. Cô từ chối anh và đi vào trong bếp để kiểm tra Samantha. Cô quỳ xuống và gãi gãi sau tai con chó, nhận lấy một cái liếm để thưởng trở lại vào lòng bàn tay. Một chú chó con rúc rích và cô cũng nhận thêm được một cái liếm vào lòng bàn tay khác, rồi Jessica giật nảy mình khi một đôi tay cứng cáp áp vào vai cô và nâng cô lên.

Cô đã có đủ rồi; cô đã quá mệt mỏi với anh và tính kiêu ngạo của anh rồi. Cô nổ tung với cơn thịnh nộ, đánh vào mặt anh và vặn mình khỏi cái siết chặt của anh khi anh cố giữ cô dựa vào mình. "Không, chết tiệt anh!" Cô nức nở. "Tôi đã nói với anh là tôi sẽ không rồi!"

Samantha giơ chân lên gầm gừ khi thấy cô chủ bị đối đãi thô bạo, nhưng mấy chú cún con lại bắt đầu rên ư ử khi bị bỏ rơi khiến nó phải quay lại với mấy đứa con của mình. Ngay lúc đó Nikolas bế Jessica lên, đi vòng qua cửa nhà bếp, để nó tự đóng lại sau lưng. Anh thậm chí không cả đến hít thở khó khăn khi giữ cô trên tay, và việc này khiến cô thấy thật tức giận. Cô cong lưng lên, nỗ lực đá lung tung mong có thể rời khỏi vòng tay ấy; cô đâm vào vòm ngực rộng và khi điều đó cũng không ngăn cản được anh thì cô bắt đầu mở miệng rên la. Anh nhanh chóng ấn đầu cô vào vai mình khiến tiếng hét của cô ngay lập tức bị cơ thể anh ngăn cản. Không nhìn thấy gì và cũng không thở được vì giận dữ, cô gần như nghẹt thở khi anh đột ngột buông cô ra.

Cô bị ném rơi xuống chỗ đệm mềm rồi ngay lập tức bị bao phủ bởi cơ thể rắn chắc của anh khi anh cúi xuống cô. "Chết tiệt, lại nữa." anh rít lên, duỗi thẳng cánh tay chặn hai bên cạnh đầu cô. Trong thoáng chốc kinh hoàng cô đã nghĩ anh sẽ giơ tay tát cô, khiến cô vội vã nín thở, nhưng không có gì xảy ra. Mặc dù anh đã bật ngọn đèn ở cạnh sofa và đèn trong phòng tắm, nhưng cô vẫn không nhận ra nơi họ đang ngồi cho đến khi anh bật hết đèn lên và giờ cô đang ở trong phòng khách sáng sủa, thoải mái của cô.

“Em bị làm sao vậy?” Anh quát lên.

Cô chớp mắt. Anh không đánh cô ư? Chắc chắn anh đã cư xử thô bạo với cô! Ngay cả bây giờ khi anh đang đè đôi chân to khỏe lên cô và cô biết cái váy của cô đã bị kéo lên trên đầu gối. Cô ngỡ ngàng không ngừng bên dưới anh và anh đè lên cô nhiều hơn như một sự cảnh cáo. “Sao nào?” Anh gầm gừ.

“Nhưng ... em nghĩ ... anh đã không tấn công em?” Cô nói, hàng lông mày nhăn nhó. “Em đã nghĩ anh sẽ làm vậy, và Samantha cũng vậy.”

“Nếu như anh có tấn công em, thì tình huống đã đảo ngược trước khi anh đi quá xa rồi,” Anh cúi gập người. “Chết tiệt Jessica, em không biết em hấp dẫn ... và đáng ghét thế nào đâu...” Anh thấp giọng nói, đôi mắt đen di chuyển đến đôi môi cô. Cô chợt cảm thấy lúng túng, vội quay đầu đi, thì thào muốn nói “Không”, nhưng anh đã giữ lấy mặt cô bằng cả hai tay và ghé sát môi vào. Khi anh chỉ còn cách cô một hơi thở ngắn, cô vội tìm cách thoát ra, nhưng đã quá muộn. Môi anh cuồng nhiệt áp lên môi cô, ép tách miệng cô mở ra, phủ đầy bằng hơi thở ấm áp thơm mùi rượu của anh. Đầu lưỡi cũng theo đó mà khám phá, mơn trớn bên trong miệng cô, nếm nấp mùi vị của cô, khiến cho tâm trí cô quay cuồng.

Cô sợ hãi dưới sức ép của cơ thể to lớn mạnh mẽ của anh và trong khoảnh khắc cô dùng đôi tay mảnh dẻ của mình đẩy vô ích vào đôi vai vững chắc của anh. Nhưng nụ hôn của anh quá nồng nhiệt và anh cũng không làm đau cô, mà cô thì chưa bao giờ được hôn như thế này. Lúc này – chỉ lúc này thôi, cô tự hứa với bản thân mình – cô cho phép mình vòng tay qua anh, hưởng ứng lại và hôn đáp trả anh. Tay cô trượt từ đôi vai rộng lớn của anh, vòng lên ôm vào cổ, đầu lưỡi rút rè tiến tới; sau đó cô không còn lựa chọn đáp trả lại những vuốt ve của anh hay không nữa. Rùng mình anh càng siết chặt lấy cô hơn và nụ hôn của anh hoang dã, cướp bóc, thêm khát hút lấy hơi thở của cô. Anh thấp giọng thì thầm gì đó, khiến cô mù mịt một lúc lâu mới nhận ra anh đã nói tiếng Pháp và hiểu được anh nói cái gì. Khi hiểu được rồi thì mặt cô nóng bừng và cô cố đẩy anh ra nhưng cô vẫn bất lực trước anh.

Anh trượt một tay xuống dưới cổ cô và khéo léo tháo khóa của dây áo lót. Khi miệng anh rời khỏi và trượt xuống chỗ hõm ở cổ của cô, cô như tắc thở “Không”, nhưng anh không hề chú ý đến. Môi anh kéo dây áo lót của cô xuống khi anh gieo những nụ hôn nóng bỏng lên vai và chỗ xương quai xanh của cô, liếm lên những điểm nhạy cảm trên vai cho đến khi cô gần như quên mất sự sợ hãi của chính mình và run lên vì sung sướng, vòng tay ôm chặt lấy thân người của anh. Anh trở nên thiếu kiên nhẫn với mấy cái dây áo của cô, và thô lỗ giật mạnh chúng, nhằm phơi bày toàn bộ thân trên của cô cho đến khi miệng anh tìm được đường đi lang thang, sự kinh hoàng bùng nổ trong Jessica như núi lửa phun trào.

Kìm nén tiếng khóc cô giãy giụa điên cuồng trong vòng tay anh, một tay giữ lấy áo, tay còn lại cố đẩy đầu anh ra khỏi cô. Anh gầm gừ tức giận và kéo tay cô để lên trên phía đầu, lần mò tới những phần khác của váy cô bằng tay còn lại. Tim cô như ngừng đập và bằng nỗ lực phi thường cô giật được tay ra, đánh vào anh. “Không!” Cô òa khóc, trở nên kích động. “Không, Nikolas, đừng; em xin anh.”

Anh nhấn chìm lời nói của cô bằng sức ép mạnh mẽ của miệng mình và cô kinh hoàng nhận ra rằng cô không thể kiểm soát được anh; anh nhất quyết phải có được cô. Tiếng nức nở bật ra và cô mặc kệ váy áo mình để đánh anh bằng cả hai tay, gào khóc và van xin anh dừng lại, “Không! Không...” Anh rời khỏi môi cô và cô vội kêu van, “Xin anh, Nikolas! Đừng mà!”

Những di chuyển cuồng bạo của tay anh dừng lại nhưng anh vẫn ngồi đó, hơi thở anh dồn dập. Cô run rẩy nức nở, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đầm đìa nước mắt. Anh rên rỉ trong cổ họng và trượt xuống khỏi sofa, quỳ xuống và ngả đầu lên tấm đệm cạnh cô. Im lặng tràn ngập căn

phòng một lần nữa và cô cố kìm nén những giọt nước mắt. Ngập ngừng cô đặt tay lên đầu anh, luồn những ngón tay cô vào mái tóc dày của anh, không hiểu nổi mong muốn của cô là xoa dịu anh nhưng không thể chống cự lại sự thôi thúc này. Anh run rẩy trước sự động chạm của tay cô, còn cô thì ngửi thấy mùi vị nam tính trên người anh, nét nam tính của làn da, và cô nhận ra anh quyến rũ như thế nào. Nhưng anh đã dừng lại, sau tất cả anh đã không ép buộc cô, và cô có thể cảm nhận thấy sự căm ghét của mình đã mất đi. Với tất cả kinh nghiệm cô biết về đàn ông đủ để nhận ra anh đã vật lộn với chính mình ra sao để bị kích động và sau đó dừng lại, và cô thực sự biết ơn anh sâu sắc.

Cuối cùng thì anh cũng nâng đầu lên, và cô thở hỗn hển trong căng thẳng, những biểu hiện cứng rắn hiển hiện trên mặt anh. "Chỉnh lại váy của em đi," anh nói nặng nề, "hoặc không có thể sẽ quá muộn đấy."

Cô vội vàng cài lại móc áo và kéo giắt cái váy qua chân. Cô sẽ thích ngồi dậy hơn, nhưng với anh quá gần như thế này thì điều đó sẽ trở nên ngượng ngịu, vậy nên cô vẫn nằm dưới tấm lót nệm cho đến khi anh di chuyển. Anh vuốt bàn tay một cách mệt mỏi qua mái tóc. "Có lẽ nó đúng là đủ rồi," Anh nói sau một lúc, bắt đầu dời chân. "Chúng ta không có sự chuẩn bị, và anh biết anh có thể làm— Đó có phải là điều làm em hoảng sợ không, Jessica? Về nguy cơ có thể có những đứa trẻ không mong muốn ấy?"

Giọng cô khan khàn khi cô nói. "Không, không, không phải thế. Chỉ là anh...làm tôi sợ." Cô ngồi dậy và vuốt hai má bằng lòng bàn tay. Anh nhìn vào cô và dứt khoát đưa cho cô chiếc khăn tay mà cô đã sử dụng gần đây, để lau khô mắt cô khi anh đến lần đầu tiên—Nó chỉ mới xảy ra có vài giờ thôi sao? Cô cầm lấy chiếc khăn vuông và lau khô mặt cô, rồi trả nó lại cho anh.

Anh bật cười ngắn gọn, thô ráp. "Vậy ra tôi làm em sợ? Tôi muốn làm rất nhiều điều với em, nhưng làm em hoảng sợ không nằm trong số chúng. Em là một phụ nữ nguy hiểm, em yêu, làm chết người với sự quyến rũ của em. Em để lại một người đàn ông nhức nhối và trống trải sau khi em giật ra xa." Anh hít sâu vào và bắt đầu cài cúc áo, và chỉ sau đó cô mới nhận ra rằng bằng cách nào đó mà áo khoác của anh đã được tuột hẳn ra còn áo sơ mi của anh thì được cởi cúc và kéo tuột xuống tận quần. Cô không có chút trí nhớ nào về việc anh cởi áo, nhưng cô chỉ là không thể nhớ nổi, bởi bàn tay bận rộn của anh trên người cô đã không cho cô có cơ hội để làm điều đó.

Khuôn mặt anh vẫn căng ra, cô căng thẳng và nói trong một tiếng thì thầm. "Em xin lỗi, Nikolas."

"Anh cũng vậy, em yêu." Cái nhìn đen tối của anh lướt qua cô và một ánh cười chạm đến môi anh. "Nhưng giờ em đã gọi anh là Nikolas, vậy nên có điều gì đó đã đạt được." Anh nhét áo vào trong quần và ngã xuống ghế sofa bên cạnh cô. "Anh muốn gặp lại em lần nữa, và sớm thôi," Anh nói, nắm lấy tay cô. "Em sẽ đi chơi thuyền với anh vào ngày mai chứ? Anh hứa là anh sẽ không bỏ nhào vào em; Anh sẽ không làm em sợ như anh đã làm tối nay. Anh sẽ cho em thời gian để biết về anh, để nhận ra rằng em sẽ hoàn toàn an toàn với anh. Bất cứ thẳng nào làm em sợ hãi với đàn ông đều đáng bị bắn, nhưng nó sẽ không như thế đối với anh. Rồi em sẽ thấy," anh nói khuyến khích.

An toàn? Cô sẽ an toàn với người đàn ông này ư? Cô cực kì nghi ngờ điều đó, nhưng anh đã tốt đẹp hơn là cô mong đợi và cô không muốn làm anh giận dữ, vậy nên cô hạ giọng. "Em không nghĩ vậy, Nikolas. Không phải ngày mai. Nó quá sớm."

Miệng anh nhấn thành một đường báo hiệu điều không lành, rồi anh thở dài và quay đi. "Anh sẽ gọi cho em vào ngày mai, và đừng có cố làm bất cứ điều gì ngớ ngẩn gì như là trốn anh. Anh sẽ chỉ tìm em thôi, em có thể sẽ không thích cái kết quả lắm đâu. Anh sẽ không chậm trễ như thế lần nữa đâu. Em có hiểu không?"

"Tôi hiểu là anh đang đe dọa tôi đấy!" Cô nói mạnh mẽ.

Anh bất ngờ cười toe toét. "Em sẽ an toàn chừng nào em không thôi thúc anh, Jessica. Anh muốn em, nhưng anh có thể chờ."

Jessica hất đầu lên. "Anh có thể phải chờ lâu đấy," cô cảm thấy bị ép buộc phải cảnh báo.

"Hoặc có thể là cũng ngắn thôi," anh cảnh báo lại. "Như anh đã nói, anh sẽ gọi cho em vào ngày mai. Nghĩ về chuyến du thuyền nhé; em sẽ thích nó đấy."

"Tôi chưa từng đi chơi thuyền trước đây; tôi chưa biết trải nghiệm nào hết. Tôi có thể bị say sóng."

"Thật thú vị được dạy em những điều em chưa biết," anh nói, và ý anh còn hơn là đi chơi thuyền nữa. Anh vươn người và ấn một nụ hôn ấm áp lên môi cô, rồi kéo lại trước khi cô có thể phản ứng lại hay từ chối. "Anh đi đây. Chúc ngủ ngon, Jessica."

"Chúc ngủ ngon, Nikolas." Thật dư thừa để nói chúc ngủ ngon với Nikolas như thể những khoảnh khắc đam mê và kinh hoàng đó chưa bao giờ xảy ra vậy. Cô quan sát khi anh nhặt chiếc áo khoác từ dưới sàn lên, cơ thể cao lớn không chút mỡ thừa của anh chuyển động uyển chuyển như một con hổ. Khi anh đi rồi, ngôi nhà thật trống trải và im ắng, và cô có một cảm giác chìm đắm rằng Nikolas Constantinos sẽ lật bỏ được lớp vỏ ngoài của đời cô.

Chương 4 Dịch: Kaim184

Mặc dù vẫn cảm thấy tức giận cho đến tận khi lên giường, nhưng Jessica đã ngủ ngon và thức dậy với một tâm trạng phấn khởi. Cô đã thật ngớ ngẩn khi để người đàn ông đó ảnh hưởng đến thần kinh của mình, nhưng trong tương lai cô sẽ cố tránh anh.

Tiếng rên rỉ làm cô chú ý, cô cho Samantha ăn và tán dương những chú cún con về người mẹ đáng tự hào của chúng, rồi cô cũng tự động viên mình. Cô không có thói quen uống trà của người Anh, mà thay vào đó cô uống café; cô đang nhâm nhi tách café thứ hai thì Sallie gõ vào ô kính của cánh cửa sau. Jessica đứng dậy để mở cửa và mời cô vào nhà, và cô nhìn thấy nét cau mày làm biến dạng khuôn mặt thường xuyên tươi tắn của Sallie. Sallie đang cầm một tập báo trong tay.

"Có chuyện gì sao" Jessica hỏi. "Nhưng trước khi bạn nói cho mình biết, bạn có muốn một tách café không?"

Sallie nhăn mặt. "Café ư, bạn của tôi? Cậu vẫn chưa biết gì sao. Không, Jess, tớ nghĩ cậu nên xem cái này. Đây là một đồng rác rưởi, và chỉ khi mọi công việc làm ăn bắt đầu đi xuống. Tớ không thể làm thay đổi nó, Joel nghĩ rằng tớ không nên, nhưng – dù sao, cậu nên đọc nó trước khi ra ngoài, và tớ nghĩ rằng sẽ tốt hơn cho cậu nếu cậu xem nó một mình."

Jessica từ từ đưa tay ra cầm lấy đồng báo, nhưng cô đã biết nó là gì. Sallie đã mở sẵn vào trang chuyện phiếm và xã hội, và có 2 bức ảnh trong đó. Một, tất nhiên, là Nikolas đang hôn cô. Cô bình thần nhận thấy đây là một bức ảnh đẹp, Nikolas nhìn rất đen tối và mạnh mẽ, cô thì nhìn mỏng manh, và miệng họ đang bám lấy nhau qua chiếc bàn. Bức ảnh còn lại được chụp khi họ rời đi và Nikolas đặt tay lên vai cô, nhìn xuống cô với một cảm xúc khiến cô run rẩy. Sự ham muốn sống sượng hiện lên trên khuôn mặt anh trong bức hình này, và làm cô nhớ lại điều đã

xảy ra khi anh đưa cô về, làm cô ngạc nhiên một lần nữa là anh đã dừng lại khi cô trở nên hoảng sợ.

Nhưng Sallie đã tập trung vào cột báo bên dưới bức ảnh và Jessica ngồi xuống bàn để đọc nó. Đó là một cột báo dí dỏm, xuyên tạc, chua cay, nhưng đó chỉ là một điểm làm tác giả trở nên xấu xa. Cảm giác buồn nôn trong cô xuất hiện khi cô đọc lướt qua những dòng chữ được in ra:

“Đêm qua goá phụ đen khét tiếng của London đang dệt lưới một nạn nhân còn độc thân và được tôn sùng, nhà tỉ phú Hi lap bí ẩn Nikolas Constantinos đã hoàn toàn bị quyến rũ bởi vẻ duyên dáng của Bà goá phụ. Phải chăng cô ta đã tiêu hết số tiền mà người chồng quá cố, quý ngài Robert Stanton, đã để lại cho cô ta? Chắc chắn là Nikolas có khả năng giúp cô ta duy trì lối sống hiện nay, theo những báo cáo có được thì người đàn ông này không để gì bị trói buộc giống như cô ta đã làm với người chồng đầu tiên. Một điều ngạc nhiên cho việc cuối cùng ai sẽ là nạn nhân. Bà goá phụ dường như đã không làm gì nhưng cô ta cũng đã chọn được con mồi. Chúng ta sẽ cùng chú ý theo dõi.”

Jessica bỏ tờ báo xuống bàn và mò mẫm băng qua phòng. Cô sẽ không để nó làm phiền tới cô, cô đã dự đoán được điều này sẽ xảy ra. Và chắc chắn cô nên làm quen với nó, sau 5 năm, nhưng điều này dường như càng ngày càng trở nên khó khăn hơn, cô giờ nhạy cảm hơn so với những năm trước đây. Khi đó cô có Robert nâng đỡ, xoa dịu những đau đớn trong cô và làm cô cười, nhưng giờ đây cô không có gì cả. Những nỗi đau cô có, cô phải cố phải chịu đựng một mình. Goá phụ đen - cụm từ này đã được đặt ra ngay sau cái chết của Robert, và cô bị mắc kẹt với nó. Trước đây họ ít nhất cũng chỉ ám chỉ cô bằng cái tên đó. Những điều nhỏ nhặt đó luôn luôn thật bẩn thỉu nhưng cô đã ngay lập tức ngăn những điều phỉ báng đó tác động đến mình, không phải là cô chưa bao giờ bị những điều đó ám ảnh. Việc công khai luôn kéo theo một chuỗi những rắc rối thậm chí cả những điều bẩn thỉu, và cô thì luôn muốn sống một cuộc sống bình lặng, với vài người bạn và những niềm vui nho nhỏ. Cô thậm chí đã có thể quay về Mỹ nếu không có sự hấp dẫn trong công việc kinh doanh của Robert, nhưng cô cũng muốn chứng minh cho họ thấy và muốn sử dụng những kiến thức mà Robert đã chỉ dạy cho cô. Robert cũng muốn điều đó, cô biết là vậy.

Sallie nhìn cô đầy lo lắng, bởi Jessica đang thu mình vào, thở run rẩy từ trong phổi và ép bản thân nói. “Vây, đây là một điều xấu xa, phải vậy không? Mình đã quên mất rằng nó có thể xấu xa đến mức nào... Nhưng mình sẽ không phạm lỗi bằng việc ra ngoài lần nữa. Điều này chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“ Nhưng cậu không thể trốn cả đời được,” Sallie phản đối. “Cậu còn quá trẻ, thật không công bằng khi đối xử với cậu như – như một con hủi!”

Một con hủi - một điều thật kinh khủng! Nhưng Sallie không sai một chút nào, thậm chí cả khi Jessica có bị cả thị trấn cô lập, cô vẫn được chào đón trong một số ít gia đình.

Sallie chuyển qua chủ đề khác, mặc dù Jessica đang cố gắng hành động một cách bình thường khi nói đến vấn đề này, khuôn mặt cô tái đi và cô nhìn bị tác động mạnh. Sallie chỉ mạnh vào bức ảnh trên tờ báo và nói “Điều này nghĩa là gì hả Jess? Anh ta là một anh chàng quý tộc! Cậu đã gặp gỡ anh ta khi nào?”

“Cái gì?” Jessica nhìn xuống và màu sắc trở lại trên má cô khi cô nhìn chăm chăm vào bức hình Nikolas đang hôn cô. “Oh... thực ra thì mình mới chỉ gặp anh ta ngày hôm qua.”

“Wow! Anh ta chắc chắn là người tiến rất nhanh! Anh ta nhìn mạnh mẽ, thích ra lệnh, và danh tiếng của anh ta thì khác thường không thể tin nổi. Vây anh ta giống điều gì?”

“Mạnh mẽ, thích ra lệnh, và dị thường không thể tin nổi,” Jessica nói với tiếng thở dài. “ Chính

xác như những gì cậu đã nói. Mình hi vọng mình sẽ không gặp lại anh ta lần nữa.”

“Cậu đang có một đồng đặc sệt trong đầu kìa!” Sallie thét lên đầy căm phẫn. “Thành thật mà nói, Jess, cậu đúng là không thể nào tin được. Bất kỳ phụ nữ nào cũng muốn được đi ra ngoài với một người đàn ông như vậy, giàu có và đẹp trai và cậu thì không bị hấp dẫn.”

“Nhưng mà mình luôn thận trọng với những người đàn ông giàu có,” Jessica nhẹ nhàng trả lời. “Cậu đã nhìn thấy những điều mà họ đã có thể nói, và mình không nghĩ rằng mình có thể vượt qua điều này một lần nữa.”

“Oh, mình xin lỗi, bạn yêu!” Sallie nói. “Mình không nghĩ đến. Nhưng chỉ là... nghĩ đi! Là Nikolas Constantinos!”

Jessica không muốn nghĩ đến Nikolas, cô muốn quên đêm vừa rồi đi.

Nhìn vào khuôn mặt tái xám của bạn mình, khuôn mặt đóng kín, Sallie vỗ nhẹ lên vai cô và bước đi. Jessica ngồi một lúc trên bàn, đầu óc cô đang trống rỗng, nhưng khi cô đứng lên, bỏ cốc và đĩa của cô vào bồn rửa, bất chợt mọi thứ trở nên khó kìm nén và nước mắt cô tuôn rơi không ngớt.

Khi cơn nức nở kết thúc, cô hoàn toàn kiệt sức và cô lang thang trở lại phòng khách để nằm xuống ghế sofa, nhưng điều đó lại gợi cho cô nhớ về việc Nikolas đã nằm xuống đây với cô, và thay vào đó cô ngồi xụp vào cái ghế, kéo hai chân lên chỗ ngồi và phủ váy quanh chân cô. Cô cảm thấy như đã chết, trống rỗng bên trong, và khi điện thoại reo, cô im lặng một lúc trước khi nhắc ống nghe. “Xin chào”, cô trả lời bằng giọng không rõ ràng.

“Jessica, em có – “

Cô đưa ống nghe ra xa khỏi tai khi cô nghe thấy giọng nói trầm và nhẹ nhàng gác máy. Không, cô không thể nói chuyện với anh bây giờ, cô đang bị tổn thương sâu sắc.

Đến khi chuông cửa vang lên một lát sau đó, cô vẫn tiếp tục ngồi im, quyết định không trả lời, nhưng một lát sau cô nghe giọng của Charles gọi cô bên ngoài và cô bước chân ra.

“Chào buổi sáng,” cô chào anh khi anh sắc sảo nhìn cô. Cô bối rối.

“Tôi đã đọc báo,” anh nói một cách lịch sự. “Lên gác, rửa mặt mũi và thay quần áo, rồi sau đó cô có thể nói với tôi về điều này. Tôi đã định gọi cho cô ngày hôm qua, nhưng tôi có việc ra khỏi thị trấn, không có nghĩa là tôi có thể hoàn thành bất cứ việc gì. Đi nào, em yêu, tôi sẽ lên gác cùng cô.”

Jessica làm theo những gì được bảo, phả nước lạnh vào mặt và làm mượt đồng lộn xộn trên tóc cô, sau đó thay cái áo ngủ và váy ra rồi mặc một cái váy ban ngày màu trắng xinh xắn có hoa nhỏ màu xanh. Mặc dù đang trong tình trạng tê liệt, nhưng cô mừng vì có Charles ở đây. Với đầu óc của một luật sư lạnh lùng, anh có thể đưa cho cô câu trả lời cho đến khi mọi việc đầu vào đấy, để cô có thể hiểu được mọi việc, và anh sẽ muốn phân tích những cảm giác của cô. Charles có khả năng phân tích một hòn đá.

“Được, tốt hơn rồi đấy,” anh đồng ý khi thấy cô tiến vào phòng khách. “Oh, vậy rõ ràng là sự lo ngại của anh cho em đã sai, Constantinos, hiển nhiên là đã xử lý mọi việc với em rất nhanh chóng. Anh ta có nêu ra chuyện về Dryden không?”

“Anh ta có”, Jessica nói, và thậm chí cố mỉm cười với anh. “Em đang bán những cổ phiếu cho anh ta, nhưng đừng tưởng tượng rằng mọi việc dễ dàng và thoải mái. Chúng tôi đã tiến đến tình trạng như câu tục ngữ giữa chó và mèo. Những nhận xét của anh ta về cuộc hôn nhân tạo nên nhiều đàm tiếu của em đã được mang ra so sánh, và em đã bỏ đi khỏi văn phòng của anh ta và đập máy với anh ta một lần – ăh, không em đã làm thế hai lần; anh ta đã gọi cho em sáng nay và em không muốn nói chuyện với anh ta. Sẽ tốt hơn nếu em không gặp lại anh ta nữa, nếu anh có thể nắm mọi chi tiết về các giao dịch cổ phiếu.”

“Đương nhiên là anh sẽ.” Charles nhanh chóng trả lời. “Nhưng anh có cảm giác chắc chắn là em đang đánh giá sai về người đàn ông của em. Từ bức ảnh trên báo, anh ta bị em hấp dẫn nhiều hơn là những cổ phiếu của ConTech.”

“Đúng,” Jessica thú nhận, “nhưng không thể được. Em không thể sống với những sự phô trương lẫn lộn, và anh ta thu hút hàng tá các nhà báo và thợ chụp ảnh.”

“Điều đó đúng, nhưng nếu anh ta không muốn thứ gì được xuất bản thì nó sẽ không được xuất bản. Sức mạnh của anh ta là vô cùng to lớn.”

“Anh đang cố đứng về phía anh ta ư, Charles?” Jessica ngạc nhiên hỏi. “Chắc chắn anh hiểu rằng sự hấp dẫn của anh ta chỉ là tạm thời, điều duy nhất anh ta quan tâm đó là công việc, đúng không?”

Charles nhún vai thờ ơ. “Tội nghiệp cho người đàn ông sáng giá,” anh khô khan nói. “mới chỉ là bắt đầu thôi.”

“Được rồi, dù sao, em cũng không quan tâm. Thế nào đi nữa thì cổ phiếu đang được bán với giá thị trường. Anh ta đã đề nghị giá cao hơn thế, nhưng em từ chối.”

“Anh biết những nguyên tắc của Robert.” Anh nói.

“Em đang bán cổ phiếu cho anh ta, nhưng em sẽ không bán mình.”

“Anh không bao giờ nghĩ là em có thể. Anh chỉ ước bản thân anh có thể bay đến tham dự cuộc gặp của em, điều đó hẳn nhiên rất thú vị,” anh nói, và cười với cô, khuôn mặt anh bình tĩnh, mang vẻ quý tộc biểu lộ sự hóm hỉnh đằng sau vẻ lịch lãm, kiềm chế.

“Đúng, nhưng điều này phải ngưng lại nếu không sẽ mang tội giết người.” Bất chợt, cô nhớ ra và lần đầu tiên kể từ khi đọc mục chuyện phiếm kinh khủng đó, cô cười thật tự nhiên. “Charles, Samantha đã sinh tối qua, năm chú cún con!”

“Cũng đến lúc rồi,” anh nhận xét. “Em sẽ làm gì với năm chú cún con ồn ào trong căn nhà này?”

“Cho chúng đi khi chúng đủ lớn. Đó là hình phạt cho những đứa trẻ nhà hàng xóm, điều này không quá khó.”

“Em nghĩ thế à? Khi nào em sẽ cho ổ chó không rõ nguồn gốc này đi? Có bao nhiêu con cái trong đó?”

“Làm sao mà em biết được?” cô hỏi lại và cười lớn. “Anh biết đấy, chúng không sinh ra với cái nơ màu hồng và xanh quanh cổ.”

Charles quay lại cười toe toét và theo cô vào trong bếp, nơi cô đặt những chú cún đáng tự hào của mình, chúng đang chen chúc trong cái ổ nhỏ. Samatha chăm chú quan sát Charles, sẵn sàng che cho những đứa con nếu anh đến gần hơn, nhưng Charles đã nhận ra thái độ của Samatha và

anh giữ một khoảng cách an toàn với nó. Charles rất khó tính trong việc yêu thương động vật và con chó đã đánh hơi được điều đó.

“Anh thấy là em không có pha trà,” anh nhận xét khi nhìn vào bình café. “Thêm nước vào đi, em yêu, và kể cho anh nghe thêm về cuộc gặp của em với Constantinos. Nó có thật hấp dẫn lắm không, hay nó làm phiền em?”

Thở dài, Jessica lấy nước từ vòi vào ấm và đặt lên bếp. “Cuộc gặp có thể nói là không thân thiện, thậm chí có thể nói là căng thẳng. Đừng để bức hình về nụ hôn đó làm anh nhầm lẫn, Charles; anh ta chỉ làm thế như một hình phạt và để làm em im miệng. Em không thể - ” Cô bắt đầu nói rằng cô không thể quyết định liệu cô tin anh ta hay không, nhưng tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang cô và cô ngừng lại, một cơn ớn lạnh chạy dọc xương sống cô. “Ôi, không thể nào,” cô nuốt khan.

“ Là anh ta đó, em biết là như vậy mà! Em đã đập máy với anh ta và anh ta sẽ rất tức giận.”

“Anh sẽ ra mở cửa và trả lời cho em trong khi em pha trà,” Charles đề nghị, rồi suy nghĩ về lời xin lỗi đưa ra cho Constantinos trước khi anh ta có thể làm cô lo lắng hơn nữa. Cái nhìn võ vụn xuất hiện trong mắt cô, nhưng cô vẫn còn dễ bị tổn thương và cô không thể chống đỡ được với ai giống như Constantinos. Jessica hiểu được tại sao Charles lại đề nghị được ra mở cửa, anh là người lịch thiệp nhất trên thế giới này, cô nghĩ rằng cô sẽ đi lấy chén và đĩa pha trà ra. Và một trong những điều tử tế nhất, là anh luôn cố gắng bảo vệ cô khỏi những điều không vui.

Cô dừng tay, suy cho cùng tại sao Charles không đề nghị gặp Constantinos và làm việc về thoả thuận các cổ phiếu mà thay vào đó để cô tự làm việc này? Điều này càng sáng tỏ hơn khi cô nghĩ về nó, càng sáng tỏ hơn về vị trí của mỗi nhân vật trong đó. Một nghi ngờ bỗng thoáng qua trong cô và cô bác bỏ ngay lập tức nhưng nó quay trở lại. Phải chăng Charles đã cố tình ném cô vào tay Nikolas? Anh thực chất là đang mai mối? Thật kinh khủng! Anh đang nghĩ cái quái gì vậy chứ? Anh không biết rằng Nikolas Constantinos, trong khi rất có khả năng đề nghị cô làm tình nhân của anh ta, không bao giờ xem xét đến việc kết hôn? Và Charles chần chừ cũng biết cô đủ rõ để biết rằng cô cũng sẽ không bao giờ xem xét đến bất cứ điều gì như vậy.

Kết hôn? Với Nikolas? Cô lắc đầu rất mạnh và đặt cái khay xuống. Điều gì đã xảy ra với cô vậy? Cô mới chỉ gặp người đàn ông này ngày hôm qua, giờ đây cô nghĩ rằng cô không bao giờ sẽ ở vị trí thấp hơn là vợ anh! Đó chỉ là anh hấp dẫn về mặt thể xác với cô, cô tuyệt vọng nói với bản thân. Nhưng Jessica đã không là gì nếu không thành thật với bản thân mình và cô nhận ngay ra rằng cô đang trốn tránh sự thật. Đó không phải chỉ là sự hấp dẫn về mặt thể xác đối với Nikolas. Cô đã từng gặp những người đàn ông rất đẹp trai và có hình thức hấp dẫn cô, nhưng không ai làm cho cô muốn giống như cô muốn Nikolas tối qua. Cũng như việc cô muốn nhận những vuốt ve của Nikolas nếu lý trí và cảm xúc của cô không trả lời anh. Anh tàn bạo, nhấn tâm và ngạo mạn đến không chịu nổi, nhưng cô cũng cảm nhận được nam tính trong anh với nữ tính trong cô đến mức cô xoá bỏ những rào cản của sự thù địch. Nikolas muốn cô. Điều đó đã rất rõ ràng, và cô có thể ngụy biện rằng cô không nhận thấy anh đã rất vui vẻ với trí tuệ cũng như miệng lưỡi của cô.

Hơn tất cả, rất nguy hiểm khi cô bị anh hấp dẫn, thậm chí dễ bị tổn thương khi yêu anh, và cô nhận thức rõ sẽ phải cố gắng rất nhiều để vượt qua được những cú sốc lớn lao vì chuyên mục chuyện phiếm đầy ác ý. Mặt trắng bệch, run rẩy, cô nhìn chăm chăm vào ấm nước đang sôi, lo lắng về việc cô sẽ phải làm gì. Làm sao cô có thể tránh được anh? Anh không phải là người đàn ông chấp nhận câu trả lời không, cũng như cô chắc chắn mình không thể nói không với anh. Dù sao đi nữa, là một phần của anh dù được chào đón thậm chí còn đau đớn hơn vì anh không muốn đề nghị kết hôn và cô cũng không chấp nhận điều gì ít hơn thế.

Cuối cùng, tiếng rít của ấm đun nước cũng kéo cô trở lại hiện thực và cô nhanh chóng tắt bếp

và đổ nước lên trà. Cô không nghĩ rằng Nikolas muốn uống trà và cô quyết định rằng anh sẽ không, vì vậy cô rót café cho anh và cho bản thân, sau đó, không cho phép mình có thời gian suy nghĩ về nó, cô lấy cái khay và tiến vào qua phòng khách trước khi cô có thể mất hết can đảm.

Nikolas đang đứng tựa vào chiếc ghế sofa như một con mèo lớn, trong khi Charles ngồi trên ghế, cả hai người đều ngừng khi cô bước vào, và Nikolas nhanh chóng bước về phía trước để đỡ lấy cái khay nặng trên tay cô và đặt nó xuống cái bàn thấp. Qua hàng mi cô bắt một cái nhìn thận trọng về phía anh nhưng anh nhìn không có vẻ tức giận. Anh đang chăm chú nhìn cô, cái nhìn của anh như thấm vào cô khiến cô rùng mình. Anh ngay lập tức nhìn thấy phản ứng của cô và nụ cười nửa miệng chua chát hiện lên trên môi anh. Anh đặt tay mình lên khuỷu tay cô và nhẹ nhàng đưa cô đến ngồi trên ghế sofa rồi ngồi bên cạnh cô.

“Charles và tôi đang trao đổi về tình cảnh hiện nay,” anh nhẹ nhàng nói, và cô bắt đầu bắt cái nhìn dữ dội về phía Charles. Nhưng Charles chỉ đơn thuần cười và cô không thể đọc được bất cứ điều gì từ phản ứng của anh.

“Tình cảnh gì?” Cô hỏi, rồi sau đó yên lặng.

“Vị trí mối quan hệ của chúng ta đã đặt em vào những trang báo,” Anh nhẹ nhàng giải thích khi cô đang đưa tách trà của Charles qua anh. Bằng một sự kì diệu cô mới có thể giữ im được cái cốc và chén, cũng như toàn bộ cơ thể cô. Khi Charles cầm lấy đồ uống của anh, cô quay lại nhìn Nikolas với khuôn mặt tái nhợt.

“Anh đang nói về điều gì vậy?” Cô rít nhỏ.

“Anh nghĩ là em biết, em yêu, em không ngu ngốc. Anh sẽ tiến hành làm một số bước để cho toàn bộ những quan sát viên thấy anh không cảm thấy là anh cần báo chí bảo vệ anh khỏi em, và rằng bất cứ kẻ lảm chuyện nào chõ mũi vào cuộc sống riêng tư của anh là đang đẩy anh vào tình trạng tức giận. Em sẽ không phải lo lắng thêm nữa về việc trở thành chủ đề của những chuyên mục Sáng chủ nhật bẩn thỉu; trên thực tế, sau khi anh kết thúc việc thuyết phục báo chí xuất bản những gì anh muốn, tất cả những lời lẽ ca ngợi sẽ nhảy múa quanh em.”

“Điều đó hoàn toàn không cần thiết,” cô nói, cô thấy nhẹ người khi cô đưa tách café cho anh. Cô cảm thấy bối rối, điều này không xảy ra với cô, Nikolas đang dùng ảnh hưởng của anh để bảo vệ cô, và ngoài cảm giác biết ơn, cô đang rút trở lại thái độ lạnh nhạt. Cô không muốn mắc nợ Nikolas và bị kéo sâu thêm vào tầm ảnh hưởng của anh. Tờ báo đã hoàn toàn sai, anh là con nhện, chứ không phải cô! Nếu cô cho phép nó xảy ra, anh sẽ dệt lưới bó chặt lấy cô đến khi cô không còn đủ sức để chống lại anh nữa.

“Anh sẽ quyết định việc đó,” Nikolas ngắt lời. “Nếu em muốn nói với anh tối qua tại sao em lo lắng về tên nhiếp ảnh chết tiệt đó, anh đã có thể ngăn được cả những bài viết và những tấm ảnh đó được in ra. Thay vào đó, em để tính kiêu hãnh của em lên trước, và hãy nhìn những gì mà em phải chịu đựng, tất cả không vì cái gì cả. Bây giờ, khi anh biết được mức độ của tình trạng này, và anh sẽ hành động theo những gì mà anh nghĩ là tốt nhất.”

Charles nhẹ nhàng nói, “Hãy biết điều nào Jessica. Em không cần thiết phải chịu đựng những đàm tiếu đầy ác ý như vậy. Em đã vượt qua được nó 5 năm trước, bây giờ là lúc để mọi chuyện này kết thúc.”

“Đúng, nhưng...” cô ngập ngừng, cô suy nghĩ về những điều sẽ nói, nhưng không phải nhờ anh và cô không đủ chắc chắn về tâm trạng của Nikolas để mạo hiểm. Cô hít thở thật sâu và bắt đầu lần nữa. “Những gì em muốn nói là em không nghĩ là cần có bất kỳ sự can thiệp nào, bởi vì sẽ không có cơ hội nào khác để điều này xảy ra. Em đã điên rồ khi để bản thân rơi vào tình trạng

này sau những gì đã xảy ra tối qua. Em sẽ chỉ đơn giản là sống ở đây bình lặng nhất có thể, em không cần thiết phải lui tới những nơi công cộng nơi mà em được công nhận.”

“Anh sẽ không cho phép điều đó,” Nikolas nói với thái độ không gì có thể lay chuyển được. “Từ bây giờ trở đi, em sẽ ở bên cạnh anh khi anh tham dự các buổi chiêu đãi hay khi anh đi ra ngoài. Mọi người sẽ gặp em, làm quen với em. Đó là cách duy nhất chắc chắn ngăn chặn những đàm tiếu, để những người đó làm quen với em và để họ thấy rằng họ giống em, em giống như một cô phù thủy nhỏ, mặc dù tâm tính em thật đáng ghét.”

“Cảm ơn anh,” cô trả lời nhanh chóng và Nikolas cười.

“Anh có thể tự đá vào mình vì đã để lỡ em trong cuộc gặp đầu tiên,” anh thêm vào và Charles tặng anh một nụ cười toe toét.

“Cuộc gặp đầu tiên không hấp dẫn như cuộc gặp thứ hai,” anh lạnh lùng nói với Charles. “Và cuộc gặp thứ ba thì không có khởi đầu suôn sẻ, và có thể tôi sẽ mất cả ngày để thuyết phục cô ấy không được cố chấp về vấn đề này.”

“Có, tôi có thể nhìn thấy điều đó.” Charles nháy mắt và đặt lại chiếc cốc rỗng vào khay. “Tôi sẽ để anh xử lý chuyện này, tôi có vài việc phải làm.”

“Ngày mai hãy gọi cho tôi và chúng ta sẽ giải quyết vấn đề cổ phiếu,” Nikolas nói, cất bước và đưa tay ra bắt tay Charles.

Tiếng chuông cảnh báo của Jessica đã tắt. “Cổ phiếu đã được giải quyết,” cô nói với giọng quyết tâm. “Chỉ với giá thị trường, Nikolas, em sẽ không kí giấy tờ nếu anh cố mua cho em với mức giá cao đến lỗ lã!”

“Anh nên bẻ gãy cái cổ em trước khi ngày hôm nay kết thúc,” Nikolas nhẹ nhàng nói, nhưng mắt anh vô cùng giận dữ. Charles cười lớn, một điều rất hiếm thấy ở anh, và Jessica nhìn anh chằm chằm khi anh và Nikolas bước ra tới cửa. Họ thì thầm trao đổi một vài từ và sự nghi ngờ trong cô lại nổi lên cao hơn. Khi Nikolas tiễn Charles ra ngoài và quay trở lại đứng trước cô với hai tay chống hông, anh nhìn xuống cô với một thái độ cương quyết trên khuôn mặt cứng rắn.

“Tôi có ý đúng như những gì tôi đã nói,” cô nổi nóng, đảo chân để đứng dậy trước anh và đương đầu với ngọn lửa trong mắt anh.

“Vậy thì anh đã làm,” anh thì thầm, đưa tay ra và lơ đãng vuốt ve đôi vai trần của cô với một ngón tay, cái chạm của anh nhẹ nhàng và êm dịu như của một con bướm. Hơi thở của cô như biến mất và cô đứng im cho đến khi cái vuốt ve của ngón tay đưa cô vượt qua tầm kiểm soát và bắt đầu run rẩy. Ngón tay anh di chuyển từ vai ra đến cổ họng cô, rồi ép lên tới cằm và nâng mặt cô lên đối diện với mặt mình. “Em đã quyết định liệu em muốn đi ra ngoài với anh bằng du thuyền chưa?” Anh hỏi khi mắt anh nhìn vào môi cô.

“Em – có, ý em là, có, em đã quyết định, và không, em không muốn đi” cô giải thích trong sự bối rối, và góc miệng anh nâng lên cho một nụ cười nhả nhả.

“Thế thì anh đề nghị chúng ta lái đi đâu đó, một việc gì đó để giữ anh bận rộn. Nếu chúng ta ở đây cả ngày, Jessica, em biết rằng cái gì sẽ xảy ra, nhưng quyết định vẫn là của em.”

“Ít nhất là em không mời anh ở lại, nói gì đến ở lại cả ngày!” cô tức tối phản ứng lại với anh, tránh xa khỏi anh.

Anh thả cánh tay xuống hai bên và nhìn chăm chăm vào sắc hồng trên má cô. “Em đang sợ anh” anh nhận xét với sự ngạc nhiên. Mặc dù cô mang sự dũng cảm của mình ra, nhưng có một ánh sợ hãi loé lên trong mắt cô, và anh cau mày. “Có điều gì ở tôi mà em sợ, Jessica? Em sợ hãi chuyện tình dục với tôi ư? Có phải kinh nghiệm của em với người đàn ông đó khủng khiếp đến mức em lo sợ việc làm tình của tôi?”

Cô điếng người nhìn anh, không thể đưa ra câu trả lời. Đúng vậy, cô sợ anh, như cô chưa từng sợ hãi trước những người đàn ông khác. Anh quá vô kỷ luật, không, không phải vậy. Anh tạo ra luật lệ cho chính anh, ảnh hưởng của anh thì vô cùng to lớn; anh thực tế không thể chạm tới bởi bất kỳ sức mạnh nào. Cô đã biết rằng với anh những cảm xúc của cô rất dễ bị tổn thương và cô không có vũ khí nào để chống lại anh cả.

Nhưng anh đang chờ đợi một câu trả lời, mọi đường nét mạnh mẽ trong anh cứng lại khi cô miễn cưỡng di chuyển ra sau. Cô nuốt khan và thì thầm, “Anh – anh không thể hiểu được đâu, Nikolas. Em nghĩ rằng, một người đàn bà sẽ rất hạnh phúc trong vòng tay anh, hãy nói với em đi, đúng vậy không?”

“Anh thích nghĩ như vậy,” anh kéo dài giọng. “Nhưng nếu không phải như vậy, Jessica, điều quái gì ở anh làm em sợ hãi như một chú thỏ vậy? Anh hứa là anh sẽ không ăn thịt em đâu.”

“Anh sẽ không ư?”

Những tiếng thì thầm vừa mới chỉ buột khỏi miệng cô trước khi anh di chuyển, thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng hai sải chân uyển chuyển và nắm lấy cô khi những tiếng cảnh báo vang lên trong cô và cô cố lao ra ngoài. Cánh tay trái của anh trượt quanh eo cô và kéo mạnh cô về phía anh, trong khi tay phải giữ một nắm tóc của cô và cương quyết kéo cô cho đến khi mặt cô đối diện với mặt anh.

“Bây giờ,” anh gầm gừ, “nói cho anh biết tại sao em sợ.”

“Anh đang làm đau em đấy!” cô kêu lên, xua đi những sợ hãi trong bản năng của cô. Cô đá vào ống quyển của anh và anh rít lên nguyên rửa, thả mái tóc cô ra, thay vào đó hất cô vào vòng tay mình. Vẫn giữ cô trong tay, anh ngồi xuống ghế sofa và gìm chặt cơ thể đang giãy giụa của cô vào lòng anh. Cuộc đấu tranh đáng thương không công bằng và chỉ trong một lát cô đã kiệt sức và bị đánh bại, nằm yên trong vòng tay cứng rắn và cương quyết của anh ôm phía sau lưng cô.

Anh mỉm cười. “Bất cứ điều gì em sợ, em chắc chắn không sợ phải đấu tranh với anh. Bây giờ, con mèo hoang bé nhỏ, hãy nói cho anh biết điều gì làm phiền em.”

Cô đã mệt mỏi, quá mệt mỏi để tranh cãi với anh ngay lúc này, và cô bắt đầu hiểu ra rằng thật vô ích khi chống lại anh trong mọi trường hợp. Anh nhất định phải có mọi thứ theo cách của anh. Thở dài, cô quay mặt vào vai anh và hít vào mùi hương ấm áp, mùi xạ hương, mùi mồ hôi từ cuộc vật lộn của họ. Cô có thể nói với anh điều gì đây? Rằng cô sợ anh về mặt thể xác bởi vì cô chưa từng biết người đàn ông nào, rằng đây là sự sợ hãi bản năng của một trinh nữ ư? Anh sẽ không bao giờ tin vào điều đó, anh thà tin vào câu chuyện rằng đã có rất nhiều đàn ông đã làm tình với cô. Và cô không thể nói cho anh biết rằng cô sợ anh về mặt tình cảm, rằng cô quá dễ dàng bị tổn thương với sức mạnh của anh, hay anh sẽ sử dụng điều này để chống lại cô.

Sau đó một ý tưởng thoáng qua trong cô. Anh đã đưa nó cho cô. Tại sao không để anh tinh rằng cô đã bị ngược đãi đến mức giờ đây cô sợ hãi tất cả đàn ông? Anh dường như chấp nhận ý nghĩ đó...

“Em không muốn nói về nó,” cô thì thầm, giữ khuôn mặt giấu vào vai anh.

Anh siết chặt vòng tay quanh cô. “Em phải nói về nó,” anh cương quyết nói, đặt miệng anh vào thái dương cô. “Em phải để nó ra ngoài, nơi em có thể hiểu được nó.”

“Em- em không nghĩ là em có thể,” cô hốt hển nói, với cánh tay anh đang ngăn hơi thở của cô. “Hãy cho em thời gian, Nikolas.”

“Nếu phải thế,” anh nói trên mái tóc cô. “Anh sẽ không làm tổn thương em, Jessica; anh muốn em biết điều đó. Anh có thể trở nên rất ân cần cho đến khi anh có được thứ anh muốn.”

Đúng, anh hoàn toàn có thể, nhưng anh đang chỉ nghĩ một việc duy nhất trong khi cô đã bắt đầu nhận thức được rằng trái tim cô đang mở ra trong sợ hãi, với anh, anh không muốn nó ngoài sự cám dỗ. Anh chỉ muốn thân thể cô, không phải những cảm xúc mà cô có thể trao cho anh.

Tay anh di chuyển không ngừng nghỉ, vuốt ve qua lưng và đôi vai trần của cô, rồi những cái vuốt ve khác ở đùi và hông cô. Anh muốn làm tình với cô, bây giờ, cô có thể cảm thấy những ham muốn rung lên trong cơ thể anh. Cô rên rỉ và nói, “Không, Nikolas, xin anh. Em không thể -”

“Anh sẽ chỉ dẫn cho em,” Anh thì thầm. “Em không biết là em đang làm gì với anh đâu, anh không phải là đá!”

Nhưng anh chính là đá, phiến đá granite tinh khiết. Cơ thể mỏng manh của cô cong lên trong vòng tay anh khi cô cố gắng thoát khỏi anh. “Không, Nikolas! Không!”

Anh mở vòng tay giống như là anh đã giải phóng một con chim và cô trượt khỏi lòng anh xuống sàn, ngồi trên sàn như một đứa trẻ, đầu cô dựa vào ghế sofa. Anh thở dài nặng nề. “Đừng chờ đợi quá lâu”, anh khuyên cô bằng giọng khàn trầm “Hãy lên lầu và làm bất cứ điều gì cần thiết trước khi chúng ta lái xe đi. Anh phải ra khỏi đây hoặc là sẽ không có bất kì sự chờ đợi nào nữa.”

Anh không phải nói với cô lần thứ hai. Trên đôi chân run rẩy, cô chạy lên lầu, nơi cô chải lại tóc và trang điểm, sau đó thay đôi giày có gót thấp hơn. Trái tim cô vẫn đập thình thịch khi cô quay xuống dưới với anh. Cô hầu như không biết anh, nhưng anh có một sức mạnh bao trùm cô khiến cô sợ hãi. Và cô bất lực trong việc ngăn chặn nó.

Khi cô lại gần anh, anh đứng đó và kéo cô lại gần với cánh tay kiên quyết, và cái miệng cứng cỏi, ấm áp của anh chiếm lấy miệng cô một cách thư thả. Khi anh thả cô ra, anh cười, và cô cho rằng anh có lý do để cười, vì sự đáp trả của cô không được nồng nhiệt do nó không tự nguyện.

“Em sẽ thành công rực rỡ trong xã hội này,” anh dự đoán khi anh dẫn cô tiến ra cửa. “Mọi đàn ông sẽ quỳ dưới chân em nếu em tiếp tục trông quyến rũ và ứng hồng một cách hấp dẫn như vậy. Anh không biết làm sao mà em có thể biết cách ứng hồng lên như vậy nhưng điều đó không thực sự quan trọng khi kết quả của việc đó thật quá đáng yêu.”

“Em không thể điều khiển được màu sắc trên má em,” cô nói, phật lòng vì anh nghĩ rằng cô có khả năng giả vờ xấu hổ. “Vậy anh có biết là nụ hôn của anh không có ảnh hưởng gì tới em không?”

Anh nhìn xuống cô và trao cho cô một nụ cười khiến cô tan ra.” Ngược lại, bé cưng. Nhưng nếu điều kích động đó mang cho em những nét ứng hồng trên má, anh sẽ biết khi nào em bị kích thích và sẽ ngay lập tức lôi em tới một chỗ riêng tư. Em sẽ phải nói cho anh biết tất cả những tín hiệu nhỏ của em.”

Cô nhún vai một cách thờ ơ. “Trước khi lời em đi để cưỡng bức, em đề nghị trước tiên anh phải chắc chắn là em đang không ở giữa cuộc chiến. Sự tức giận mang lại cùng một phản ứng, em đã nói rồi. Và em không thể tưởng tượng rằng thậm chí sự ủng hộ của anh sẽ nghiền nát cả đá!”

“Anh muốn biết về bất kì hòn đá nào vấp vào ngón chân em.” Nói dối, và giọng anh lên cao một cách cứng rắn “Anh nhấn mạnh lại điều này, Jessica. Anh sẽ không nhắc lại bất kỳ điều rác rưởi nào mà anh đã đọc sáng nay, nếu không anh phải khoá mõm tất cả các mục chuyện phiếm ở London này!”

Để làm cô khiếp sợ, không có một chút gì giống như sự đe dọa suông.

Chương 5

Khi chuông cửa reo lên, Jessica vẫn đứng yên. Nikolas đặt bàn tay của anh lên eo của cô và siết nhẹ, sau đó cánh tay đó buộc cô đi dần ra phía cửa. Vô tình cô phản đối cái áp lực đó và anh nhìn xuống cô, cái miệng cứng rắn của anh uốn cong thành một nụ cười khô khan. “Đừng biến mình thành một kẻ nhút nhát như thế,” anh chế giễu. “Anh sẽ không để những con quái vật đó ăn thịt em đâu, vì thế sao em không thả lỏng và thưởng thức nó chứ?”

Không nói lời nào, cô lắc đầu. Trong một vài ngày mà cô biết Nikolas Constantinos anh đã bước vào cuộc đời cô và làm đảo lộn tất cả, hoàn toàn thay đổi nó. Buổi sáng nay anh đã đưa cho thư ký một danh sách và yêu cầu viên thư ký mời họ tới nhà anh tối nay, và một cách tự nhiên mọi người chấp nhận. Ai dám chống lại Constantinos? Vào lúc 4 giờ chiều Nikolas đã gọi cho Jessica và bảo cô mặc đầm buổi tối, anh sẽ đến đón cô trong vòng hai giờ sau đó. Cô đã tưởng là họ sẽ đi ăn tối bên ngoài lần nữa, và mặc dù cô không trông đợi nó lắm, cô đã nhận ra thật vô ích khi chống đối lại Nikolas. Mãi cho tới khi anh đã đưa cô đến trước cửa nhà mình, anh mới nói cho cô biết kế hoạch của anh.

Cô đã rất tức giận và bực bội vì anh đã làm tất cả những điều đó mà không hỏi ý kiến của cô, và cô hầu như không nói chuyện với anh kể từ lúc đó, nhưng điều này dường như chẳng khiến anh bận tâm chút nào. Tuy nhiên đằng sau sự tức giận ấy cô đang rất lo lắng và khổ sở. Mặc dù cô biết rằng với Nikolas ở đằng sau cô, không ai dám công khai tỏ ra lạnh lùng hay không thân thiện với cô, cô vẫn đủ nhạy cảm để biết rằng chẳng có vấn đề gì nếu họ giấu kín sự khinh ghét của họ hay bày tỏ nó ra. Cô biết là nó sẽ ở đó, và cô chịu đựng nó. Nó chẳng giúp ích được gì khi thư ký của Nikolas, Andros, ở đó, sự khinh miệt của anh ta đã được giấu cẩn thận khỏi con mắt của Nikolas nhưng lại bộc lộ ra cho cô thấy một cách giễu cợt mỗi khi Nikolas không nhìn thấy. Có lẽ là do Andros là anh họ thứ hai của Nikolas nên anh ta cảm thấy mình được bảo đảm với địa vị của mình.

“Nhìn em xanh xao quá,” Nikolas quan sát một cách trách mắng, dừng lại với cánh tay đặt trên nắm cửa để mở nó ra. Anh cúi xuống và hôn cô, mạnh mẽ, cố ý để cho cô cảm nhận được lưỡi của anh, sau đó ngay lập tức dứt ra khỏi cô và mở cửa trước khi cô có thể phản ứng lại bằng bất kỳ cách nào khác thay vì đôi gò má cô đang dần ửng lên nhẹ nhàng.

Cô muốn đá anh một cái, và cô tự hứa với bản thân là cô sẽ lột da anh ra vì hành động kiêu căng của anh, nhưng hiện tại cô cứng người lại để đón chào những người đang đến. Nhìn trộm lên Nikolas, cô thấy đôi môi cứng rắn rất nam tính của anh vẫn còn vương một chút son môi của cô và cô lại đỏ mặt, đặc biệt là khi một vài cặp mắt sắc sảo của một vài quý bà cũng chú ý đến nó, sau đó phóng cái nhìn của họ vào màu son môi của cô như để ghép màu sắc. Sau đó anh đưa một cánh tay mạnh mẽ ra và kéo cô lại gần anh hơn, giới thiệu cô như là “một người bạn thân và một đối tác làm ăn, Jessica Stanton.” Sự mô tả bạn thân mang đến những biểu hiện hiểu biết trên nhiều khuôn mặt, và Jessica nghĩ một cách điên tiết rằng anh có lẽ nên nói là “chère amie” (người bạn thân – tiếng Pháp), vì đó là cái mà mọi người đang nghĩ tới. Đương

nhiên, đó là chủ ý của Nikolas, nhưng cô không có ý định tỏ ra ngoan ngoãn với mong muốn của anh. Khi nửa sau trong phần giới thiệu của anh được đưa ra, mọi người ngay lập tức trở nên rất lịch sự ngay khi mà trong một giây cô đã cảm thấy một sự khinh rẻ thẳng thừng. Chere amie (người bạn thân) là một chuyện, nhưng đối tác làm ăn lại là chuyện khác. Anh đã làm cho nó rất rõ ràng, chỉ với một vài từ được chọn lựa kỹ càng, rằng anh có thể coi bất cứ lời lăng mạ nào đối với Jessica cũng là những lời lăng mạ đối với anh.

Để khiến cô thêm ngạc nhiên và bối rối, anh giới thiệu một người phụ nữ cao, tóc vàng mặc rất đẹp là nhà báo, và bằng những đầu ngón tay của anh ấn nhẹ, cô biết rằng đây chính là nhà báo đã viết những thứ xấu về cô trên mục ngồi lê đôi mách trên tờ báo Ngày chủ nhật. Cô chào mừng Amanda Waring với cung cách bình tĩnh chẳng để lộ ra điều gì, mặc dù cô phải vận dụng hết sự tự kiểm soát bản thân để làm được điều đó. Quý cô Waring nhìn chăm chăm vào cô trong một phần giây trước khi nặn ra một nụ cười gượng gạo và mấp máy những điều thông thường.

Sự chú ý của cô bất chợt quay lại với Nikolas bởi hình ảnh của một cái đầu đỏ ấn tượng trượt một cánh tay mềm mại vào trong chiếc cổ rắn chắc của anh và cong người lên cho một nụ hôn chậm rãi trên môi anh. Đó không phải là một nụ hôn dài, hay là một nụ hôn sâu, tuy nhiên nó rõ ràng đã thể hiện sự thân mật. Jessica trở nên cứng nhắc khi một ngọn lửa ghen tuông không mong đợi và cũng không được chào mừng làm nổ tung cô. Làm sao mà người đàn bà đó dám chạm vào anh! Cô run rẩy và gần như kìm nén bản thân không giật anh ra khỏi người phụ nữ đó, nhưng nếu Nikolas không tự gỡ cánh tay của người đàn bà đó ra khỏi cổ của mình và bước lùi lại tránh khỏi cô ta, cô có lẽ sẽ tạo nên một cảnh tượng khác. Cái nhìn mà Nikolas trao cho cô là một lời xin lỗi đúng như những gì được mong đợi từ anh, nhưng hiệu quả của nó đã bị tia nhìn thích thú trong đôi mắt đen của anh phá hủy.

Rất thông thả, Nikolad lôi chiếc khăn tay ra khỏi túi và chùi đi vết son môi màu san hô của người đàn bà tóc đỏ vẫn còn vương trên môi mình, một điều mà anh đã không làm khi anh hôn Jessica. Sau đó anh nắm lấy tay Jessica và nói, “Em yêu, anh muốn em gặp một người bạn cũ, Diana Murray. Diana à, đây là Jessica Stanton.”

Đôi mắt màu xanh đậm rất đáng yêu quay sang Jessica, nhưng biểu cảm trong chúng rất ác ý. Sau đó đôi môi mềm mại tách ra thành một nụ cười. “À, vâng, tôi nghĩ rằng tôi đã từng nghe đến tên cô,” Diana thì thầm.

Bên cạnh cô, Jessica cảm thấy Nikolas trở nên yên lặng như đang đợi một con báo. Cô nắm chặt những ngón tay vào lòng bàn tay và đáp trả, “Vây ư? Thật là thú vị,” và chuyển sang phần giới thiệu với người đi cùng Diana, người vẫn đang xem xét những gì đang diễn ra với biểu hiện cảnh giác trên mặt, như thể anh ta không muốn dây dưa vào chuyện này.

Mặc cho sự nổi tiếng của Nikolas, hoặc có lẽ là vì nó, mà căn phòng rõ ràng là đang rầm rì bàn tán. Andros đang di chuyển từ nhóm này sang nhóm khác, thực hiện một cách yên lặng những bốn phần của người chủ nhà, do đó tách Nikolas ra khỏi phần đông của căn phòng. Trong một chốc Nikolas hướng Jessica từ nhóm này tới một nhóm khác, nói chuyện thoải mái, đưa cô vào những cuộc trò chuyện và tuyên bố một cách rõ ràng rằng cô là của anh bằng bàn tay sở hữu của anh trên cánh tay cô hay trên lưng cô, và cô có được sự ủng hộ của anh. Sau đó, một cách tàn nhẫn, cô cảm thấy thế, anh bỏ mặc cô lại và bỏ đi để nói chuyện công việc.

Trong một thoáng cô bị hoảng sợ và nhìn xung quanh, tìm kiếm một chỗ ngồi trong góc. Sau đó cô bắt gặp cái nhìn lạnh lẽo của Andros, một cái nhìn mỉa mai và biết rằng anh ta đang mong chờ cô tự biến mình thành một con ngốc. Cô lấy hết can đảm và buộc bản thân mình tiếp cận một nhóm những phụ nữ đang cười và thảo luận về một vở hài kịch mới công chiếu. Mãi cho tới khi cô đã gia nhập nhóm này cô mới thấy Amanda Waring cũng nằm trong số đó. Ngay lập tức một sự im lặng rơi vào giữa những người phụ nữ khi họ nhìn vào cô, đánh giá địa vị của

cô và bản khoản là những thái độ có thể đến mức nào.

Cô hất cằm lên và nói bằng một giọng bình tĩnh, “Chẳng phải vai chính do diễn viên Penelope cái-gì-đó thủ vai là một thành công bất ngờ ở Mỹ vào năm ngoái hay sao?”

“Penelope Durwin,” một người phụ nữ trung niên hơi đầy đặn đáp lại sau đó một lúc. “Vâng, cô ấy được tặng giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất, nhưng dường như cô ấy thích những vở kịch sống động hơn là những bộ phim.”

“Bà có phải là người Mỹ không?” Amanda Waring hỏi với một giọng mượt như nhung, quan sát Jessica với đôi mắt sắc lạnh của mình.

“Vâng, tôi sinh ra ở Mỹ” Jessica trả lời. Liệu điều này có biến thành một cuộc phỏng vấn hay không?

“Bà có dự định trở về Mỹ sống không?”

Jessica thở dài. “Hiện tại thì chưa; Tôi thích nước Anh và tôi cảm thấy hài lòng khi ở đây.”

Cuộc nói chuyện ngưng lại một lúc thật lâu, sau đó Amanda phá vỡ sự im lặng đó. “Cô biết Ngài Constantinos đã lâu chưa?” Dù cho những cảm nghĩ cá nhân của Amanda là gì đi chăng nữa thì trước hết cô ta cũng là một nhà báo, và Jessica là một đề tài thú vị. Còn hơn thế nữa – Jessica là một đề tài thực sự rất tuyệt! Bên cạnh danh tiếng không lấy gì làm hay lắm của riêng mình, thì rõ ràng cô ta còn là nhân tình mới nhất của một trong những người đàn ông quyền lực nhất thế giới, một nhà tỷ phú Hy Lạp rất quyến rũ và khó nắm bắt. Bất kỳ lời nào mà Jessica nói ra cũng đều có thể trở thành tin tức quý giá cả.

“Ồ không, không lâu đâu,” Jessica nói chung chung, và sau đó một giọng nói khác vang lên.

“Với một người như Nikolas, thì không mất nhiều thời gian, phải không, bà Stanton?” giọng nói nhẹ nhàng nhưng rõ ràng là không thân thiện cất lên. Jessica run rẩy khi cô nghe thấy những lời ấy và quay lại nhìn Diana, bắt gặp đôi mắt xanh dương đẹp đến không tưởng của cô ta.

Jessica yên lặng nhìn vào cô ta một lúc thật lâu và sự im lặng dần trở nên nặng nề hơn đến nỗi nó gần như là đang khiến mọi người nghẹt thở chờ mong được thấy diễn biến tiếp theo. Jessica không thể chỉ tập trung tất cả sự tức giận lại để tự nâng đỡ mình, nếu có bất kỳ điều gì tương tự thế, cô thấy đáng tiếc cho con người lỏng lẻo đang nhìn cô với ác ý rõ ràng. Diana thật sự rất ngưỡng mộ Nikolas, và Jessica biết rất rõ ràng rằng một người phụ nữ sẽ cảm thấy vô vọng như thế nào khi cố cưỡng lại sức quyến rũ của anh, và cả quyền lực của anh nữa. Khi sự im lặng trở nên không thể chịu nổi nữa cô đáp lời một cách nhẹ nhàng, “Như cô đã nói,” và cô quay về phía Amanda Waring. “Chúng tôi đã gặp nhau lần đầu tiên vào thứ bảy vừa rồi,” cô nói, cung cấp cho cô ta nhiều thông tin hơn so với ý định ban đầu của mình, nhưng cô sẽ vô cùng ngu ngốc nếu để cho sự phản đối của cô ta trỗi dậy trong khi cô có thể dễ dàng làm cho chúng lắng xuống.

Và mánh khỏe của cô rõ ràng là có hiệu quả. Mắt của Waring sáng lên, và những người phụ nữ khác cũng dần dần tham gia vào cuộc nói chuyện, hỏi han Jessica xem liệu cô có ý định tới thăm Ngài Constantinos trên hòn đảo của anh ta hay không. Họ đã nghe nói rằng điều này thật khó tin; rằng liệu anh ta có rời Anh sớm không; rằng cô có định đi cùng anh không? Trong khi đang trả lời những câu hỏi của họ, Jessica thấy Diana rời khỏi nhóm người và cô nén một tiếng thở dài nhẹ nhõm, vì cô có cảm giác rằng người phụ nữ này đã cố gắng khơi mào một vụ tranh cãi.

Sau đó, buổi tối diễn ra dễ chịu hơn. Những người phụ nữ dường như đã cởi mở hơn một chút

khi họ phát hiện ra rằng cô là một cô gái trẻ khá trầm tĩnh và có cách cư xử đúng mực ít nhất là không hành động như thể cô đang thèm khát chồng họ. Bên cạnh đó, với Nikolas Constantinos đang là người tình của cô, họ chắc chắn là cảm thấy đủ an toàn. Mặc dù anh đang đứng bàn chuyện làm ăn với một nhóm người, thì thỉnh thoảng đôi mắt đen của anh vẫn lướt tìm dáng người thanh mảnh của Jessica, như để kiểm tra xem cô có vấn đề gì hay không. Và chắc chắn là tia nhìn cảnh báo của anh cũng khiến những người đàn ông khác tin rằng tiếp cận cô là một ý tưởng không thông minh một chút nào.

Chỉ duy nhất một lần, khi Jessica bỏ ra khỏi phòng một vài phút để kiểm tra lại tóc cũng như trang điểm của mình là cô cảm thấy không thoải mái. Cô thấy Diana đang nói chuyện rất nghiêm túc với Andros, và ngay khi cô nhìn họ, Andros ném cho cô một cái nhìn lạnh lùng coi thường khiến cô nổi cả da gà. Cô nhanh chóng vào phòng của Nikolas và đứng yên một lúc cố gắng giữ cho nhịp tim đập ngày càng tăng của mình bình thường trở lại, tự nói với bản thân mình rằng cô lẽ ra không nên để một cái nhìn làm cho hoảng sợ. Lạy Chúa, lẽ ra cô đã quen với những cái nhìn như vậy rồi mới phải!

Tiếng gõ cửa khiến cô lắc đầu thoát khỏi nỗi sợ hãi của mình và quay ra mở cửa. Amanda Waring đang đứng ở đó. “Tôi có thể làm phiền cô một chút được không?” cô ta hỏi một cách lạnh lùng.

“Vâng, dĩ nhiên là được; Tôi chỉ đang chỉnh trang lại mái tóc,” Jessica nói, đứng lùi lại để cho cô ta bước vào. Cô chú ý thấy Amanda nhìn ngắm xung quanh đồ nội thất như thể hy vọng là có những cái chăn lụa màu đen và những cái gương trên trần nhà. Trên thực tế, sở thích của Nikolas lại khá đơn giản và một căn phòng ngủ lớn lại gần như là không có đồ đạc gì. Đương nhiên là một cái giường rất lớn chiếm toàn bộ căn phòng.

“Tôi muốn nói chuyện với cô, cô Stanton,” Amanda bắt đầu. “Tôi muốn đảm bảo với cô là không có bất cứ điều gì mà cô đã nói sẽ xuất hiện trên cột báo của tôi; Ngài Constantinos đã nói rất rõ ràng là công việc của tôi đang có nguy cơ bị mất và tôi không phải là đồ ngốc. Tôi vẫn rất cảnh giác.”

Jessica thở hốt hển và nhẹ nhàng bước xa cái gương mà cô đang dùng để chỉnh lại tóc. Sợ hãi, cô nhìn chằm chằm vào Amanda, sau đó tự trấn tĩnh bản thân để nói một cách lãnh đạm, “Anh ta đã làm cái gì?”

Đôi môi mỏng của Amanda mím chặt lại. “Tôi chắc là cô biết,” cô ta nói chua chát. “Tổng biên tập của tôi nói với tôi sáng nay rằng nếu bất kỳ một lời nào về Bà quả phụ Đen còn xuất hiện trên cột báo của tôi, thì điều đó không chỉ ảnh hưởng đến công việc của tôi, mà tôi còn bị liệt vào danh sách đen nữa. Ngài Constantinos chỉ cần một cú điện thoại cho nhà xuất bản của tờ báo để thực hiện việc đó. Xin chúc mừng, cô đã thắng.”

Đôi môi Jessica mím chặt lại và cô hất cằm lên một cách tự hào. “Tôi phải xin lỗi thay cho Nikolas, cô Waring,” cô nói với một giọng bình thản, quyết định là sẽ không để cho cô ta phát hiện ra sự rối loạn bên trong. “Tôi đảm bảo với cô rằng tôi không hề nhờ anh ấy làm điều đó. Anh ấy chẳng tinh tế chút nào, phải không?”

Mặc dù đôi mắt của người phụ nữ rất lạnh lùng, đôi môi cô ta vẫn tạo thành một nụ cười nhẹ. “Vâng, anh ta chẳng tinh tế chút nào,” cô đồng ý.

“Tôi rất tiếc vì anh ấy đã tỏ ra thô lỗ như vậy. Tôi nhận ra là cô có việc phải làm và đương nhiên tôi là một người rất công bằng,” Jessica tiếp tục nói. “Tôi sẽ phải nói chuyện với anh ấy –”

Cánh cửa mở ra và Nikolas đi vào, lạnh lùng nhìn Amanda Waring. “Thưa cô Waring,” anh nói

lạnh nhạt.

Ngay lập tức Jessica biết rằng anh đã thấy nhà báo này vào phòng sau cô và anh đã tới để giúp cô. Trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì có thể khiến người phụ nữ này ghét hơn nữa, cô đi tới chỗ anh và nói bình thản, “Nikolas, có phải anh đã đe dọa là sẽ khiến cô Waring bị sa thải nếu cô ấy đăng bài về em không?”

Anh nhìn xuống cô và đôi môi anh cong thành một nụ cười chế giễu. “Anh đã làm thế,” anh thừa nhận, và cái nhìn của anh lại chiếu thẳng vào Amanda. “Anh sẽ không để cô ấy khiến em khổ sở lần nữa,” anh nói bình thản nhưng giọng nói thì chết người.

“Em rõ ràng là có thể tự chăm sóc cho bản thân mình, cảm ơn anh, Nikolas,” Jessica nói gay gắt.

“Đương nhiên là em có thể,” anh nói vẻ khoan dung như thể cô là một đứa trẻ.

Điên tiết, Jessica vội lấy bàn tay anh và cắn những móng tay của cô vào đó. “Nikolas – không. Em sẽ không đứng một bên và nhìn anh sử dụng quyền lực của mình để giúp đỡ em. Em không phải là một đứa trẻ hay là một kẻ ngu ngốc; em đã trưởng thành, và em sẽ không để mình bị đối xử như thể em chẳng có tí đầu óc nào!”

Những ánh lửa nhảy múa trong đôi mắt đen khi anh nhìn xuống cô, và anh bao phủ bàn tay cô với cánh tay vẫn tự do của mình, ngăn không cho cô cắn những ngón tay vào anh nữa. Trông có vẻ như đó là một cử chỉ âu yếm, nhưng những ngón tay của anh rất cứng rắn và ép buộc khiến cho bàn tay cô yên vị ở đó. “Rất tốt, em yêu,” anh thì thầm, đưa tay cô lên miệng. Sau khi ấn một nụ hôn nhẹ lên những ngón tay của cô, anh ngẩng mái đầu đen nhánh của mình lên và nhìn vào Amanda.

“Cô Waring, tôi không phiền nếu cột báo của cô đề cập đến việc quý cô đáng yêu Jessica Stanton đóng vai chủ nhà cho tôi buổi tối nay, nhưng tôi sẽ không tha thứ cho bất cứ thông tin nào liên quan tới Bà góa phụ Đen hay là tới địa vị kinh tế của cô Stanton đây. Cho cô thêm thông tin, chúng tôi vừa mới hoàn thành một giao dịch kinh doanh rất có lợi cho cô Stanton, và cô ấy đã không, hiện tại cũng không và sẽ không bao giờ cần sự giúp đỡ từ bất kỳ ai nữa.”

Amanda không phải là người dễ dàng bị dọa dẫm. Cô hất cằm lên và nói, “Liệu tôi có thể trích trực tiếp lời ngài trong bài báo của tôi không?”

Đột nhiên Nikolas cười toe toét. “Với lí do đó,” anh nói, và cô ta mỉm cười lại với anh.

“Cám ơn, Ngài Constantinos ... cô Stanton,” cô nói thêm sau một lúc, nhìn vào Jessica.

Amanda rời khỏi phòng và Nikolas cúi xuống nhìn Jessica với những ánh lửa vẫn đang nhảy múa trong mắt anh. “Em là một con mèo con,” anh kéo dài giọng một cách lười biếng. “Em có biết rằng bây giờ em phải trả ơn anh không?”

Chẳng sợ hãi chút nào, Jessica nói lạnh lùng, “Anh xứng đáng nhận điều đó, vì đã hành động như một kẻ chuyên đi bắt nạt người khác.”

“Và em xứng đáng nhận bất cứ điều gì, vì đã biến thành một người ưa trêu chọc như thế,” anh nói, và kéo cô chẳng khó khăn gì vào trong vòng tay mình. Cô cố gắng để thoát ra và thấy bản thân mình chẳng thể nào thoát khỏi sự mạnh mẽ cứng rắn của anh.

“Buông em ra,” cô nói không ra hơi, cố gắng lách ra khỏi người anh.

“Tại sao?” anh thì thầm, cúi đầu xuống để ấn đôi môi nóng bỏng của mình lên chỗ hõm trên vai cô. “Em đang ở trong phòng ngủ của anh, và anh chỉ cần giật nhẹ thôi là chiếc đầm của em sẽ nằm ngay dưới gót chân em. Jessica, em phải biết rằng chiếc đầm này của em có thể khiến máu của một vị thánh làm bằng thạch cao cũng phải sôi lên, và anh chưa hề nhận rằng anh là một vị thánh.”

Cô có lẽ sẽ rất ngạc nhiên với lời tuyên bố đó của anh nếu như cái miệng anh trên da thịt cô không đem đến những con sóng khoái lạc đang chảy xuyên qua những mạch máu. Cô rất vui vì anh thích chiếc váy của mình. Nó thật sự khôu gợi; cô biết thế và đã cố ý mặc nó, giống như hành động của một con bướm đêm đang trêu đùa ngọn lửa sẽ làm cháy xém cánh của nó. Đó là một chiếc váy rất đáng yêu, bằng vải sa, đan xen nhiều lớp vải màu xanh nước biển và màu ngọc lục bảo, cuốn quanh thân hình mảnh dẻ của cô giống như những con sóng, và phần thân trên không có quai, chỉ được giữ lại bằng một sợi dây mảnh dẻ phía trên ngực cô. Nikolas đã nói đúng, một cái giật nhẹ có thể khiến chúng tuột xuống, nhưng khi quyết định mặc nó cô không cố ý định ở một mình với anh ở trong phòng ngủ của anh. Cô thấy đầu anh lại cúi xuống và cô ngoảnh mặt đi chỉ vừa kịp lúc.

“Có chứ, anh có thể làm thế,” anh nói, ép chiếc cằm của cô với một bàn tay rắn chắc và quay miệng cô về phía anh. Trước khi cô có thể nói lại anh đã mở miệng anh về phía cô, hơi thở ấm áp của anh bao phủ lấy cô. Cái lưỡi của anh thăm dò, trêu ghẹo cô đáp lại, và sau một lúc cô quên mất sự phản kháng của mình, đứng trên đầu ngón chân để ôm lấy cơ thể rắn chắc của anh và dâng hiến cho anh toàn bộ cái miệng ngọt ngào của cô. Không chần chừ anh nhận lấy nó, nụ hôn của anh trở nên hoang dại hơn và sâu hơn khi anh hăm hờ nếm cô. Anh gầm gừ trong miệng cô và tay anh bắt đầu trượt lên sườn cô. Mãi cho tới khi những ngón tay rắn chắc của anh ôm lấy một bên ngực mềm mại của cô thì cô mới nhận ra ý định của anh và một lần nữa một cơn ớn lạnh xóa tan ngọn lửa ham muốn của cô. Cô rùng mình và bắt đầu cố lách ra khỏi cái ôm của anh; đôi tay anh khép chặt một cách đau đớn quanh cô và anh ép cơ thể mảnh dẻ của cô vào người anh, đôi môi mạnh bạo hơn.

Jessica cứng người lại và bật kêu khàn khàn, “Không, làm ơn!” Anh chửi thề bằng tiếng Hy Lạp và kéo cô vào vòng tay anh khi cô cố gắng thoát khỏi nó, nhưng thay vì mơn trớn cô, anh chỉ đơn giản là ôm cô thật chặt một lúc và cô cảm thấy trái tim anh đang đập thành thịch trong lồng ngực giống như cô. “Anh sẽ không ép buộc em,” cuối cùng anh nói khi anh đặt một nụ hôn lên thái dương của cô. “Em đã có những kinh nghiệm tồi, và anh có thể hiểu nỗi sợ hãi của em. Nhưng anh muốn em hiểu, Jessica, rằng khi em đến với anh, anh sẽ không để cho em không thỏa mãn. Em có thể tin vào anh, em yêu.”

Yếu ớt cô lắc đầu. “Không, anh chẳng hiểu gì cả,” cô thì thầm. “Nikolas, em –” Cô bắt đầu nói với anh rằng cô chưa từng làm tình, rằng đó là nỗi sợ hãi vì không biết gì khiến cô co rúm lại trước anh, nhưng anh đã đặt một ngón tay lên môi cô.

“Anh không muốn biết,” anh gầm gừ. “Anh không muốn nghe về bất cứ người đàn ông nào đã từng chạm vào em. Anh đã nghĩ là anh có thể chịu được chuyện đó, nhưng anh không thể làm được. Anh quá ghen tuông với họ; anh không bao giờ muốn nghe em nói về bất kỳ một người đàn ông nào khác.”

Jessica lắc đầu. “Ôi, Nikolas, đừng có ngớ ngẩn như thế! Để em nói cho anh biết – ”

“Không”, anh ngắt lời cô, nắm chặt lấy vai cô và lắc cô thật mạnh.

Phát bực lên Jessica đẩy mạnh thoát khỏi anh và quay đầu lại. “Được thôi,” cô đáp trả gay gắt. “Nếu anh muốn biến mình thành một con đà điểu, hãy đi chôn cái đầu của anh đi. Anh có làm gì thì cũng chẳng có vấn đề gì với em đâu!”

Anh nhìn cô một lát, sau đó anh thả lỏng đôi vai rộng đang căng ra của mình và đôi môi anh rúm lại với một nụ cười cố nén. “Nó có vấn đề đấy,” anh thông báo với cô về chế giễu. “Em chỉ là không thừa nhận với bản thân mà thôi. Anh có thể thấy rằng anh sẽ đập tan sự bướng bỉnh của em khi anh dẹp bỏ nỗi sợ hãi của em cũng theo cách đó. Một vài đêm làm tình sẽ biến em thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn, đáng yêu chứ không phải là một con mèo hoang đang cáu giận”

Jessica bước vòng qua anh để ra cửa, cái đầu hung hung của cô ngẩng cao. Khi cô mở cửa, cô quay lại và nói một cách lạnh lùng, “Anh không phải là một thằng ngố, Nikolas, anh là một thằng ngố kiêu căng.”

Tiếng cười nhẹ nhàng của anh theo cô khi cô quay trở lại phòng, và cô bắt gặp cái nhìn hiểu biết của một vài người. Diana trông có vẻ điên tiết, sau đó quay lưng lại trong cơn bực tức. Thở dài, Jessica băn khoăn tự hỏi liệu Nikolas có coi Diana là một trong số những trò giải trí của anh hay không. Cô hy vọng là không, nhưng cô lại có cảm giác là hy vọng của cô có thể khiến cô thất vọng.

Kể từ tối đó, Nikolas hoàn toàn xâm chiếm cuộc sống của cô. Hầu như tối nào anh cũng đưa cô tới những bữa tiệc nhỏ hay là những cuộc gặp mặt, hay là đưa cô đi ăn tối bên ngoài trong những nhà hàng sang trọng bậc nhất. Cô hầu như không có thời gian rảnh cùng với Sallie, nhưng người phụ nữ trẻ rất thực tế này rất hài lòng là bạn của mình đã đi chơi nhiều hơn và không có mẩu tin xấu nào về cô xuất hiện trên mặt báo. Amanda Waring thường đề cập đến tên của Jessica phía sau tên của Nikolas, và thường nói bóng gió rằng sự có mặt kéo dài của nhà tỷ phú Hy Lạp ở London hoàn toàn là do nét quyến rũ của Bà Stanton, nhưng cô ta không hề đề cập đến Bà góa phụ Đen hay là những tin đồn về Jessica.

Jessica nghĩ một cách ủ ê rằng ngay cả Charles cũng rất vui mừng vì Nikolas đã bước vào cuộc đời cô. Cô có cảm giác như thể một người bạn mà cô vô cùng tin tưởng đã bỏ rơi cô, ném cô vào chuồng cọp. Chẳng lẽ Charles lại không hiểu cái mà Nikolas muốn ở cô? Chắc chắn là anh ta biết; rốt cục thì đàn ông vẫn là đàn ông. Và dường như càng ngày Charles càng trì hoãn Nikolas trong việc ra quyết định liên quan tới cổ phần của cô, và mặc dù cô biết Nikolas không thiếu khả năng về tài chính, cô vẫn không thích thú với sự xâm nhập của anh vào cuộc đời cô.

Cô rất thất vọng nhưng không thật sự ngạc nhiên khi, ngay sau khi Nikolas giải quyết những vấn đề của cô, Charles đưa cho cô một vài giấy tờ để ký và bảo cô là chúng chỉ liên quan tới những vấn đề chính yếu mà thôi. Trước đó cô đã tin tưởng anh hoàn toàn, nhưng đến giờ bản năng mách bảo cô nên đọc kỹ những giấy tờ đó trong khi Charles bồn chồn. Hầu hết giấy tờ liên quan tới những vấn đề không quan trọng lắm, nhưng trong số đó có một văn bản liên quan tới việc bán cổ phần ở ConTech của cô cho Nikolas với mức giá cao kinh khủng và không phải là giá thị trường mà cô đã yêu cầu. Bình tĩnh cô lôi văn bản đó ra và để ra bên cạnh. “Em sẽ không ký cái này,” cô lặng lẽ nói với Charles.

Anh ta không cần phải hỏi xem đó là cái gì. Anh cười gượng gạo với cô. “Anh đã hy vọng là em sẽ không để ý đến nó,” anh thừa nhận. “Jessica, đứng cố chống đối lại anh ta. Anh ta muốn em có số tiền đó, vậy thì em cứ việc nhận nó.”

“Em sẽ không để mình bị mua chuộc,” cô nói với anh, ngẩng cao đầu để nhìn thẳng vào anh. “Và đó là cái mà anh ta đang cố làm, mua chuộc em. Chắc chắn anh không có chút ảo tưởng nào về ý định của anh ta phải không?”

Charles cúi đầu xuống ngắm nghía đôi giày hoàn hảo của mình. “Anh không có chút ảo tưởng nào hết,” anh lầm bầm. “Điều này có thể hay cũng có khi không phải là một việc đáng buồn chút nào. Sự thật đơn giản không cần phải tô vẽ thêm làm gì. Tuy nhiên, anh là một người rất thực tế, anh biết là em không phải là người cầu xin bất cứ điều gì tốt đẹp từ Constantinos trong

vấn đề này cả. Ký vào giấy tờ đi, em yêu, và đừng đánh thức con hổ đang say ngủ.”

“Anh ta không phải là đang say ngủ,” cô nói vẻ chế nhạo. “Anh ta chỉ là đang nằm yên chờ đợi mà thôi.” Sau đó cô lắc đầu vẻ đã quyết tâm. “Không, em sẽ không ký chúng. Em thà không bán số cổ phần đấy còn hơn là để anh ta nghĩ rằng em anh ta đã mua chuộc được em và đã trả đầy đủ - hoặc là em sẽ bán cho người khác. Với giá thị trường số cổ phần đó sẽ được mua ngay lập tức.”

“Và em cứ làm thế đi,” Charles cảnh báo. “Anh ta không muốn những cổ phần đó rơi vào tay người khác.”

“Vậy thì anh ta phải trả cho em theo giá thị trường.” Cô mỉm cười, đôi mắt xanh của cô lấp lánh sự thoải mái. Chỉ một lần thôi, cô nghĩ, cô đã cao tay hơn so với Nikolas. Tại sao cô lại không nghĩ tới việc đe dọa bán những cổ phần đó cho một người khác trước đây nhỉ?

Charles bỏ đi với những giấy tờ chưa được ký và Jessica biết rằng anh sẽ thông báo cho Nikolas ngay lập tức. Cô đã hứa với Nikolas tối đó sẽ đi ăn tối cùng anh với một vài đối tác làm ăn của anh, và cô thích thú với cái ý tưởng là chỉ đơn giản rời khỏi thành phố và ủng hộ anh thay vì tranh cãi với anh, nhưng điều đó có vẻ trẻ con quá và chỉ làm hoãn điều không thể tránh khỏi mà thôi. Cô miễn cưỡng đi tắm và mặc đồ, chọn lựa cẩn thận một chiếc váy không quá lộ liễu, cô biết rằng cô chỉ có thể tin tưởng vào vẻ bề ngoài lịch sự của Nikolas cho tới lúc này mà thôi. Và một chiếc váy đơn giản lại kêu gọi theo cách của nó, màu đen vô cùng đơn giản với nước da vàng hơi tái của cô tạo nên sự tương phản hoàn hảo. Nhìn vào hình ảnh của mình phản chiếu trong gương, cô nghĩ với một chút chua xót về những lời đồn thổi về Bà góa phụ Đen và băn khoăn không biết liệu có ai đó nghĩ về chúng nữa hay không.

Đúng như cô nửa hy vọng, Nikolas đến sớm đúng nửa tiếng, có lẽ hy vọng là có thể thấy cô vẫn còn đang mặc đồ và không phòng bị gì. Khi cô mở cửa cho anh, anh bước vào và nhìn xuống cô với sự dứt khoát trong đôi mắt đen đến nỗi cô giật mình, mặc dù cô đã hy vọng là anh sẽ tức giận.

Cánh cửa hầu như đã đóng lại ngay sau lưng anh khi anh nắm lấy eo cô và kéo cô về phía anh, bao trọn lấy cô với sức mạnh và dáng hình to lớn của anh. “Tại sao?” anh hơi nghiêng rằng, đầu anh cúi xuống cô gần đến nỗi hơi thở của anh ập lên mặt cô.

Jessica biết rằng tốt hơn hết là không nên chống lại anh; điều đó chỉ càng làm tăng thêm cơn tức giận của anh mà thôi. Thay vì thế, cô buộc phải nói dối anh một cách nhẹ nhàng hơn và trả lời anh, “Em đã nói anh biết em hy vọng điều gì, và em không thay đổi ý định của mình. Em có lòng tự trọng của em, Nikolas, và em sẽ không bị mua chuộc.”

Đôi mắt đen của anh chớp chớp giận dữ về phía cô. “Anh không có ý định mua chuộc em,” anh cần nắn, đôi tay anh di chuyển tới cái lưng thon mảnh của cô trong một cử chỉ âu yếm trái ngược hoàn toàn với cơn giận dữ mà cô có thể cảm nhận được ở anh. Sau đó đôi tay anh ôm lấy cô, gấn cô vào thân hình rắn chắc của anh, và anh cúi đầu xuống gần hơn nữa để ấn một nụ hôn nhanh chóng, nhẹ nhàng lên miệng cô. “Anh chỉ muốn bảo vệ em, làm cho em đảm bảo là em sẽ không bao giờ phải bán thân mình một lần nữa, ngay cả là kết hôn.”

Ngay lập tức cô trở nên cứng ngắc trong vòng tay anh và cô bắn cho anh một cái nhìn có thể khiến anh cháy xém. “Thận trọng của người Hy Lạp mang những món quà,” cô đáp trả kịch liệt. “Ý anh là, anh muốn đảm bảo rằng anh là người mua duy nhất!”

Đôi tay anh thắt chặt hơn nữa cho tới khi cô thở hổn hển và đẩy vào vai anh. “Anh chưa bao giờ phải mua một người đàn bà nào!” anh nói qua hai hàm răng nghiêng chặt. “Và anh không định

mua em! Khi chúng ta làm tình, đó sẽ không phải vì tiền đã được trao đổi giữa chúng ta mà bởi vì em muốn anh cũng nhiều như anh muốn em.”

Liều lĩnh cô quay đầu tránh cái miệng đang cúi xuống của anh và thở hổn hển, “Anh đang làm em đau!” Ngay lập tức cánh tay anh thả lỏng và cô cố hít thở, đầu cô đặt thoải mái trên ngực anh. Liệu có điều gì đó cô có thể nói khiến cho anh hiểu được ý của cô hay không?

Sau một lúc anh buông cô ra và lôi một tờ giấy đã được gấp lại từ trong túi áo của mình. Mở nó ra, anh đặt nó lên mặt bàn lớn và đưa ra một cái bút, rồi đưa cho cô. “Ký đi,” anh ra lệnh nhẹ nhàng.

Jessica giấu tay ở sau lưng trong một cử chỉ từ chối theo kiểu cổ. “Chỉ với giá thị trường mà thôi,” cô khẳng định, đôi mắt cô nhìn anh bình tĩnh. Cô đã dùng tới quân bài cuối cùng. “Nếu anh không muốn số cổ phần đó, em chắc chắn là có những người khác rất vui mừng khi mua chúng với giá thị trường.”

Anh đe dọa. “Anh chắc chắn là có,” anh đồng ý, vẫn với giọng nói nhẹ nhàng, bình tĩnh. “Và anh cũng chắc chắn rằng nếu em bán chỗ cổ phần đó cho người khác mà không phải là anh, em sẽ hối tiếc vì đã làm thế. Tại sao em lại trở nên bướng bỉnh với chuyện tiền nong như vậy chứ? Số tiền mà em bán chỗ cổ phần đó sẽ không đời nào ảnh hưởng đến mối quan hệ của chúng ta sau này cả. Nó đã được quyết định như thế rồi.”

“Ồ, nó đã được quyết định rồi sao?” cô kêu lên, siết chặt ngón tay giận dữ trước sự kiêu ngạo của anh. “Tại sao anh không biến đi và để tôi lại một mình? Tôi không muốn bất cứ cái gì từ anh cả, không muốn tiền của anh, không muốn sự bảo vệ của anh, và chắc chắn là không muốn anh!”

“Đừng có nói dối mình,” anh nói thô lỗ, bước sải chân để vòng tay quanh cô và kéo cô về phía anh. Cô hất đầu ra sau thể hiện sự từ chối là cô đang nói dối; và đó chính là cơ hội mà anh cần. Anh cúi cái đầu đen của anh xuống, và cái miệng của anh tiến gần về phía cô. Nụ hôn của anh không hề dữ dội mà lại di chuyển một cách cảm dỗ trên miệng cô, mời mọc cô đáp trả và phá hủy cô, cuốn lấy hơi thở của cô và làm cho cô trở nên yếu đuối trong vòng tay anh. Đôi mắt cô nhắm lại, đôi môi mở ra vô vọng cho cái lưỡi đòi hỏi của anh, và cô để anh hôn cô sâu như anh muốn cho tới khi cô dựa yếu ớt vào anh. Sự nhẹ nhàng của anh còn nguy hiểm hơn cả sự tức giận của anh, bởi vì sự đáp trả của cô đang dần dần nồng nhiệt hơn khi cô trở nên quen thuộc với anh và cô cảm thấy sự đầu hàng của chính bản thân mình đang dần dần xuất hiện. Anh không phải là tay mơ với những vấn đề liên quan tới phụ nữ và anh cũng như cô biết rằng cái nhu cầu mà anh đã khuấy động lên trong cô đang dần dần trở nên khẩn thiết hơn.

“Em cũng đừng có nói dối anh,” anh thì thầm trong miệng cô. “Em muốn anh và cả hai chúng ta đều biết điều đó. Anh sẽ làm cho em thừa nhận điều đó.” Miệng anh lại cúi xuống để lại một lần nữa vừa khít hoàn toàn với môi cô, và anh thể hiện sự sở hữu hoàn toàn, nhào nặn chúng như ý anh muốn. Anh bắt đầu chạm vào ngực cô, cố ý khẳng định quyền kiểm soát của anh lên cô, lướt những ngón tay nhẹ nhàng lên những đường cong trên bầu ngực cô và để lại một vệt dài nóng bỏng. Jessica tạo ra một âm thanh thút thít phản đối, bị miệng anh bịt lại, cô thở hổn hển dưới sự tấn công của anh, tìm kiếm không khí một cách tuyệt vọng, và anh trao cho cô hơi thở nóng bỏng của anh. Bây giờ tay anh trượt vào trong chiếc váy của cô và nâng niu bộ ngực của cô trong lòng bàn tay. Với sự mơn trớn thân mật của anh, Jessica cảm thấy bản thân mình đang chìm đắm trong cái ham muốn mà anh đã khuấy lên trong cô, và cô tạo nên một tiếng rên, quần lấy hai cánh tay cô xung quanh cổ anh.

Ngay lập tức anh cúi xuống và trượt tay anh xuống dưới đầu gối của cô, nhấc cô lên và mang cô lại chiếc đi văng, đặt cô lên chiếc ghế và cúi người bên cạnh cô, không hề ngừng hôn cô khiến cô ngoan ngoãn dưới sự điều khiển của anh. Cô cử động không ngừng, bàn tay cô lùa vào trong

tóc anh, cố gắng gần anh hơn nữa, cảm thấy nhức nhối với cái ham muốn và sự trống rỗng mà cô không thể hiểu nhưng không thể lờ nó đi.

Sự hân hoan lấp lánh trong mắt anh khi anh di chuyển để bao phủ lên cô với cơ thể anh, và Jessica mở mắt ra để đọc cái nhìn trên mặt anh, nhưng cô nhìn anh qua sự mơ hồ vì ham muốn, những giác quan của cô bị che phủ.. Không có vấn đề gì bây giờ hết, nếu như anh vẫn còn tiếp tục hôn cô...

Những ngón tay anh đã khám phá bộ ngực mịn như nhung của cô, đã trêu chọc khiến hai núm vú cứng lên, thể hiện bằng chứng những ảnh hưởng mà anh đang tạo ra trên người cô. Trượt người dọc theo người cô, anh khám phá những điểm nhạy cảm với môi và lưỡi mình, thiêu đốt cô với cái miệng nóng bỏng của mình. Hai bàn tay cô trượt từ đầu xuống vai anh, những ngón tay cắm vào cơ bắp đang cong lên theo mỗi cử động của anh. Ngọn lửa ham muốn đang lan dần khắp thân thể cô, khiến cô tan ra, và cô để bản thân chìm đắm vào sự tan chảy của chính mình. Cô muốn biết nhiều hơn nữa, cô muốn anh nhiều hơn nữa, và cô nghĩ rằng cô có thể chết vì khoái lạc mà anh đang mang lại cho cô.

Anh bỏ qua ngực cô để di chuyển lên cao hơn và hôn cô lần nữa, và bây giờ anh để cô cảm nhận niềm khoái lạc trên thân thể anh, cảm nhận cái sức ép của sự khuấy động trong anh.

“Hãy để anh ở lại với em đêm nay,” anh thì thầm vào trong tai cô. “Em muốn anh, em cần anh, cũng nhiều như anh muốn và cần em. Đừng lo, em yêu; không cần phải lo lắng. Anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt. Hãy để anh ở lại,” anh nói lại một lần nữa, mặc dù với những từ ngữ rất mềm mỏng đó không phải là một lời cầu khẩn mà là một mệnh lệnh.

Jessica rùng mình và nhắm chặt mắt lại, máu cô sôi lên trong huyết quản với sự thất vọng. Đúng, cô muốn anh – cô thừa nhận – nhưng anh có những ý nghĩ kinh khủng về cô, và cô thấy thật khó để có thể tha thứ cho anh vì điều đó. Ngay khi anh nói, cô bắt đầu lấy lại cảm giác của mình và nhớ lại tại sao cô không muốn để cho anh làm tình với cô, và cô quay mặt đi tránh nụ hôn của anh.

Nếu như cô để anh làm tình với cô, anh sẽ biết ngay khi anh có cô rằng anh đã sai khi buộc tội cô; nhưng cô cũng sẽ biết rõ rằng để anh “rơi vào tình huống đó sẽ hạ thấp cô xuống chính xác là cái mà anh đã nghĩ cô như thế bây giờ, và tiêu chuẩn của cô thì quá cao để cho phép điều đó xảy ra. Anh chẳng đưa ra cái gì cả ngoài ham muốn vật chất và xác thịt, trong khi cô đang hiến cả trái tim đã bị tan nát và bây giờ quá nhạy cảm với mỗi cú giáng của anh. Anh không muốn tình yêu của cô, cô biết là cô yêu anh, trái ngược với tất cả logic và sự cảm giác muốn tự bảo vệ mình của cô.

Anh lắc nhẹ cô, bắt cô mở mắt ra, và anh nhắc lại khàn khàn, “Em sẽ cho phép anh ở lại chứ, em yêu? Em sẽ để cho anh chỉ cho em thấy giữa chúng ta sẽ ngọt ngào như thế nào chứ?”

“Không,” cô bắt bản thân trả lời, giọng cô khan khan với nỗ lực cô đang cố gắng nắm lấy. Anh sẽ phản ứng thế nào với sự từ chối như thế này đây? Anh dễ dàng giận dữ mãnh liệt, nên anh có điên tiết không? Cô nhìn lên cái nhìn tối sầm của anh, và nỗi sợ hãi của cô thật dễ nhận ra, mặc dù anh không thể đoán ra lí do vì sao cô sợ. “Không, Nikolas. Không ... vẫn chưa. Em vẫn chưa sẵn sàng. Làm ơn đi.”

Anh hít thật sâu, kiềm chế sự thất vọng của mình, và cô quy xuống với sự nhẹ nhõm khi cô nhận ra rằng anh không giận dữ. Anh thô lỗ kéo đầu cô vào vai anh và vuốt tóc cô, và cô hít vào cái mùi đàn ông nóng bỏng trên da anh và để anh an ủi cô. “Em không cần phải sợ,” anh nài nỉ với giọng trầm trầm. “Hãy tin anh. Tin tưởng anh. Sẽ sớm thôi; anh không thể đợi lâu được. Anh sẽ không làm em đau. Hãy để anh chỉ cho em thấy là đàn bà là như thế nào.”

Nhưng cô đã biết rồi, cô nghĩ một cách thất vọng. Cái chất đàn ông đầy tự tin của anh thật sự quyến rũ cô mặc cho cảm giác của cô đã khá hơn. Việc làm tình với anh chắc chắn sẽ rất ngọt ngào và nóng bỏng, thiêu đốt mọi khả năng chế ngự của cô, khả năng tự vệ của cô, khiến cô hoàn toàn vô dụng với sự điều khiển chiếm đoạt của anh. Và một khi anh đã thỏa mãn, khi sự chú ý của anh bị thu hút bởi một thách thức khác, cô sẽ tan ra thành tro. Nhưng liệu cô có thể kìm giữ anh trong bao lâu, khi mà hàng ngày cái ham muốn có được anh tăng dần lên trong cô?

Chương 6

Người dịch: tranhao1510

Chân cô vấp vào nhau khi cô vội vã tiến về phía toà nhà ConTech, Jessica cố hết sức để giữ được bình tĩnh cho tới khi chỉ còn mình cô với Nikolas, nhưng chân cô đã phản bội cô, và cô cố gắng bước chậm lại. Đôi môi mềm mại của cô mím chặt lại một cách lo ngại. Hãy chờ cho tới khi cô gặp được anh ta xem sao!

“Chúc bà một buổi chiều tốt lành, bà Stanton”, cậu lễ tân chào với một cái nụ cười thân thiện, và Jessica đáp lại lời chào hỏi một cách máy móc. Chỉ sau vài tuần ngắn ngủi, Nikolas đã khiến cho cuộc sống đối với cô trở nên đẹp hơn; mọi người tươi cười chào đón cô, và tất cả những ai gần gũi với ConTech đều đối xử với cô rất nhã nhặn. Nhưng nhận ra sự ảnh hưởng to lớn của Nikolas không làm cô cảm thấy có chút thiện cảm nào với anh, thay vào đó, cô chỉ muốn bóp cổ anh ta!

Khi vừa rời khỏi thang máy, cô chợt thấy một dáng người quen thuộc đi ra từ văn phòng của Nikolas, và cô ngẩng cao đầu hơn khi tiến lại gần Diana Murray. Diana dừng lại, chờ cho Jessica lại gần, và trong tâm trạng thoải mái, Jessica chào cô ta.

“Í cha, không phải Nikolas lại bận chiều nay đấy chứ?”, Diana rít lên, cặp mắt to của cô ta chăm chăm nhìn vào Jessica để tìm kiếm dấu hiệu của sự ghen tị.

“Tôi cũng không biết nữa, thật thế à?”, Jessica đáp lại một cách lạnh lùng. “Dù sao cũng không thành vấn đề, dù sao thì anh ấy cũng sẽ gặp tôi!”

“Chắc chắn là vậy! Nhưng hãy cho anh ấy một phút!”, Diana khuyên bằng một cái giọng khiến cho Jessica chỉ muốn tát cho cô ả một cái. Cô ưa những lời sỉ vả trực tiếp còn hơn những lời mật độc của Diana. Diana cười và nói thêm, “Một phút để anh ấy còn có thời gian mà chải chuốt nữa chứ! Cô biết anh ấy quá mà!”. Sau đó cô nàng đi thẳng, xoáy tít cặp hông của mình một cách thái quá. Có lẽ những người đàn ông sẽ không thể nào cưỡng lại trước cô ả, Jessica nghĩ một cách ác ý, và cô chắc chắn rằng nếu Nikolas Constantimos đã không tính toán cẩn thận, chắc hẳn bây giờ bộ mặt kiêu ngạo của anh ta sẽ không còn.

Cô xô mạnh cửa bước vào, Andros ngẩng lên nhìn từ chỗ làm việc “không bao giờ bỏ không” của ông ta. Như thường lệ mỗi khi thấy mặt cô, ánh mắt của ông lại lộ rõ một vẻ căm ghét lạnh lùng. “Bà Stanton, tôi không tin rằng ngài Constantinos lại đang chờ đón bà đâu!”

“Không hề!”, Jessica đồng ý, “Làm ơn nói với anh ta rằng tôi đang ở đây”

Andros làm theo lời đề nghị của cô một cách miễn cưỡng, và gần như ngay khi ông ta vừa gác máy, Nikolas mở cửa và mỉm cười với cô “Em yêu. Thật là một ngạc nhiên thú vị; Anh đã không nghĩ là sẽ được gặp em. Em đã quyết định kí vào mấy cái giấy tờ đó chưa?”

Sự dò hỏi của anh về việc mua lại cổ phần của cô chỉ làm thổi bùng thêm ngọn lửa giận dữ đang thiêu đốt trong cô, tuy nhiên cô cố gắng kiềm chế bản thân cho tới khi đã đứng ở trong văn

phòng của Nikolas và anh đã đóng sập cánh cửa phía sau họ. Thoáng liếc thấy anh đang tiến lại gần với chủ đích ôm mình, cô khéo léo lách ra khỏi tầm với của anh ta.

“Không, tôi chưa quyết định kí một cái gì cả”, cô nói một cách quả quyết, “Tôi đến để tìm một lời giải thích cho cái này”. Cô mở ví ra và lấy ra một tập giấy nhỏ kẹp trong một cái ghim bấm với con tem nhàu nát. Cô ném mạnh chúng vào mặt Nikolas, anh nhặt lên, mặt nhăn nhó một cách khó chịu.

“Cái gì thế này?”, anh hỏi, quan sát cẩn thận đôi mắt tối sầm lại của cô và cố gắng dò xét tâm trạng của Jessica

“Anh hãy trả lời xem,” cô nói một cách cáu kỉnh “Tôi tin chắc các anh có trách nhiệm về chuyện này!”

Anh gỡ cái kẹp ra và nhanh chóng lướt nhanh qua một lượt các tờ giấy, lật từng trang một. Tất cả những hành động đó diễn ra chỉ trong khoảng chừng một phút, sau đó anh thay lại cái kẹp giấy. “Có cái gì không ổn à? Tất cả mọi thứ có vẻ vẫn bình thường mà”

“Tôi chắc là tất cả mọi thứ vẫn rất ổn,” cô đáp một cách thiếu kiên nhẫn. “Đó không phải là vấn đề, anh biết mà”

“Vậy thì chính xác vấn đề là gì nào?”, anh hỏi, đôi lông mi vờ chớp chớp để che đi những suy nghĩ trong ánh mắt. Nhưng cô biết chắc chắn rằng anh ta đang nhìn mình và cũng hiểu rõ tất cả những ánh mắt đó trước khi cô cũng chớp mắt theo.

Anh móc một chân vào cạnh bàn và ngồi xuống, trong một tư thế thoải mái “Anh chẳng hiểu vì sao em lại tức tối nữa,” anh nói một cách trôi chảy. “Giả sử như em kể cho anh nghe chính xác những gì em không thích về thoả thuận. Bây giờ vẫn chưa có gì được kí hết mà, mọi thứ đều có thể được sửa đổi. Anh đã không dự tính rằng em sẽ nhận được một bản copy qua thư,” anh ta trầm ngâm thêm vào “Anh chỉ có thể đoán rằng tay quản lý của anh đã cố gắng để tự ý làm trước theo những ước muốn của anh, và chắc chắn hẳn sẽ nhận được câu trả lời của anh cho việc này”

“Tôi không quan tâm về gã được anh uỷ quyền, và nó không làm thay đổi cái cách tôi đã nhận được mớ rác thải này, tôi sẽ không kí đâu!” cô hét lên vào mặt anh, hai má đỏ ửng lên vì giận dữ. “Anh là gã đàn ông kiêu ngạo nhất mà tôi từng được biết, tôi ghét anh!”

Cái vẻ cười cợt được che giấu trong mắt anh chợt vụt tắt, và khi cô quay ngoắt lại, tiến về phía cửa, quá điên tiết đến nỗi không thể hét vào mặt anh, anh rời khỏi vị trí để ngăn cô trước khi cô vừa kịp bước ba bước. Khi bàn tay anh gần chạm vào cô, cô vùng thật mạnh tay về phía anh bằng cái tay không cầm gì. Anh giơ tay lên gạt phăng tay cô ra và khéo léo lách người một cái để túm lấy tay cô, kéo cô sát lại gần anh.

“Thả tôi ra!”, cô hét lên, tức đến nỗi không còn để ý xem liệu Andres có nghe mình không nữa. Cô lách qua lách lại và vùng vẫy, cố gắng đẩy người mình ra khỏi vòng tay lực lưỡng của anh ta trong nỗ lực giải thoát bản thân; cô được tiếp thêm sức mạnh bởi sự giận dữ, nhưng cuối cùng cả sức mạnh cũng cạn kiệt. Khi cô lắc mạnh và đập đầu mình vào vai anh, anh dễ dàng nhắc bổng cô lên và đi vòng qua bàn làm việc. Anh ngồi xuống và ôm cô vào lòng.

Jessica cảm thấy như muốn ngất xỉu kiệt sức vì vật lộn với Nikolas và giận dữ. Cô ẻo lả dựa vào anh. Tim anh đập thật mạnh, đều đều, phía dưới má cô, và cô để ý rằng anh thậm chí còn không thở gấp. Anh vừa chinh phục cô thật đơn giản bằng cách để cho cô tự làm mình cạn kiệt sức lực. Anh đưa tay với lấy chiếc điện thoại và nhấn một số duy nhất, sau đó nói nhỏ “Ngừng tất cả các cuộc gọi lại, Andros. Tôi không muốn bị làm phiền bởi bất cứ lý do gì”. Sau đó anh úp điện

thoại lại vào giá và dùng cả hai tay để ôm chặt lấy cô.

“Em yêu,” anh thì thầm qua làn tóc cô. “Không có gì phải tức giận cả. Nó đơn giản chỉ là một vấn kiện...”

“Không có gì là đơn giản cả!”, cô ngắt lời một cách thô bạo. “Anh đang cố gắng để xem tôi như là một ả gái gọi hạng sang, nhưng tôi sẽ không để anh vừa ý đâu! Nếu đó đúng là cái cách anh nghĩ về tôi, tôi sẽ không bao giờ gặp anh lại lần nữa.”.

“Anh không xem em là một ả gái gọi.” Anh xoa dịu cô “Giờ em không nghĩ một cách sáng suốt, tất cả những gì em nghĩ là anh đã trả tiền cho em để em lên giường cùng anh, và đó không phải là cái anh muốn”

“Ồ, không! Tất nhiên là không phải nhỉ?” Cô nhại lại bằng một giọng cay đắng, Cô cố vùng đứng dậy, tránh xa khỏi cái sự thân mật ấm áp của cơ thể anh, nhưng vòng tay của anh siết chặt hơn và cô không thể cựa cựa. Những giọt nước mắt lấp lánh khề lằn dài trên má khi cô bỏ cuộc và thả lỏng người bắt lực trong lòng anh.

“Không, không hề!”, anh khẳng khẳng, “Anh chỉ muốn chăm sóc cho em thôi—Tài khoản ngân hàng và ngôi nhà như vậy là vì thế! Anh biết em đang sở hữu ngôi nhà em sống, nhưng hãy chấp nhận đi, vùng lân cận không phải là tốt nhất”

“Đúng là không phải, nhưng tôi hạnh phúc khi ở đó! Tôi đã không bao giờ yêu cầu anh bất cứ thứ gì, và bây giờ cũng thế. Tôi không cần tiền của anh, và anh đã xúc phạm tôi bằng cách yêu cầu tôi phải kí vào một tờ giấy buộc tôi phải thề rằng sẽ không có bất kì đòi hỏi nào kiểu “bánh ít đi bánh qui lại”.

“Anh sẽ vô cùng xuẩn ngốc nếu anh không có những động thái để giữ vững quyền sở hữu”, anh ta chỉ rõ, “Anh không nghĩ rằng em sẽ kiện anh để có được sự hỗ trợ, cung à, nhưng anh có nhiều người để quan tâm và một trách nhiệm để gánh vác. Rất nhiều người nhờ vào anh để sống—gia đình anh cũng như công nhân của anh—và anh sẽ không vô lương tâm đến mức làm điều gì có hại đến cuộc sống bình thường của họ trong tương lai.

“Có phải tất cả các bà chủ của anh phải kí vào bất cứ thứ gì anh yêu cầu?” cô hỏi gặng, giận giữ gạt tất cả những giọt nước mắt trên mi cô. “Có phải tính chất của những bức thư mẫu là tất cả đều được điền sẵn ngoại trừ tên và ngày? Có bao nhiêu người phụ nữ khác sống trong những căn hộ hay ngôi nhà do anh tử tế cung cấp?”

“Không ai cả!”, anh ngắt lời. “Anh không nghĩ anh đang đòi hỏi quá nhiều. Em đã nghĩ rằng anh sẽ để em làm bà chủ của anh và để bản thân mình bị chết chìm trong những yêu sách khác ư? Có phải đó là lí do tại sao em lại tức giận không, bởi vì anh đã làm rõ rằng em chẳng thể lấy thêm bất cứ món tiền nào từ anh ngoại trừ những thứ anh tình nguyện đưa cho em?”

Anh đã mắc sai lầm khi thả cho tay cô tự do, và cô tát anh ta một cú trời giáng, nguyên cả lòng bàn tay cô đập vào mặt anh với một lực mạnh đến nỗi làm tay cô rất buốt. Cô bắt đầu khóc, nước mắt chảy ròng ròng trên mặt trong khi cô cố gắng kiềm chế lại, và trong một nỗ lực để tránh xa anh cô lại bắt đầu tấn công lần nữa. Kết quả vẫn y si lúc trước: anh ta chỉ đơn giản giữ lấy cô và ngăn không cho cô có thể tát thêm phát nào nữa, cho tới khi cô thở không ra hơi và chấp nhận thua cuộc. Sự đau đớn, tức giận hoà cùng vào cảm giác bất lực khi bị giữ như thế, cảm giác thất bại khi không thể làm cho anh ta hiểu được anh ta đã sai, và cô không thể nào nén khóc nữa. Cô úp mặt vào vai anh khóc như mưa trong nỗi đau đớn tột cùng.

“Jessica”, anh hạ giọng, nhưng cô hầu như không nghe thấy gì và cũng không muốn để ý. Một phần nào trong cô biết rằng anh đang tức giận vì cô đã tát anh—Nikolas không phải là loại

người có thể dễ dàng bỏ qua cho những người dám đánh anh, dù cho là đàn ông hay đàn bà—nhưng lúc đó cô không quan tâm nữa. Thân hình mảnh khảnh của cô rung lên khi cô khóc. Có lẽ nó sẽ không bao giờ kết thúc, những chuyện tầm phào và lời nói bóng gió đều quan tâm tới việc hôn nhân của cô, mặc dù Nikolas sẽ không bao giờ để bất kì ai nói về nó, mà bản thân anh ta thì lại tin vào những lời giả dối đó. Cái mà cô vẽ như anh không nhận ra là cô có thể cam chịu tất cả mọi sự xúc phạm của mọi người, trừ anh ra, bởi vì cô yêu anh.

“Jessica”, giọng nói của anh càng nhỏ hơn, nhẹ nhàng hơn, và tay anh không còn siết chặt cô như lúc trước nữa. Cô có cảm giác anh đang chạm vào lưng cô, vuốt ve nhẹ nhàng lên xuống, và anh kéo cô vào gần người anh hơn nữa.

Bằng những lời tán tỉnh tinh tế anh thuyết phục cô ngẩng đầu lên, dùng khăn mùi xoa của mình lau nước mắt cho cô cứ như thể cô là một đứa bé vậy. Cô nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt cô vẫn nhìn rõ dù còn nước mắt, thậm chí qua làn nước mắt cô có thể nhìn thấy vết đỏ bầm cô tát khi nãy trên má anh. Với dáng vẻ run run, cô khẽ chạm vào vết đỏ ấy. “Em—em xin lỗi”, cô nói, dù giọng lạc đi vì nước mắt.

Không nói lời nào anh quay đầu và hôn lấy những ngón tay của cô, rồi cúi đầu và nhấc cô ra, và trước khi cô có thể bắt kịp những hơi thở của mình thì anh đã hôn cô, miệng anh nóng bỏng, hoang dã và giận dữ như của một con thú chưa được thuần hóa, nếm, cắn và thăm dò. Bàn tay anh tìm kiếm ngực cô và chuyển xuống để lướt qua hông và đùi cô, luồn xuống đầu gối cô, di chuyển nóng vội dưới lớp vải áo của cô. Với một sự choáng váng, cô nhận ra rằng anh đã ở ngoài tầm kiểm soát, hoàn toàn không thể kiểm được soát bởi sự giận dữ của mình và cuộc tranh đấu với cô, với sự mềm mại của cơ thể cô đang xoắn lại chống lại anh. Anh thậm chí không cho cô cơ hội để phản ứng lại anh, sự sợ hãi làm tăng nhịp tim cô khi cô nhận ra rằng ngay lúc này, cô không thể dừng anh lại.

“Nikolas, không. Không phải ở đây. Không! Dừng lại nào, anh yêu”, cô nói một cách xấu hổ và yếu ớt. Cô không kháng cự lại, bởi cô có cảm giác vào lúc này mà làm thế thì sẽ càng làm anh hứng thú thêm. Anh đang làm cô đau, tay anh sờ soạng khắp người cô, chạm vào những chỗ mà trước giờ chưa ai từng chạm vào, xé toạc quần áo của cô. Cô ráng ngẩng lên và dùng cả hai tay bàn tay mình đặt lên mặt anh, khẩn trương và nhẹ nhàng, cô lặp đi lặp lại tên anh, đột nhiên, anh nhìn thẳng vào cô và cô biết mình đã lấy được sự chú ý của anh.

Một vẻ khó chịu thoáng qua trên khuôn mặt anh, anh nghiêng rằng, chửi thề những câu gì nghe không rõ. Anh uể oải giúp cô đứng dậy, đẩy cô ra khỏi lòng, sau đó tự mình đứng dậy như thể rất đau đớn vậy. Anh đứng đó nhìn cô trong một chốc khi thấy cô vòng ra sau bàn để tự vệ, sau đó anh lại chửi thề lần nữa và bước ra xa vài bước, quay lưng lại phía cô trong khi một mối xoa bóp vùng phía sau cổ.

Cô nhìn chăm chăm vào cái lưng rộng và lực lưỡng của anh trong im lặng, quá kiệt sức để có thể nói gì với anh, và cũng không chắc có có an toàn để nói gì với anh hay không. Cô phải làm gì đây? Cô muốn bỏ đi, nhưng chân cô lại run dữ dội đến nỗi cô không tin vào khả năng tự di chuyển của mình nữa. Và quần áo của cô thì nhàu nát, cuộn xoắn lại, đôi chỗ còn chưa gài lại nút. Cô chậm chạp và lóng ngóng sửa sang lại trang phục của mình, sau đó nhìn anh một cách mơ hồ. Anh đứng tư thế của một người đang đấu tranh kịch liệt về tư tưởng, và cô thì không muốn làm bất cứ thứ gì có thể làm phiền anh. Nhưng sự yên lặng quá mức làm cô cảm thấy thật không thoải mái, và sau cùng, cô buộc đôi chân run rẩy của mình di chuyển, cô lấy lại ví tại nơi cô đặt nó xuống và cố rời khỏi căn phòng trước khi tình trạng trở nên tồi tệ hơn.

“Đừng đi đâu hết!”, anh nói, giọng trầm trầm, và cô dừng lại. Anh quay lại và nhìn vào cô, khuôn mặt tối sầm của anh tỏ vẻ mệt mỏi. “Anh xin lỗi”, anh vừa nói vừa thở dài “Anh làm em đau à?”

Lời xin lỗi của anh là điều hoàn toàn trái ngược với những gì cô đã nghĩ, và trong một phút bối

rồi cô không hề nghĩ tới việc trả lời. Sau đó cô lặng lẽ lắc đầu, và anh thở phào nhẹ nhõm. Anh tiến tới lại gần cô hơn và vòng hai tay ôm lấy hông cô, thúc giục cô lại gần anh bằng một sự đòi hỏi nhẹ nhàng hơn. Jessica không kháng cự và tựa đầu cô vào hõm vai vững chãi của anh. “Anh không biết phải nói gì cả”, anh thì thầm, “Anh muốn em tin anh, nhưng thay vào đó anh lại làm em sợ”

“Đừng nói gì cả”, cô trả lời, cuối cùng cô cũng tìm lại được giọng của chính mình. “Không cần phải quay lại vấn đề đó một lần nữa đâu. Em sẽ vẫn không kí. Vậy đó!”

“Nó không phải là một sự xúc phạm, mà là một thủ tục pháp lý cần thiết”

“Nhưng em không phải là bà chủ của anh”, cô nhấn mạnh, “Vì vậy không cần phải nói tới mấy cái giấy tờ đó nữa.

“Chưa phải lúc này”, anh đồng ý với cô, “Như anh đã nói, tay quản lý của anh đã đoán trước những ước muốn của anh. Và anh ta đã sai”. Giọng anh báo trước điềm gở cho tay quản lý tội nghiệp, nhưng Jessica lại cảm thấy biết ơn người đàn ông chưa từng quen biết. Ít nhất là nhờ ông ta, cô đã biết rõ Nikolas nghĩ về mình như thế nào, và cô thà biết sự thật đau lòng hơn là sống trong những giấc mơ giả dối.

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu chúng ta không gặp nhau nữa...”, cô mở lời, nhưng anh càng ôm chặt cô hơn nữa và nét cau có càng làm sẫm thêm màu da nâu của anh.

“Đừng có làm trò lơ bịch nữa!”, anh ngắt lời cô, “Anh sẽ không để em đi đâu hết, vì thế đừng tốn hơi đề cập đến điều đó! Anh hứa về sau sẽ cố gắng tự kiểm soát bản thân, và chúng ta sẽ tạm thời gác chuyện này sang một bên”

Cô ngẩng đầu lên, trao anh một cái nhìn cay đắng. Anh thật sự nghĩ rằng cô có thể quên được anh đã xem cô như là loại đàn bà có thể dùng tiền để mua được ư? Điều đó như một nhát dao xuyên vào lồng ngực cô, và nó cũng đau đớn như việc anh sẽ biến mất khỏi cuộc đời cô vậy, cô không mong chờ điều đó. Cho dù anh xem cô là cái gì đi nữa, ý nghĩ sẽ không bao giờ còn được gặp lại anh khiến cô cảm thấy thật trống trải và cô đơn. Cô đang mạo hiểm cảm giác hạnh phúc cá nhân, khơi gợi lên sự bất hạnh, nhưng cô không thể nào xa anh cũng như là cô không thể tự ngừng thở vậy...

Vài tuần trôi qua trong một sự dè dặt nhất định, như thể anh buộc bản thân phải ứng xử theo cách tốt nhất, và cô cũng dần quên đi nỗi đau đó. Anh nhất quyết rằng cô phải luôn đi theo anh mỗi khi anh giao tiếp bên ngoài, và cô sẽ là bà chủ nhà của anh mỗi khi anh mở tiệc chiêu đãi...

Sự căng thẳng trong cô đang lên tiếng. Tại một bữa tiệc, cô chợt cảm thấy ngột ngạt và chạy trốn vào cái lạnh lẽo của khu vườn đêm tĩnh mịch, cô hít một hơi thật sâu đầy không khí mát rượi và trong lành; cô đã không thể nào chịu nổi cái bầu không khí sặc mùi thuốc lá ở phía trong kia. Trong những tuần kể từ sau khi gặp Nikolas, cô đã học được cách thư giãn trong các cuộc giao tiếp xã giao, nhưng thỉnh thoảng cô vẫn cảm thấy cần phải trở lại là chính mình, và những giờ phút yên tĩnh như thế thật sự hiếm. Nikolas có bản chất của một ngọn núi lửa, phun trào ra những mệnh lệnh và làm cho mọi người phải chạy theo dòng chảy dung nham quyền lực của anh. Cô không biết chắc hiện anh đang ở đâu vào lúc này, nhưng cô hưởng lợi từ sự sai lầm của anh khi chú ý tới việc tìm kiếm sự yên tĩnh trong khu vườn.

Chỉ ngay trước khi rời khỏi buổi tiệc đêm tối nay, họ đã có một cuộc cãi vã gay gắt về sự từ chối cương quyết của cô trong việc bán cổ phần cho anh, cuộc cãi nhau đầu tiên kể từ cái cảnh u ám trong văn phòng hôm ấy. Anh không chấp nhận lùi một bước nào cả; anh đang giận cô vì đã coi thường anh, và anh thậm chí đã cáo buộc cô về việc dụ dỗ anh phải tăng giá. Chán ngán vì sự thiếu thấu hiểu của anh và mệt mỏi vì cuộc chiến triền miên, Jessica đã vỗ lấy những tờ

giấy và kí, sau đó rút mạnh chúng xuống sàn cho đỡ tức.

“Đó! Đúng ý anh rồi đó!”, cô nói một cách giận dữ. Và không cần phải chờ tới lúc anh bò xuống sàn để nhặt những tờ giấy lên, gấp lại và cho vào túi mình cô mới thấy hai chữ “đầu cơ” loé lên trong mắt anh và nhận ra rằng mình đã phạm một sai lầm khủng khiếp như thế nào. Việc cô kí vào lúc này - ngay khi anh vừa cáo buộc cô đã núp kéo chờ tăng giá, và đảm bảo sẽ không cho cô đạt được mục đích đó - đã khiến cho anh càng tin rằng cô đang làm những gì anh hoài nghi, chờ đợi thời cơ và hi vọng giá cổ phiếu sẽ tăng. Nhưng tất cả mọi thứ đã quá muộn để có thể vặn hỏi bất cứ thứ gì, và cô cố chế ngự một cách tàn nhẫn những giọt nước ngấn trên mắt vì nỗi đau bị anh nghi ngờ.

Đi dạo dọc những con đường đầy sỏi trắng trong màn sương đêm, cô tự hỏi một cách buồn rầu liệu cái cảm giác yên bình trong quan hệ giữa hai người có vì thế mà tan vỡ. Anh đã không còn ép cô cho anh làm tình với mình nữa, và cũng đã trở nên tế nhị hơn với cô, như thể anh đã bắt đầu quan tâm đến chuyện đó vậy. Suy nghĩ đó khiến cô cảm thấy ghê tởm, hoặc giả như là một giấc mơ đã trở thành sự thật vậy. Bằng cả ngàn cách, anh đã làm hư cô và kiểm chế sự thiếu kiên nhẫn của anh dành cho cô, và cô đã không còn muốn thử tình cảm của mình dành cho anh. Thậm chí cô còn không nghĩ tới điều đó, vì thế anh đã gây được một ảnh hưởng lớn đối với cô.

Nhưng những điều đó có lẽ đã chấm dứt. Cô đáng lẽ ra không bao giờ nên kí vào bản thoả thuận đó! Cô đã bị dụ dỗ bởi thủ đoạn ép buộc của anh ta trong một cơn bộc phát của cảm xúc, và tất cả những gì cô làm đã càng làm cho hình ảnh của cô trong anh trở thành một người đàn bà vụ lợi. Tất cả những gì cô đã làm anh yêu mến đã mất hết trong khoảnh khắc đó.

Đi chậm chậm, cô rảo bước về phía cuối đường vừa mơ ước được cưới Nikolas, được mang những đứa con của anh - điều mà bây giờ có vẻ sẽ không bao giờ xảy ra - đó chỉ là vài phút trước khi cô nghe thấy tiếng rì rầm của ai đó. Cô đã đi gần tới chỗ 2 người này khi cô nhận ra điều đó. Cô ngừng lại, nhưng có vẻ như là họ không để ý tới cô. Họ chỉ là những cái bóng mờ mờ trong đêm tối, với cái áo khoác của người phụ nữ hoà vào cái áo vét của người đàn ông bởi họ đang ôm nhau.

Cố gắng để đi thật yên lặng, Jessica lùi về vài bước với chủ đích không quan tâm tới cặp tình nhân lạ, nhưng cô chợt nghe người đàn bà thở dài và rên rỉ “Nikolas! Tình yêu của em...”

Chân Jessica như hoá đá và không thể bước tiếp được nữa như thể mọi sức lực đã bị hút cạn khỏi người cô. Nikolas? Nikolas của cô ta? Cô từng sờ không thể tin vào tai mình, không thể tin được! Sau cùng cô cũng xoay sở để quay lại và nhìn một lần nữa cái cặp đôi đang quấn quýt kia. Diana. Nhất định là Diana rồi! Cô đã nhận ra giọng nói của cô ả. Và Nikolas? Mái tóc đen, đôi vai mạnh mẽ, có thể là Nikolas, nhưng cô cũng không chắc chắn nữa. Sau đó người đàn ông ngẩng đầu lên, và anh ta thì thầm bằng tiếng Anh, “Có chuyện gì không ổn hả, Diana? Có phải là đã không có ai quan tâm tới em, một cô gái dễ thương như em?”

“Không, không ai cả”, ả thì thầm “Em đã chờ đợi anh”

“Em đã chắc chắn là anh sẽ trở lại đến thế kia à?”, anh hỏi với vẻ mặt thích thú và nâng cao đầu hơn để ngắm rõ hơn khuôn mặt đẹp đẽ kiêu sa của cô ả.

Jessica quay mặt đi, cô không muốn thấy cảnh anh hôn một người phụ nữ khác một lần nữa. Nỗi đau lòng đã bắt đầu hiện rõ khi cô tận mắt chứng kiến Nikolas đang ôm lấy Diana một cách say đắm, nhưng cô đành ngậm bồ hòn làm ngọt. Nếu cô bỏ qua chuyện này, cô sẽ khóc và sẽ làm những hành động như một con ngốc, vì vậy cô nghiêng cảm lên một cách đầy kiêu hãnh và phớt lờ đi cảm giác nhói đau trong lồng ngực mình, như thể một con dao đã đâm xuyên vào tim cô. Phía sau cô, cô nghe anh ta gọi tên Diana, nhưng cô vụt chạy thật nhanh qua hành lang,

chạy trốn vào sự chở che của ngôi nhà và của đám đông. Mọi người cười nói với cô, và cô đáp lại bằng một nụ cười yếu ớt và đi bình tĩnh tới chỗ bàn rượu...

Mọi người đều đã có thức uống cho riêng mình, vì thế cô cũng tự lấy một ly đầy rượu trắng đắng nghét, và nhấm nháp từng ngụm trong khi bước từng bước đều đều quanh căn phòng, cười nhạt, và tránh phải dính vào các cuộc nói chuyện phiếm vô vị. Cô không thể nói chuyện với ai vào lúc này; mà chỉ đi vòng vòng, nhấp từng ngụm rượu và khống chế sự trào dâng của nỗi đau trong trái tim mình. Cô không biết chắc mình sẽ làm cách nào để rời khỏi buổi tiệc, đủ chai lì để cùng về với Nikolas hay tốt hơn là gọi một chiếc taxi, nhưng sau đó cô không còn lo lắng về điều đó nữa. Sau đó – lúc cô đã uống đủ lượng rượu để gạt bỏ tất cả mọi cảm xúc.

Khẽ liếc quanh, cô thấy Nikolas đang tiến thẳng về hướng mình một cách đầy ác ý, cô rẽ về bên trái và nói chuyện với cặp đôi mà cô xem chút nữa đã đâm sầm vào trong khi ngạc nhiên là tại sao giọng mình lại có thể tự nhiên đến thế. Sau đó, trước khi cô kịp lảng đi nơi khác, một bàn tay cứng cáp đặt lên vai cô và Nikolas nhẹ nhàng nói “Jessica, em yêu, anh đã chạy vòng vòng theo em khắp căn phòng này để thu hút sự chú ý của em. A! Chào Glenna, Clark,...đạo này con của hai người ra sao rồi?”

Bằng một nụ cười quyến rũ, anh đã khiến Glenna cười sáng khoái với anh và kể cho anh nghe về hai đứa con của cô, có lẽ Nikolas biết rõ về tụi trẻ. Trong khi bọn họ nói chuyện với nhau, Nikolas không quên giữ chặt bàn tay của mình trên vai của Jessica, và khi cô cử động để tránh khỏi bàn tay của anh, những ngón tay của anh càng siết chặt hơn cho tới khi cô gần như thở hổn hển vì đau đớn. Sau đó anh dắt cô đi ra khỏi chỗ Glenna và Clark, tay anh nói lỏng hơn, nhưng đủ chặt để ngăn không cho cô chạy thoát.

“Anh đang làm tay tôi đau đấy”, Jessica nói một cách lạnh lùng khi họ len qua đám đông những người đang cười nói và tán gẫu.

“Im đi!” anh rít lên qua kẽ răng. “Cho tới khi chúng ta chỉ còn một mình. Anh nghĩ phòng làm việc giờ này không có ai, chúng ta sẽ đi tới đó.”

Khi bị anh nắm tay kéo đi thật, Jessica đã chợt thoáng thấy gương mặt của Diana trước khi họ bỏ lại căn phòng phía sau lưng, và vẻ mặt đắc thắng của ả ta khiến cô cảm thấy rung mình.

Lòng kiêu hãnh đã khiến cô gồng mình lên, và khi Nikolas đóng cánh cửa văn phòng sau lưng họ và khoá lại, cô quay lại đối mặt với anh và nâng cao cằm lên để tặng cho anh một cái nhìn đầy ngạo mạn “Sao?”, cô hỏi gặng “Anh muốn gì nào, tại sao anh lại lôi tôi vào đây?”

Anh đứng đó nhìn cô, đôi mắt đen của anh lộ một vẻ đầy tàn nhẫn và đôi môi anh mím lại mỏng dính nếu những lúc trước có lẽ đã làm cô e sợ nhưng bây giờ càng làm cho sự tò mò của cô tăng thêm. Anh đã thọc hai tay vào túi quần như thể anh không tin rằng mình có thể giữ được bình tĩnh, nhưng bây giờ anh lại rút hai tay ra và mắt anh dịu lại “Em luôn làm anh ngạc nhiên bằng cách em có thể hiện lên đối với anh như một nữ hoàng, chỉ bởi cách em nâng chiếc cằm dễ thương của mình lên...”

Mặt cô không biểu lộ cảm xúc gì hết “Có phải anh lôi tôi tới chỗ này chỉ để nói điều đó không?” cô lạnh lùng hỏi.

“Rõ ràng em biết là không phải”, trong một khoảnh khắc anh có vẻ bối rối một cách đáng yêu, và đôi gò má sâu của anh chợt đỏ bừng lên một cách ngô nghê. “Jessica, những gì em thấy...nó không phải là sự thật đâu”

“Sự thật là tôi không quan tâm”, cô nói móc một cách đầy khinh bỉ, “bởi vì quan hệ của chúng ta cũng không phải là thật. Anh không phải giải thích gì cho tôi cả, Nikolas. Tôi không còn quan

hệ gì với anh nữa. Anh cứ làm trò với bất kì người phụ nữ nào anh muốn, tôi không quan tâm!”

Toàn bộ cơ thể anh chợt giật lên bất thành linh một cái dưới sức mạnh những lời nhiếc móc của cô, và khuôn mặt anh chuyển từ đỏ bừng sang trắng bệch đầy căng thẳng. Mắt anh long lên đầy sát khí và ngay trước khi anh chuyển động, cô nhận ra rằng mình đã đi quá xa, đã khiến anh vượt khỏi tầm kiểm soát. Cô chỉ kịp đủ thời gian để hít một hơi thật sâu, để hét to đầy hoảng hốt trước khi anh bước ngang qua căn phòng tới chỗ cô chỉ với một bước ngắn và hoang dại, anh đặt tay lên vai cô. Anh lắc cô thật mạnh, thật mạnh đến nỗi tóc cô xoã hết trên vai và cổ đau chảy cả nước mắt trước khi anh úp miệng vào miệng cô, nụ hôn đầy thú tính của anh làm cô nghẹt thở. Khi cô nghĩ mình sẽ ngất xỉu vì sự tấn công dữ dội của anh, anh nâng cơ thể mềm nhũn của cô lên bằng hai tay và mang cô đến cái ghế sofa mềm mại, ấm áp mà chủ của nó đã không biết bao nhiêu lần có những phút giây ân ái tại đây. Một cách mạnh mẽ anh đặt cô lên ghế và phủ người anh lên trên người cô, giữ chặt cô ở phía dưới bằng đôi vai to lớn của anh và cặp bắp đùi đầy cơ bắp “Chết tiệt!” anh thì thầm ngất quãng, nâng đầu cô lên đầy thô bạo bằng những ngón tay của anh. “Em đã làm tôi bối rối; tôi không thể nào ngủ được mà không mơ về em, và em nói rằng em không quan tâm về những gì tôi làm à? Vậy tôi sẽ khiến em phải quan tâm, tôi sẽ đánh sục bức tường do em dựng lên trong chính em—”

Anh hôn cô một cách tàn nhẫn, môi anh làm bầm tím môi cô và ép ra một tiếng van xin từ cổ họng của cô, nhưng anh không hề chú ý. Với bàn tay tự do của mình, anh mở dây kéo váy cô và kéo vai áo ra, và chỉ sau đó mới rời khỏi miệng cô để cho đôi môi nhục dục của mình ấn trên gò ngực mềm mại của cô.

Jessica rên rỉ sợ hãi khi miệng cô đã được giải phóng, nhưng khi đôi môi nóng bỏng của anh thêm khát di chuyển xuống cơ thể cô, một nhu cầu phóng dăng dâng tràn qua. Cô đã chiến đấu quyết liệt với nó, xác định sẽ không đầu hàng anh sau những gì xảy ra giữa họ đêm nay, và biết rằng anh nghĩ cô tốt hơn một chút so với một con điếm. Và sau đó anh đã đi thẳng vào vòng tay của Diana! Ký ức về nụ cười chiến thắng tự mãn người đàn bà đó làm cho những giọt nước mắt chảy dài trên khuôn mặt cô khi cô đấu tranh chống lại sức mạnh áp đảo của anh. Anh lờ đi những nỗ lực tự giải thoát của cô và di chuyển để đè nghiêng lên cô, cánh tay anh vòng quanh cô, mạnh mẽ. Anh phát sốt với mong muốn và cô bất lực chống lại anh, anh đã có thể chiếm lấy cô, nhưng khi đầu anh rơi ra từ khuôn ngực căng cứng của cô, anh nhìn thấy khuôn mặt của cô ướt đầm nước mắt, và anh dừng lại.

“Jessica”, anh nói giọng khàn khàn “Đừng khóc. Anh sẽ không làm em đau đâu.”

Anh ta không hiểu à? Anh đã làm cô đau rồi; anh đã làm trái tim cô tan nát. Cô ngoảnh mặt đi bằng một cái giật thật mạnh, cắn chặt đôi môi đến thâm tím, và không nói gì nữa.

Anh nói nhẹ lực đè lên người cô và rút chiếc khăn tay từ trong túi quần để lau mặt cho cô “Tất cả đều ổn thôi”, anh nói dứt khoát “Anh không muốn làm tình với em lần đầu tiên trên một chiếc ghế sofa trong ngôi nhà của một người khác. Anh muốn có em ở trên giường, ma chere (một từ tiếng Pháp, có nghĩa là “tình yêu của anh”), hàng giờ liền để anh có thể cho em thấy nó thật sự phải như thế nào giữa một người đàn ông và một người đàn bà.

“Bất kì người đàn bà nào?” cô nói một cách cay đắng, nghĩ đến Diana.

“Không!” Anh bác bỏ dứt khoát. “Đừng nghĩ về cô ta, cô ta không là gì đối với anh cả. Anh thật là ngu ngốc –Anh xin lỗi, em yêu. Anh muốn làm dịu mình bằng cô ả, để giải phóng sự bứt rứt do em gây ra và đã không thể nào tha mãi, thay vào đó anh nhận ra cô ta đã làm anh càng lạnh giá hơn.

“Thật vậy à?” Jessica chế nhạo, nhìn chăm chăm vào anh “Có vẻ tôi thấy anh không lạnh gì hết

thì phải?”

Anh vút chiếc khăn tay thấm nước mắt qua một bên và vuốt cằm cô chỉ bằng một tay. “Em nghĩ là không à? Anh đã hành động như thể là anh bị cuốn theo sự thèm khát của bản thân à?” Anh hỏi, buộc cô phải nhìn vào anh “Anh đã hôn cô ta như anh hôn em à? Hay anh đã nói những lời ngọt ngào với cô ta?”

“Có! Anh đã gọi cô ta là —À, không!” cô tự ngắt lời mình, bắt đầu cảm thấy rối trí “Anh nói cô ta dễ thương, nhưng anh đã không —”

“Anh đã không gọi cô ta là “em yêu” nhưng anh gọi em, phải không nào? Chỉ một nụ hôn, chỉ một nụ hôn và anh nhận ra rằng cô ta không thể nào dập tắt ngọn lửa tình em đã thắp. Em sẽ không tha thứ cho anh chỉ vì một nụ hôn sao?”

“Em đã không tha thứ cho anh ư?” cô ngắt lời, cố gắng quay mặt đi, nhưng anh giữ cô lại một cách nhẹ nhàng. Trái với ý muốn của cô, cô đang trở nên mềm yếu, bị mất đi sự kiên quyết nhanh chóng bởi những lời hoa mỹ của anh. Sức nặng phi thường của những ngón tay anh trở nên thật dễ chịu khi anh cho cô cảm giác được chở che trong vòng tay, và cô bắt đầu có cảm giác rằng mình có thể bỏ qua cho anh mọi tội lỗi thứ miễn cho tới khi cô còn có thể chạm vào anh.

“Anh sẽ giành lấy em từ bất kì thằng đàn ông nào đủ ngu để dám chạm vào người em”, anh hứa một cách dứt khoát, “và đảm bảo cho hân vợ quai hàm. Anh không nghĩ anh sẽ có thể kiềm chế bản thân mình nếu anh thấy ai đó hôn em, Jessica à. Nhưng anh sẽ không bao giờ rời xa em đâu; anh sẽ luôn mang em theo bên mình”

Cô rùng mình và nhắm mắt lại, nhớ lại những thời khắc kinh khủng khi cô chứng kiến họ âu yếm. “Em vẫn không thể kiểm soát được bản thân mình, Nikolas”, cô thú nhận bằng một giọng khàn khàn “Em không thể chịu đựng được việc phải thấy anh làm tình với một người phụ nữ khác, điều đó làm em cảm thấy đau đớn vô cùng”

“Jessica!”

Đó là sự thú nhận đầu tiên của cô rằng cô quan tâm tới anh, dù chỉ là một ít. Mặc dù họ ở gần nhau trong suốt những tuần vừa qua, cô đã luôn kháng cự lại anh về vấn đề tình cảm, và luôn từ chối nói cho anh biết cô quan tâm cái gì. Bây giờ không thể nào giấu được nữa.

“Jessica! Hãy nhìn anh! Hãy nhìn anh!” Anh lay cô thật mạnh và mắt cô mở to ra nhìn vào đôi mắt sáng ngời đặc trưng của anh. “Nói cho anh biết,” anh khẳng định, dồn sát lại gần cô hơn, miệng anh để sát gần miệng cô. Bàn tay anh chạm vào tim cô, cảm nhận những nhịp đập đang tố giác cô, và chần chừ không rút tay lại để vuốt ve nhẹ nhàng những đường cong đầy nữ tính của cô.

“Nói cho anh đi”, anh thì thầm, giữ vững sức mạnh của mình trong khi mọi sức mạnh của cô đều tan biến theo dòng cảm xúc “Em yêu anh”, cô khàn khàn rên lên. “Em đã cố gắng để kiềm chế --Anh quá...kiêu ngạo. Nhưng em không thể làm được gì”

Anh siết cô trong vòng tay mạnh quá mức đến nỗi cô phát thét lên, và lập tức anh nới lỏng vòng tay của mình ra. “Của anh!” Anh thì thầm, trao cô những nụ hôn thật nồng ấm. “Em là của anh, và anh sẽ không bao giờ cho em đi đâu hết. Anh tôn thờ em, em yêu. Những tuần lễ gần đây anh đã gần như hoá điên vì tâm trạng bất lực; muốn có em nhưng lại anh lại lo là sẽ làm em hoảng sợ. Em sẽ không thể nhận được sự khoan dung nào lớn hơn từ anh nữa, bây giờ em sẽ trở thành người đàn bà của anh!” Và anh cười hớn hở trước khi đứng dậy giúp cô nhặt quần áo lên. Anh kéo phéc-mơ-tuya lại giúp cô, đôi bàn tay cứng cáp của anh dừng lại ở hông cô.

“Chúng ta hãy đi ngay bây giờ,” anh nói “Anh muốn em một cách quá tồi tệ rồi!”

Cô rùng mình vì lời yêu cầu vụng về qua giọng nói của anh, đầy hân hoan nhưng cũng gây sợ hãi. Thời khắc đó đã đến khi anh không thể để cô rời xa anh, và mặc dù cô có thể cảm nhận tim cô đang nhảy múa vì lời thú nhận anh yêu cô, cô vẫn đề phòng anh và sự kiểm soát của anh đặt lên cô.

Nikolas cảm nhận được sự chần chừ của cô và kéo cô sát lại gần mình hơn nữa bằng bàn tay chiếm hữu “Đừng sợ” anh thì thầm qua làn tóc cô. “Hãy quên tất cả những gì đã xảy đến cho em đi; Anh sẽ không làm bất cứ thứ gì khiến em đau đầu. Em nói em không sợ anh, nhưng em sợ, anh có thể thấy được điều đó. Đó là lý do tại sao anh phải trải qua những tuần như sống trong địa ngục, chờ chờ em không còn sợ anh nữa. Hãy tin anh, em yêu. Anh sẽ dành tất cả sự chăm sóc của mình cho em”

Cô úp mặt mình vào vai anh. Bây giờ là lúc để cô nói với anh rằng cô đã chưa bao giờ làm tình trước đó, nhưng khi cô lấy đủ can đảm để ngẩng đầu lên và nói thì anh ngăn cô lại bằng cách nhẹ nhàng đưa một ngón tay lên đôi môi đang mấp máy của cô. “Không! Đừng nói gì cả,” anh thì thầm. “Hãy đi với anh, hãy để anh được chăm sóc em.”

Tóc cô xoa bù xù ngang vai và cô đưa tay lên để vén chúng lại. “Đừng lo lắng”, Nikolas nói, nắm lấy tay cô. “Em nhìn đáng yêu lắm, nếu có ai có thể thấy em lúc này, nhưng chúng ta sẽ đi bằng đường cửa sau. Chờ ở đây trong khi anh đi xin lỗi chủ nhà; Chỉ một lát thôi!”

Còn lại một mình, Jessica ngồi xuống và cố gắng tập trung những suy nghĩ mù mịt và lan man của cô. Nikolas yêu cô, anh ấy đã thú nhận. Tình yêu thì cũng tương tự như “đáng yêu”, hay là không nhỉ? Rõ ràng là cô yêu anh, nhưng cô cũng bối rối và không chắc chắn nữa. Cô đã luôn nghĩ rằng sự thú nhận tình yêu của hai người sẽ dẫn đến những dự định ngọt ngào cho tương lai, nhưng thay vào đó, Nikolas dường như chỉ có dự định là sẽ dắt cô lên giường. Cô cố gắng nói với bản thân mình rằng anh cũng chỉ tuân bản năng tự nhiên của đàn ông và rằng sau đó anh sẽ muốn nói với cô những dự định về đám cưới. Đó là những gì cô hằng mong ước, trong tim cô, về viễn cảnh đi đến bên chồng cô trong bộ váy cưới, về biểu tượng xứng đáng của sự tình khôi. Trong một khoảnh khắc cô tự vừa lòng với ý nghĩ sẽ nói với Nikolas rằng cô không muốn đi, nhưng sau đó cô lắc đầu. Có lẽ cô nên chứng tỏ tình cảm của mình cho Nikolas bằng cách tin tưởng anh như anh đã đề nghị và trao cho anh toàn bộ tình yêu của cô.

Nhưng đã quá trễ để lo lắng, bởi vì Nikolas đã quay lại, và cô đắm đuối trong ánh mắt đầy dục vọng của anh. Nỗi lo lắng của cô tự nhiên biến mất bởi phản ứng tự động của cô với sự gần gũi của anh và cô dễ dàng dựa vào anh khi anh dẫn cô ra khỏi ngôi nhà bằng cổng sau, tới con đường hẹp và yên tĩnh nơi anh để xe.

London là một thành phố hoa lệ về đêm, phát ra ánh sáng lấp lánh trên bờ của dòng sông Thames, và nó chưa bao giờ đẹp hơn đối với cô vào tối nay, khi cô ngồi yên bên cạnh Nikolas trong khi anh chở cô băng qua thành phố. Cô ngắm nhìn những cột mốc đường quen thuộc như thể cô chưa từng thấy chúng bao giờ, chìm đắm trong vẻ đẹp không thể tả bằng lời của cái thế giới cô và Nikolas đang cùng chia sẻ.

Anh đã không chở cô về nhà, như cô đã đoán, nhưng thay vào đó họ đi đến căn hộ của anh. Điều này khiến cô cảnh giác, mặc dù cô không biết rõ tại sao, và cô do dự, nhưng anh kéo cô vào thang máy, kéo cô lại gần, và nói những lời mật ngọt về tình yêu dành cho cô. Khi cánh cửa thang máy mở ra, anh nắm tay cô và dẫn cô theo hành lang yên tĩnh, tối tăm đến cửa phòng anh. Anh mở cửa ra, để cô vào trong và theo sau, khoá trái cánh cửa lại với một tiếng cách dứt khoát. Cô đã bước lên vài bước và đứng yên trong bóng tối, với một cái nhún nhẹ anh bật hai cái đèn lên. Sau đó anh tới chỗ cái giá điện thoại để kiểm tra xem chức năng trả lời tự động có

bật chưa.

“Sẽ không có ai làm phiền chúng ta đêm nay”, anh nói, quay về phía cô. Mi mắt anh chớp chớp đầy thích thú để lộ cặp mắt sáng rỡ khi anh tiến về phía cô và kéo cô về phía cơ thể cứng chắc của anh. “Em có muốn uống gì không?” anh hỏi, lưỡi anh di chuyển quanh vùng thái dương cô.

Cô nhắm mắt lại trong khoái cảm cực độ, hít lấy hít để mùi vị đàn ông quyến rũ toả ra từ đầu anh, cảm nhận sự ấm áp từ cơ thể anh. “Không, không gì cả” cô đáp, giọng khàn khàn.

“Anh cũng không” anh nói “Anh không muốn những chất có cồn làm hỏng cảm giác của mình tối nay, anh muốn tận hưởng từng giây phút. Em đã ám ảnh anh từ giây phút anh nhìn thấy em lần đầu tiên, vì vậy hãy tha thứ cho anh nếu anh tỏ ra quá...” Anh dừng lại, cố gắng tìm ra từ thích hợp, cô mỉm cười dịu dàng.

“Nếu anh tỏ ra quá thèm khát?” cô thì thầm.

“Thèm khát là một từ thái quá, nhưng anh thừa nhận cảm giác hân hoan của mình” Anh cười toe toét.

Cô nhìn anh, tim đập rộn ràng khi anh cởi cái áo vét của anh và móc lên ghế. Kế tiếp là cái cà vạt, cái áo gilê bằng satin, sau đó anh đến chỗ cô và cô chùn lại khi nhìn vào gương mặt anh. Cổ lễ như chiến binh người Sparta trước đây rất lâu cũng như vậy, kiêu hãnh, hoang dã và vô kỷ luật. Anh làm cô sợ, và cô muốn bỏ chạy, nhưng sau đó anh tóm được cô trong vòng tay anh, miệng anh úp lên miệng cô và tất cả những ý nghĩ bỏ chạy cũng như tình cảm cô đều được lấp đầy bởi anh.

Anh bế cô lên và mang cô dọc hành lang tới phòng ngủ của anh, dùng vai đẩy cánh cửa khép lại sau lưng họ, sau đó tiến về chiếc giường lớn và đặt cô đứng xuống. Sự tỉnh táo đấu tranh với niềm khát khao của cô và cô nói nghèn nghẹn “Nikolas, khoan đã, em phải nói với anh –”

“Nhưng anh không thể chờ được nữa rồi,” anh ngắt lời cô, giọng khàn khàn, hơi thở ngắt quãng “Anh phải có em, em yêu. Hãy tin anh, hãy để anh xoá sạch những lần đụng chạm mà những thằng khác đã làm em đau”

Miệng anh ngăn lại bất cứ lời nào cô định nói. Anh đã đi quá xa hơn sự dịu dàng mà cô trông đợi, tay anh vuốt ve người cô với nhẹ nhàng tế nhị, nhào nặn cô vào với anh khi miệng anh thèm khát uống lấy môi cô. Cô thở hổn hển với làn sóng khoái cảm đang dần khiến người cô ấm lên, và cô cuốn đôi tay thon thả quanh anh, ép bản thân mình vào cơ thể mạnh mẽ của anh, lắng nghe những tiếng rên rỉ của anh dội vào tay cô như một điệu nhạc. Với bàn tay run rẩy anh cởi áo của cô ra, trượt nó qua hông cô để thành một đồng dưới chân. Anh bắt lấy hơi thở của mình khi nhìn thấy cơ thể duyên dáng, yêu kiều của cô, rồi anh ôm cô lại phía anh lần nữa và miệng anh đã đánh mất sự dịu dàng khi anh hôn cô gấp gáp. Anh thì thầm những lời yêu thương bằng tiếng Pháp và tiếng Hy Lạp khi những ngón tay thon dài, mạnh mẽ của anh di chuyển đến đồ lót của cô và kéo mạnh chúng thả xuống sàn, cô rung mình với giọng nói khàn khàn trong khoái cảm quá rõ ràng của anh. Đó là sự thật, đó phải là sự thật, anh đã yêu cô và cô đã yêu anh...

Cô luống cuống cởi cúc chiếc áo sơ mi lụa của anh, môi cô nhấn những nụ hôn nóng bỏng lên từng phần da thịt mà cô khám phá ra. Cô chưa bao giờ vuốt ve anh thật thoải mái đến thế, nhưng giờ cô đã làm được, khám phá ra với niềm vui thích bộ ngực phồng đầy lông xoăn của anh và làn xuống những múi cơ ở bụng anh. Những ngón tay của cô dai dót uốn cong vào những sợi lông, kéo nhẹ, rồi đôi tay cô bị ngăn lại bởi dây lưng của anh và dò dẫm ngượng ngịu với cái móc khóa.

"Ah...em yêu," anh hôn hển, những ngón tay anh nắm lấy tay cô gần như bối rối. Rồi tay anh chạm vào tay cô để giúp cô, vì cô quá run đến nỗi không thể cởi được cái móc khóa.

Anh nhanh chóng cởi ra, và cô thở gấp gấp trước cảnh tượng được tạo nên bởi cơ thể mạnh mẽ, đẹp đến không ngờ của anh. "Em yêu anh," Cô rên rỉ, cong mình vào trong vòng tay của anh. "Oh, Nikolas, tình yêu của em!"

Anh rung mình và bế cô lên, đặt cô lên giường và ngã xuống theo cô, miệng và tay anh ấu yếm khắp người cô, kêu gọi cô đến những đỉnh điểm hoang dã hơn, ngọt ngào hơn, rồi chậm rãi lại và để cô quay lại nhận thức mờ mờ trước khi lại càng tiến tới mạnh mẽ hơn, đẩy cô đến bờ vực khoái cảm trước khi được kéo trở lại. Anh đang quyến rũ cô cẩn thận, để chắc chắn cô đạt được khoái cảm, mặc dù anh cũng đang phát điên với ham muốn của chính mình khi anh vuốt ve những đường cong dễ thương và những chỗ trũng mềm mại của cô.

Sau cùng, khao khát cho sự sở hữu hoàn toàn cô của anh, Jessica đưa cơ thể cô sát vào người anh. Cô không biết làm sao để đòi hỏi những gì cô muốn, cô chỉ có thể rên nhẹ và giữ chặt lấy anh với những ngón tay điên cuồng. Đầu cô chuyển động không chủ đích từ bên này sang bên kia, trên chiếc gối màu nâu đen. "Nikolas—Anh yêu", cô rên lên, không biết mình đang nói gì nữa bởi những từ tự thốt ra một cách vô thức từ miệng cô. "Em đã không biết nó là như thế--À, anh yêu, làm ơn! Trở thành vợ anh sẽ thật là một điều vô cùng tuyệt vời!" Tay cô vuốt ve chiếc xương sườn đầy bắp thịt của anh, kéo anh, và cô gọi tên anh với sự thuần phục hoàn toàn trong giọng nói. "Nikolas...Nikolas!"

Nhưng anh chợt trở nên cứng rắn, đẩy cô ra khỏi người anh, anh chồm người dậy bằng cùi chỏ và nhìn cô. Sau thời khắc đó, cô phát hiện ra rằng mình đã bị bỏ rơi, và cô quay mặt về phía anh, không hiểu chuyện gì đang xảy ra "Nikolas?" cô thì thầm.

Sự yên lặng càng lúc càng tăng lên, sau đó anh mở lời, xua tay một cách tàn nhẫn. "Anh chưa bao giờ nói là sẽ cưới em cả, Jessica. Đừng tự lừa dối bản thân mình nữa, anh không phải là một thằng ngốc"

Jessica cảm nhận được máu của cô chảy dồn lên mặt và cô cảm thấy biết ơn bóng tối, ngọn đèn mờ mờ, chính chúng đã giấu đi tất cả những màu sắc trừ màu đen và trắng. Một sự buồn nôn trào lên từ dạ dày cô khi cô nhìn vào anh. Không, anh không phải là một đứa ngốc, mà là cô. Cô mạnh mẽ chống lại cảm giác đó, cái cảm giác có nguy cơ xâm chiếm toàn bộ cô, và cô nói, bình tĩnh, gần như lạnh lùng.

"Thật là kì quặc. Em nghĩ hôn nhân là kết quả tất yếu của tình yêu. Nhưng mà, anh chưa bao giờ thật sự nói rằng anh yêu em, phải không Nikolas?"

Miệng anh mím lại và anh lò mò ra khỏi giường, đi đến chỗ cửa sổ và đứng nhìn ra bên ngoài, cơ thể tuyệt đẹp của anh hiện rõ trước mắt cô với tất cả vẻ loã lồ của nó. Anh không quan tâm tới sự thiếu vải của mình, đứng đó bình thường như thể anh đang mang một bộ vét và đeo cà vạt vậy. "Anh đã không bao giờ lừa dối em, Jessica" anh nói tàn nhẫn "Anh đã muốn em hơn bất kì một người đàn bà nào khác, nhưng em không phải là loại đàn bà anh muốn lấy làm vợ"

Jessica mím chặt môi lại để khỏi phải bật khóc trong đau đớn. Cô ngáp ngừng ngồi dậy bên những chiếc gối và lấy đồ che thân thể khoả thân của mình lại, bởi vì cô không thể nào cảm thấy tự nhiên như anh ta. "Ồ?" cô mở lời, chỉ với một ít căng thẳng lộ ra trong giọng nói cô, bởi vì, không phải là cô đã có hằng năm trời che giấu cảm xúc của chính mình sao? "Vậy em là loại phụ nữ gì?"

Anh nhún vai. "Em yêu, điều đó thật rõ ràng. Chỉ vì Robert Stanton đã cưới em, mặc dù hẳn

chưa làm gì em, nhưng hẳn đã cưới em! Còn những điều khác? Người ta không quan tâm. Em đã có những trải nghiệm thật tồi tệ và điều đó khiến em quay lưng lại với những người đàn ông, và anh đã chuẩn bị để đối xử với em với nhiều sự quan tâm, nhưng anh chưa bao giờ tính đến chuyện sẽ cưới em làm vợ. Anh không bao giờ muốn sỉ nhục mẹ mình bằng cách dẫn cô gái như em về nhà và giới thiệu cho bà”.

Lòng kiêu hãnh luôn là một điểm mạnh trong tính cách của Jesssica và nó đến với cô như là một sự giúp đỡ. Nâng cao cảm lên, cô nói “Loại phụ nữ nào anh sẽ dẫn về nhà cho mẹ anh? Một bà sơ à?”

“Đừng trở nên hằn học với anh!” anh ta gầm gừ đầy đe dọa “Anh có thể đối xử với em theo cách mà có thể khiến những trải nghiệm vừa rồi đối với em sẽ trở thành thiên đường. Nhưng để trả lời cho câu hỏi của em, người anh sẽ lấy phải là một trinh nữ, trong trắng như ngày cô ấy được sinh ra, một người phụ nữ đầy cá tính và phẩm hạnh. Anh thừa nhận rằng em có cá tính, nhưng điều em thiếu đó là phẩm hạnh.”

“Anh sẽ tìm người phụ nữ hoàn hảo đó ở đâu thế?” cô chế nhạo, và không còn sự hằn học một chút nào nữa. Anh đã làm cô tổn thương tồi tệ đến độ không thể tệ hơn được nữa; Anh ta còn có thể làm gì hơn thế?

Anh nói một cách đột ngột “Anh đã tìm ra rồi, anh đã quyết định sẽ cưới con gái của một người bạn cũ của gia đình anh. Elena chỉ mới 19 tuổi, và cô ấy đã được cho ăn học ở một tu viện. Anh muốn chờ cho tới khi cô ấy lớn hơn trước khi bọn anh đính hôn; cô ấy xứng đáng có một tuổi trẻ vô lo.”

“Anh có yêu cô ấy không, Nikolas?” Câu hỏi bật ra từ miệng cô, bởi vì ở đây, sau tất cả những gì đã xảy ra, thật là một vết thương lòng sâu hơn khi nghĩ rằng anh yêu một người con gái khác. Nhưng đối lập với Elena cô chưa bao giờ biết và thấy mặt, Diana có vẻ là một đối thủ đáng thương xót.

“Anh hãnh diện vì cô ấy”, anh nói. “Tình yêu sẽ đến sau, khi cô ấy trưởng thành hơn. Cô ấy sẽ là một người vợ đáng yêu và ngoan ngoãn, một người vợ anh có thể cảm thấy tự hào, một người mẹ tốt cho những đứa con của anh.

“Và anh có thể dẫn cô ấy về nhà cho mẹ anh,” Jessica mĩa mai trong đau đớn.

Anh lướt nhanh ra khỏi chỗ cửa sổ. “Đừng nói mĩa mẹ tôi!” anh rít lên qua kẽ răng. “Bà là một người phụ nữ tuyệt vời và dũng cảm; bà biết chồng trước của cô đấy - ngạc nhiên chưa? Khi bà nghe về đám cưới bất hạnh của ông, bà đã sốc và mất tinh thần, như hầu hết mọi người. Bạn của bà ở London, người đã viết thư cho bà về cô, đã không làm cho bà hết lo lắng về một người bạn cũ của bà. Tôi có cần phải sỉ nhục bà bằng cách dẫn cô theo tới trước mặt bà và nói, ‘Mẹ, mẹ còn nhớ con “sâu tiền” đã lấy Robert Stanton vì tài sản kếch sù của ông ấy và huỷ hoại hết những ngày cuối cùng còn lại của cuộc đời ông ấy không? Cô không ngốc đến mức nghĩ như thế chứ?’”

Jessica vút hết tất cả những thứ che người và đứng dậy, đứng thẳng đầy kiêu hãnh, đầu ngẩng cao. “Anh đã đứng ở một điểm”, cô nói nhanh và dứt khoát “Tôi không phải là người phụ nữ dành cho anh”

Anh đứng nhìn theo cô khi cô đi tới chỗ đồng hồ, nhấc chúng lên từ trên sàn, mặc vào một cách nhanh chóng. Khi xỏ chân vào đôi giày, cô nói “Tạm biệt, Nikolas. Nó quả thật là một trải nghiệm đầy thú vị”

“Đừng vội quá thế, em yêu” anh ta chế nhạo “Trước khi đi khỏi cánh cửa này, em phải xem xét

lại xem em có thể kiếm được nhiều hơn từ anh khi trở thành bà chủ nhà của anh hơn là em đã kiếm được khi cưới Robert Stanton chứ. Anh đã chuẩn bị một giá khá hậu hĩnh rồi đấy!”

Lòng kiêu ngạo cay đắng ngăn cô khỏi việc đáp lại lời chế giễu này của anh ta “Cảm ơn, nhưng tôi không cần, cảm ơn!” cô nói một cách bất cần, mở toang cánh cửa. “Tôi sẽ chờ một sự trả giá tốt hơn từ một người đàn ông khác. Không cần tiền đâu Nikolas, anh chưa mặc đồ để làm điều đó.”

Anh ta cười vang, cười thật sự, hất cái trán kiêu ngạo của mình lại “Gọi cho anh nếu em đổi ý”, anh nói thay cho lời chào, và cô bước đi mà không thèm nhìn lại.

Cô gọi cho Charles vào buổi sáng hôm sau và nói với anh cô muốn rời khỏi thị trấn khoảng vài tuần. Cô đã không khóc, mắt cô đã luôn cạn khô và rực cháy, nhưng cô biết rằng cô không thể ở lại London. Cô sẽ chỉ quay lại khi nào Nikolas đã đi khỏi, bay về cái đảo của anh ta. “Em sẽ đi đến nhà riêng ở vùng ngoại ô”, cô nói với Charles. “Và đừng nói cho Nikolas biết em đi đâu, mặc dù em nghi ngờ liệu anh ta có buồn hỏi không. Nếu anh làm em thất vọng lần này, em sẽ không bao giờ nói chuyện với anh lần nào nữa”.

“Có cần đập tay vào nhau hứa một phát không nào?” anh hỏi, giọng đầy trào phúng.

“Không, cách đó thật sự là một cách chia tay im lặng trong muôn vàn cách. Anh ta gọi em là con đĩ và nói rằng em không đủ tốt để anh ta cưới về, và em ra đi, vậy thôi!” Cô giải thích một cách lạnh lùng.

“Chúa ơi!” Charles nói điều gì nghe không rõ nữa, sau đó nói nhanh, giọng nài nỉ “Em có chắc không, Jessica? Em có chắc là em sẽ đi tới tận Cornwall một mình à? Hãy cho bản thân thời gian để tự bình tĩnh lại đi.”

“Em rất bình tĩnh”, cô nói, và đúng thế. “Em cần một kì nghỉ và em đang thực hiện đây. Anh biết em ở đâu nếu có điều gì cấp bách xảy ra, nhưng ngoại trừ việc đó ra, em có thể sẽ không gặp anh trong khoảng vài tuần.”
“Rất tốt. Jessica yêu quý, em chắc chứ?”

“Tất nhiên. Em hoàn toàn ổn. Đừng lo cho em, Charles. Em sẽ mang Samantha và con của nó theo; chúng sẽ rất thích thú khi được nô đùa ở Cornwall”

Sau khi chuẩn bị xong, cô kiểm tra chắc chắn tất cả mọi thứ ở trong nhà đều đã được tắt, lấy ví và đi ra ngoài, khoá cửa cẩn thận sau lưng. Hành lý của cô đã sẵn sàng ở trên xe, con Samantha và tiểu gia đình luôn ngộ nguậy, khoẻ khoắn của nó cũng thế, đi du lịch trong một cái thùng lớn.

Những thứ còn lại ở Cornwall chắc sẽ tốt cho cô, giúp cô quên đi Nikolas Constantinos. Cô đã gọi một cuộc gọi cắt đứt quan hệ và cô lấy làm vui lòng rằng cô đã thoát khỏi sự tự trọng không bị sút mẻ của mình. Ít nhất cô cũng không để anh ta nhận ra cô đang choáng váng tới nhường nào.

Nhắm đi nhắm lại trong đầu rằng cô sẽ đi một hành trình dài tới Cornwall, cô tự hỏi rằng liệu cô đã biết tất cả những gì Nikolas nghĩ về cô hay chưa. Tại sao cô lại để cập tới chuyện đám cưới với anh ta vào lúc đó, trong khi anh ta đang trong tình trạng cực khoái khi làm tình với cô? Tại sao cô không nhận ra dù chỉ chút ít rằng anh ta sẽ không bao giờ để cô nghĩ rằng anh muốn cưới cô để dụ cô làm tình với anh?

Cô mừng là cô đã không nói với anh ta rằng cô là một trinh nữ; anh ta sẽ cười vào mặt cô. Cô có thể đã chứng minh cho anh ta xem, chắc chắn anh ta đã yêu cầu bằng chứng, nhưng cô quá kiêu

hãnh. Tại sao cô phải chứng tỏ điều gì cho anh ta chứ? Cô đã yêu Robert và ông đã yêu cô, và cô sẽ không hối hận vì đám cưới của họ. Bằng cách này hay cách khác cô sẽ quên được Nikolas Constantinos, xoá sạch hình ảnh anh khỏi tâm trí cô. Cô sẽ không để những kỉ niệm về anh huỷ hoại cuộc đời cô!

Chương 7 Dịch: Cloudz

Trong sáu tuần sau đó, Jessica nghiền ngẫm mọi tờ báo, tìm kiếm bất kỳ thông báo nào, dù là nhỏ nhất, cho thấy Nikolas đã quay về Hy Lạp. Anh ta được đề cập đến một vài lần, nhưng đều chỉ là bay đi đâu đó dự hội nghị, và chỉ một vài ngày sau anh ta lại quay về London. Tại sao anh ta vẫn ở lại Anh? Anh ta chưa bao giờ ở lại đó quá lâu, mà luôn trở về hòn đảo của anh ta ngay khi có thể. Cô không liên lạc với Charles, do đó cô không thể hỏi anh về bất cứ thông tin gì, mà cô cũng chẳng muốn làm vậy. Cô đã tự nói với bản thân không biết bao nhiêu lần rằng cô không muốn biết tin gì của Nikolas, nhưng điều đó cũng không làm dịu được sự nhức nhối trong lòng cô hay khiến cô ăn ngon miệng.

Cô bị sụt cân, thân hình cô mỏng manh như sắp vỡ. Thay vì cố gắng trở lại như trước, cô tự đưa mình vào tình trạng nguy hiểm hơn, cô tự nhủ phải cố gắng, nhưng không sức mạnh ý chí nào có thể khiến cô ăn nhiều hơn một hai miếng mỗi bữa.

Đi dạo cùng Samantha hay chơi đùa cùng những chú cún con khiến cô mệt rũ nhưng không vắt kiệt sức lực của cô đến mức cô cần nghỉ ngơi. Ngay sau đó cô bắt đầu cảm thấy bị ám ảnh. Mọi điều đều nhắc cô nhớ tới Nikolas, mặc dù chẳng có gì giống như ở London. Cô nghe thấy giọng nói của anh, cô nhớ cả những nụ hôn tham lam của anh, sự sở hữu dữ dội của anh. Có lẽ anh không yêu cô, nhưng chắc chắn anh thèm muốn cô; anh đã do dự trước sự thèm muốn đó.

Liệu anh có mong đợi cô sẽ trở về bên anh? Tại sao anh vẫn ở London? Những suy nghĩ thoáng qua, và cô biết sẽ chẳng có gì thay đổi. Anh sẽ đặt cô vào những điều kiện của anh, hoặc không gì cả.

Cô vẫn nán lại căn nhà riêng, hàng ngày đi dạo ở bờ biển, nơi những khách du lịch vui vẻ và những đứa trẻ đùa nghịch cùng 5 chú chó mập mập, tinh nghịch. Chúng đã thôi không còn bú mẹ nữa, và khi chúng đủ lớn, cô mang chúng cho những đứa trẻ. Sau đó chỉ còn lại Samantha ở cùng cô, và ngày nối ngày chậm rãi trôi qua.

Một buổi sáng, cô nhìn mình trong gương khi cô buộc tóc, thực sự nhìn vào bản thân mình, và cô kinh ngạc trước điều cô thấy. Có thật là cô đã cho phép Nikolas Constantinos biến mình trở thành một sinh vật yếu đuối, mỏng manh với đôi mắt thâm quầng? Điều gì đã xảy ra với cô? Cô yêu anh ta, đúng vậy; cho dù anh đã nói gì với cô, cô vẫn yêu anh ta, nhưng cô không yếu đuối đến mức để cho anh ta huỷ hoại cô!

Cô bắt đầu nhận ra rằng chạy trốn đến Cornwall chẳng giúp được gì. Cô không thể quên được anh, nếu có, cô đã bị ăn sống bởi mong muốn được nhìn thấy anh, được chạm vào anh.

Rồi đột nhiên cô nâng cao cằm trước một ý tưởng vừa xuất hiện. Cô vẫn yêu anh, cô sẽ không trốn tránh khỏi điều đó, nhưng đó không còn là một tình yêu trong sáng, ngây thơ như ban đầu nữa. Ngọn lửa đau đớn thiêu cháy trái tim cô. Sự bùng cháy đó cũng đủ giữ lại chút đam mê thể xác ngọt ngào. Có lẽ chỉ khi ở trong vòng tay của anh, cô mới có thể nhận ra tất cả tình yêu của cô đã bị thiêu cháy, và cô sẽ được giải thoát. Còn nếu không, nếu cô nhận ra rằng sau mọi điều cô vẫn yêu anh – cho dù sau này, khi anh kết hôn với Elena trong trắng nhỏ bé, thì cô cũng sẽ có những trải nghiệm và hiểu biết về sự đam mê của anh, sự đam mê mà Elena không bao giờ biết đến.

Sau đó cô nhận ra rằng khi cô trở thành tình nhân của anh ta, anh sẽ biết rằng chưa có người đàn ông nào từng chạm vào cô. Anh sẽ nghĩ gì? Liệu anh có xin lỗi và cầu xin sự tha thứ của cô? Ý nghĩ đó đến với cô một cách thần nhiên lạ kỳ, ngoại trừ ý nghĩ hài hước chua cay rằng cách duy nhất cô chứng minh sự trinh tiết của mình là trao nó cho anh. Tình huống này thật mỉa mai, và cô tự hỏi Nikolas sẽ nghĩ gì khi anh biết điều đó.

Cô vô tình nhận ra trí não cô đã thông suốt trở lại. Cô sẽ chấp nhận Nikolas như anh muốn, từ bỏ sự trong trắng và lòng tự tôn để đổi lấy sự thỏa mãn về thể xác mà anh có thể mang lại cho cô. Nhưng cô sẽ không để anh chu cấp cho cô, cô sẽ tự chủ với tự do và tiền của cô, và khi anh kết hôn với cô nàng Hy Lạp bé nhỏ trong trắng, cô sẽ ra đi và không bao giờ gặp lại anh nữa. Cô sẽ là tình nhân của anh, nhưng cô sẽ không ngoại tình với anh.

Sau đó cô liền đóng gói đồ đạc và rời khỏi căn nhà, đặt Samantha vào xe và bắt đầu lái về London. Điều đầu tiên cô định làm là gọi cho Charles và cho anh biết rằng cô đã trở lại, cam đoan rằng cô vẫn ổn. Anh đã đi ra ngoài thành phố vào buổi chiều và cô mừng là cuộc gặp của họ đã bị hoãn lại. Nếu Charles gặp cô bây giờ, quá gầy và xanh xao, anh sẽ nhận ra điều gì đó.

Vấn đề tương tự đã khiến cô lo lắng vào sáng hôm sau khi cô đang mặc quần áo. Cô không đủ can đảm để gọi cho Nikolas; anh có thể sẽ nói với cô rằng anh không còn hứng thú với cô nữa, và cô cảm thấy cô phải gặp lại anh cho dù anh sẽ từ chối cô. Cô sẽ đi đến văn phòng của anh, bình tĩnh và lãnh đạm – nhưng liệu cô có làm được việc đó không khi trông cô quá yếu ớt?

Cô trang điểm thật cẩn thận, cho phép mình dùng nhiều phấn hồng hơn thường lệ và vẽ mắt thật kỹ. Mái tóc được buông xõa để che giấu những đường gân xanh ở cổ và làm mềm phần xương gò má nhô cao của cô. Khi thay quần áo, cô chọn một chiếc váy nhẹ, màu phớt hồng, và cảm thấy thoải mái khi ngắm nhìn mình trong gương. Không gì có thể che giấu được sự mỏng manh của cô, nhưng còn lâu cô mới giống một người hốc hác.

Khi cô lái xe tới ConTech, cô nhớ tới lần đầu tiên cô đến gặp Nikolas. Cô đã vội vàng, cúi kính, và trên tất cả là hài lòng. Bây giờ cô sẽ đề nghị anh điều mà cô chưa nghĩ sẽ dám nói với bất cứ người đàn ông nào, sử dụng và hưởng thụ thân thể cô mà không yêu cầu hôn nhân, và niềm an ủi duy nhất cô có được đó là việc anh chỉ chiếm hữu cơ thể cô mà thôi. Cô đã đề nghị trao cho anh trái tim của cô, và anh đã coi khinh nó. Cô sẽ không bao giờ cho anh một cơ hội khác làm tổn thương cô như vậy.

Mọi người nhận ra cô ngay khi cô đi vào thang máy, khi cô vẫn thường đến gặp Nikolas vào bữa trưa. Những tiếng thì thầm ngạc nhiên “Chào buổi sáng, Bà Stanton” theo sau cô, và lần đầu tiên cô tự hỏi Nikolas đã bao giờ theo đuổi một ai đó chưa, nhưng nếu có thì cũng chẳng có gì khác biệt cả. Anh sẽ chỉ buông tha cô khi anh không còn hứng thú gì với cô nữa, và bất cứ địch thủ nào khác cũng sẽ phải nhường bước trước Elena xinh đẹp, ngây thơ.

Người lễ tân ngược lên nhìn cô bước vào, và mỉm cười thân thiện. “Bà Stanton! Thật mừng được gặp lại bà!”

Sự chào mừng dường như thực sự thân thiện, và Jessica cười đáp lại. “Chào Irena. Nikolas có ở đây hôm nay không?”

“Có chứ, ông ấy ở bên trong, mặc dù tôi cho rằng ông ấy đã có kế hoạch đi vào chiều nay”

“Cám ơn cô. Tôi sẽ vào trong, nếu được. Andros có ở đây chứ?”

“Canh gác như thường lệ.” Irene nói, và chun mũi lại như một hành động giao tiếp riêng tư khiến Jessica cười thật to. Hiển nhiên là Andros không được các nhân viên khác yêu mến lắm.

Cô bình tĩnh bước vào văn phòng và Andros bật dậy khỏi ghế ngay lập tức. “Bà Stanton!” anh ta kêu lên.

“Xin chào, Andros.” Cô đáp trả khi hấn nhìn cô với vẻ không thích thú lộ rõ. “Tôi muốn gặp ngài Nikolas.”

“Tôi rất lấy làm tiếc,” hấn cất giọng trầm trầm lạnh lùng từ chối, mặc dù mắt hấn lóe lên sự thích thú được từ chối cô. “Ngài Constantinos đang có khách và không thể tiếp chuyện bà ngay được.”

“Và anh ấy sẽ đi công tác vào chiều này,” Jessica lạnh lùng nói.

“Đúng vậy,” Andros nói, môi hấn cong lên vì vui sướng.

Jessica nhìn hấn một lúc, sự tức giận dâng trào trong cô. Cô phát ốm và mệt mỏi khi bị đối xử như đồ dơ bẩn, và từ lúc này đây cô quyết định sẽ đấu tranh chống lại điều đó. “Tốt thôi,” cô nói. “Nhấn với anh ta hộ tôi, Andros. Nói với anh ta rằng tôi bằng lòng chấp nhận điều kiện của anh ta, nếu anh ta còn hứng thú, và anh ta có thể liên lạc với tôi. Vậy đó.”

Cô quay bước và nghe thấy Andros hoảng hốt. “Bà Stanton!” anh ta phản đối. “Tôi không thể...”

“Anh sẽ!” Cô cắt ngang lời hấn khi tiến đến mở cửa, và nhìn lướt qua sự kinh hoàng trong đôi mắt đen của anh ta khi cô rời văn phòng. Hấn anh ta đang nguyên rửa bản thân, vì nếu anh ta chuyển lời nhấn, Nikolas sẽ biết anh ta đã không cho cô vào, còn nếu anh ta dám giữ kín lời nhấn đó, để Nikolas không bao giờ biết đến – và Andros biết rằng Jessica chắc chắn sẽ khiến ngài ấy biết đến – anh ta sẽ phải trả giá. Jessica mỉm cười khi cô bước vào thang máy. Andros sẽ mất một lúc để làm việc đó.

Thang máy mất ít thời gian để chuyển động, nhưng cô không mất kiên nhẫn. Theo như cô suy đoán, Nikolas sẽ nghe được lời nhấn từ Andros trong khoảng 10 phút nữa, và anh sẽ cố gọi điện thoại cho cô khi anh quyết định rằng cô đã có đủ thời gian để trở về nhà. Nếu cô về nhà muộn, mọi việc sẽ còn tốt hơn. Hãy cứ để Nikolas chờ.

Chỉ có một vài người khác trong thang máy khi nó bắt đầu di chuyển, và nó sẽ dừng lại ở mỗi tầng trước khi cô đến được cửa ra. Cô băng qua cánh cửa bằng kính, nhưng khi cô gần như đẩy cánh cửa ra, một cánh tay vươn tới và mở nó ra cho cô. Cô ngẩng đầu lên để cảm ơn người đàn ông về cử chỉ lịch sự, nhưng từ ngữ nghẹn lại trong cổ họng khi cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen của Nikolas.

“Em đã đe dọa đến 10 năm tuổi thọ của Andros đấy,” anh nhẹ nhàng nói, nắm lấy tay cô và dẫn cô ra cửa.

“Tốt. Anh ta xứng đáng với điều đó,” cô đáp trả, sau đó nhìn anh tò mò. Anh đang cầm vali, giống như anh đang chuẩn bị đi. “Nhưng làm sao mà anh xuống nhanh như vậy?”

“Cầu thang bộ.” anh thừa nhận và liếc cô. “Anh sẽ không nhận lấy cơ hội để em rời khỏi anh ngày hôm nay và không thể tìm lại em được nữa trước khi anh phải đi. Đó chắc chắn là lý do duy nhất Andros đủ can đảm để đưa anh lời nhấn của em ngay lập tức; anh ta biết anh sẽ bẻ cổ anh ta nếu anh ta đợi thêm một phút nào nữa. Em đang nghiêm túc chứ Jessica?”

“Cực kỳ nghiêm túc,” cô quả quyết.

Anh vẫn nắm tay cô, các ngón tay ấm áp và mơn trớn, nhưng dường như không gì có thể khiến anh buông tay. Một chiếc limousine dừng ngay lề đường và anh kéo cô về phía chiếc xe. Người

lái xe nhảy ra mở cửa và Nikolas giúp cô vào khoang ghế sau rộng rãi, sau đó ngồi vào cạnh cô. Anh đưa cho người tài xế địa chỉ của cô và đóng cánh cửa trượt ngăn giữa họ.

“Xe của em vẫn ở đây.” Cô nói.

“Nó sẽ cực kỳ an toàn cho đến khi chúng ta quay lại.” anh nói, nâng những ngón tay của cô lên môi hôn nhẹ. “Hay em nghĩ rằng anh sẽ bình tĩnh thực hiện chuyến công tác ngu ngốc đó sau khi nhận được một tin nhắn như vậy? Không đâu, em yêu, việc đó là không thể. Anh sẽ đưa em đi cùng.” Và anh gửi cô một tia nhìn nóng bỏng, đói khát khiến cô rung mình một cách máy móc trước sự thèm khát của anh.

“Nhưng em không thể đi được,” cô phản đối. “Samantha...”

“Đừng ngốc vậy,” anh ngắt lời nhẹ nhàng. “Em nghĩ rằng anh không thể sắp xếp người để chăm sóc con cún đó ư, hay anh sẽ cho phép con vật nhỏ đó chặn đường anh? Samantha sẽ được chăm sóc tốt. Anh nắm được mọi việc trong tay, và em thì chỉ cần đóng gói đồ đạc”

“Chúng ta sẽ đi đâu?” cô hỏi, quay đầu nhìn về những con phố họ đi qua. Rõ ràng là quyết định của anh sẽ không thay đổi vì chẳng có sự do dự nào trong thái độ của anh.

“Đến Paria, chỉ một vài ngày thôi. Một thành phố hoàn hảo để bắt đầu một mối quan hệ.” anh nhận xét. “Không may là anh phải họp cả ngày, nhưng buổi tối hoàn toàn là của chúng ta. Hay có lẽ anh sẽ đơn giản là hoãn tất cả lại và giữ em ở trên giường toàn bộ thời gian.”

“Không tốt cho công việc kinh doanh” cô nói nhẹ nhàng. “Em sẽ không cần nhằn anh nếu anh phải đi họp đâu.”

“Điều đó không tốt cho lòng tự trọng của anh.” Anh trêu chọc, xoa xoa cổ tay cô bằng những ngón tay mạnh mẽ của anh. “Anh thích nghĩ rằng em sẽ bùng cháy dưới sự đụng chạm của anh khi chúng ta làm việc đó. Anh gần như đã chạm đến giới hạn của sự kiên nhẫn, em yêu; chỉ một tuần nữa thôi và anh sẽ đến Cornwall tìm em.”

Cô nhìn anh hoảng hốt, “Anh biết em ở đâu?”

“Dĩ nhiên. Em cho rằng anh để em đi dễ dàng như vậy sao? Nếu em không quay lại với anh, anh sẽ phải làm chủ chuyện này, biến em thành của anh cho dù em cắn xé hay cào cấu anh, nhưng anh không nghĩ em lại chịu được lâu như vậy, hmmm?”

Thật nhục nhã khi nghĩ rằng cô đã thoát được anh, cho dù là ở Cornwall; anh đã biết nơi cô ở, và bằng lòng cho phép cô tiếp tục ở đó. Cô quay đầu tiếp tục nhìn chăm chăm vào một điểm vô định ngoài cửa sổ, cố tìm sự thoải mái một cách vô ích trước sự thật rằng anh, sau tất cả mọi chuyện, vẫn bị cô hấp dẫn. Anh có thể không yêu cô, không như cách cô hiểu về tình yêu, nhưng cô vẫn có một quyền lực nào đó trước anh.

Anh nâng tay cô lên lần nữa và nhẹ nhàng đặt môi vào lòng bàn tay cô. “Đừng hờn dỗi, em yêu,” anh nhẹ nhàng nói, “Anh biết em sẽ quay lại với anh khi em quyết định chấp nhận thực tế. Anh có thể là một người hào phóng, em sẽ không thiếu thứ gì cả. Em sẽ được đối xử như nữ hoàng, anh hứa đấy.”

Cô rút tay lại một cách thận trọng. “Có vài điều em muốn thảo luận với anh, Nikolas.” Cô thì thầm, “Có vài điều kiện em muốn đề cập đến, nếu không thì em không hứng thú trước bất kỳ kiểu quan hệ nào với anh.”

“Dĩ nhiên,” anh lạnh lùng đồng tình, môi anh cong lên thành 1 nụ cười nhạo báng. “Bao nhiêu

em yêu? Và em muốn tiền, cổ phiếu hay trang sức?”

Lờ đi thái độ của anh, cô nói, “Trước hết, em muốn giữ lại căn nhà của em. Em không muốn sống cùng anh. Anh có thể đến với em, hoặc là em sẽ đến với anh nếu anh thích việc đó hơn, nhưng em không muốn sống chung với anh.”

“Việc đó không cần thiết.” anh cúi kính đáp, đôi lông mày thẳng nhúu lại trên đôi mắt đột nhiên tràn ngập giông tố.

“Việc đó là cần thiết,” cô nhẹ nhàng nhấn mạnh. “Em không tự lừa dối mình rằng bất kỳ mối quan hệ nào với anh sẽ là lâu dài. Và em không muốn thấy bản thân mình sống chật vật trong một khách sạn bởi vì em từ bỏ nhà riêng của mình. Và như em đã nói, em không hứng thú với việc sống chung với anh.”

“Đừng chắc chắn như vậy,” anh chế giễu cô. “Tốt thôi, anh đồng ý với điều kiện đó. Em có thể tự do chuyển đến với anh bất cứ khi nào em thay đổi quyết định.”

“Cám ơn anh. Và điều thứ hai, Nikolas” – cô quay lại nhìn thẳng vào anh, đôi mắt xanh trong trẻo đầy quyết tâm, tuy vậy giọng nói mượt mà của cô lại cứng rắn đến mức anh biết cô nghiêm túc với mọi điều cô nói ra – “Em sẽ không bao giờ, trong bất kỳ tình huống nào, chấp nhận bất cứ khoản tiền hay món quà đắt giá nào từ anh. Như anh đã nói với Amanda Waring, em không cần tiền của anh. Em sẽ là người tình của anh, nhưng em sẽ không bao giờ là gái bao của anh. Và cuối cùng, khi mà anh kết hôn cùng Elena, em sẽ rời xa khỏi anh và không bao giờ gặp lại anh nữa. Nếu anh là một người chồng không chung thủy, thì việc đó sẽ không diễn ra với em.”

Sắc mặt anh sẫm lại vì tức giận khi nghe cô nói, sau đó anh trở nên im lìm. “Em cho rằng đám cưới của anh sẽ thay đổi cách em cảm nhận về anh ư?” giọng anh nghe thật khắc nghiệt. “Có thể bây giờ em nghĩ rằng em sẽ rời xa anh, nhưng chỉ cần anh chạm vào em một lần thôi, chỉ một lần chúng ta ăn nằm với nhau, em có thực sự tin rằng em có thể quên được anh?”

“Em không nói là sẽ quên anh.” Cô nói, giọng cô tắc nghẹn lại vì đau đớn. “Em nói em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, và em sẽ làm được. Em cực kỳ tin tưởng vào lời thề hôn nhân, em không bao giờ nhìn bất cứ một ai khác khi em lấy Robert.”

Anh lùa những ngón tay vào mái tóc một cách thô bạo, phá tung mái tóc gọn gàng, khiến chúng xõa xuống trước trán. “Nếu anh không đồng ý với hai điều kiện cuối thì sao?” anh muốn biết. Rõ ràng là anh đang tức giận, quai hàm anh siết chặt, đôi môi mím lại thành một đường thẳng ác nghiệt, nhưng anh vẫn đang kiểm soát được mình. Anh nhìn cô bằng ánh mắt sắc nhọn.

“Thì em sẽ không đi cùng anh” cô trả lời nhẹ nhàng. “Em muốn anh nói rằng anh sẽ đồng ý với những điều kiện này, Nikolas.”

“Anh sẽ bắt em phải đi cùng anh” anh thấp giọng đe dọa, đôi môi hơi cong lên. “Chỉ một từ thôi, em sẽ bị đưa khỏi Anh mà không ai biết em đi đâu hay em đi bằng cách nào. Em sẽ bị cô lập, và sống theo cách anh muốn.”

“Đừng đe dọa em Nikolas.” Cô nói, phủ nhận sự sợ hãi. “Đúng vậy, em biết anh có thể làm tất cả những việc đó, nhưng anh sẽ từ bỏ mục đích riêng của anh nếu dùng đến những thủ đoạn đó, vì em không dễ bắt nạt đâu. Anh muốn một người phụ nữ tự nguyện trong vòng tay anh, đúng không?”

“Em là đồ phù thủy nhỏ chết tiệt,” anh thở ra, siết chặt cổ tay cô kéo về phía anh. “Được thôi, anh đồng ý với những điều kiện của em – nếu em nghĩ em có đủ ý chí để chống lại chúng. Em có

thể thoải mái từ chối bất kỳ món quà nào của anh mà không cần suy nghĩ, nhưng khi đến lúc rời bỏ anh – chúng ta sẽ cùng chờ xem. Em ở trong từng giọt máu của anh và anh là của em, và đám cưới của anh với Elena sẽ không làm giảm nhu cầu anh cần phải thỏa mãn với cơ thể mềm mại của em đâu, em yêu ạ. Hay anh cho rằng em có thể rời bỏ anh dễ dàng như em đã nghĩ, thì em đã không quay lại với anh như thế này? Em không chỉ dâng hiến bản thân em cho anh thôi đấy chứ?”

“Chỉ thể xác của em thôi,” cô nói cho rõ hơn. “Anh đã đặt ra những điều đó, Nikolas. Anh chỉ có được thể xác của em thôi. Phần còn lại của em vẫn tự do.”

“Em đã thú nhận là em yêu anh.” Anh cộc cằn, “hay đó chỉ là mảnh khõe để bẫy anh vào hôn nhân?”

Mặc kệ đau đớn khi anh siết chặt cổ tay cô, cô cố gắng nhún vai một cách thờ ơ. “Ahh biết gì về tình yêu hả Nikolas? Tại sao lại nói về nó? Em chấp nhận ngủ với anh; anh còn muốn gì hơn nữa?”

Bất ngờ anh buông tay cô ra. “Đừng khiến anh mất bình tĩnh,” anh cảnh báo. “Anh có thể làm em đau đấy Jessica. Anh mệt mỏi với nhu cầu chiếm hữu em rồi, và sự kiên nhẫn của anh cũng có hạn thôi. Sau tối nay, em thân mến, hãy đi lại nhẹ nhàng thôi nhé.”

Khi nhìn anh, cô thấy một lời cảnh báo được đưa ra rất nghiêm túc. Cô ngồi lặng yên cạnh anh cho đến khi người lái xe dừng chiếc limousine trước cửa nhà cô, sau đó cô cho phép anh giúp cô đi ra ngoài. Anh cúi xuống và hướng dẫn người lái xe đi lấy hành lý của anh và quay lại, sau đó anh cùng Jessica đi vào nhà. Anh lấy chìa khóa từ cô và mở cửa, rồi giữ nó khi cô bước vào. “Em có sẵn sàng sau một giờ nữa không?” anh hỏi khi nhìn lướt qua đồng hồ. “Chuyến bay của chúng ta sẽ khởi hành vào giữa trưa.”

“Vâng, dĩ nhiên, nhưng em có cần đặt vé trước không?”

“Em sẽ ngồi ghế của Andros,” anh trả lời. “Andros sẽ bay chuyển sau đó.”

“Ôi trời, giờ thì anh ta chắc chắn sẽ bực mình với em,” cô chế giễu khi đi lên cầu thang.

“Anh ta sẽ phải kiểm soát cơn giận của mình,” Nikolas nói. “Nhanh lên; anh sẽ thu xếp cho Samantha và mấy chú chó con.”

“Chỉ có Samantha thôi,” cô sửa lại. “Em đã đem cho những chú chó khi em ở Cornwall.”

“Vậy thì càng dễ dàng hơn.” Anh nói, nụ cười kéo dài đến tận mang tai.

Jessica đi vào phòng và lôi vali ra lần nữa. Việc đóng gói đồ đạc thật nhàm chán. Cô gấp quần áo và những đồ cần thiết cẩn thận và để chúng vào trong cái vali da của cô, lựa chọn giày và phụ kiện phù hợp với quần áo. Nikolas bước vào khi cô mới chỉ hoàn thành được một nửa và bước dài về phía giường như thể anh có quyền được ở đó, quan sát cô bằng đôi mắt khép hờ.

“Em gầy đi đấy,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh không thích vậy chút nào. Em đã làm gì với bản thân em vậy?”

“Em đã ăn kiêng.” Cô trả lời khiếm nhã.

“Ăn kiêng cái chết tiệt!” Anh rời khỏi giường và tóm lấy tay cô, một tay khác ôm lấy cằm cô và nâng mặt cô lên đối diện với anh. Đôi mắt đen chiếu những tia nhìn dữ dội lên mọi đường nét của cô, không còn quầng thâm dưới mắt của cô nữa, sự phản kháng yếu ớt bật ra khỏi miệng

cô. Tay của anh trở tráo lướt dọc cơ thể cô để kiểm tra, khum lấy ngực cô, vuốt ve bụng và hông cô. “Em là đồ ngốc!” anh thở ra mạnh mẽ. “Em như một cái bóng vậy. Em gần như khiến mình bị ốm! Tại sao em không ăn gì?”

“Em không đói.” Cô giải thích. “Việc đó chẳng gây phiền toái gì.”

“Không ư? Em sắp không đứng vững được nữa rồi, Jessiaca.” Anh vòng tay quanh cô và ôm chặt cô vào lòng, cúi thấp đầu để hôn vào thái dương cô. “Nhưng bây giờ anh sẽ chăm sóc em, và đảm bảo rằng em sẽ ăn uống đầy đủ. Em sẽ cần sức khỏe, vì anh là một người đàn ông có nhu cầu mạnh mẽ. Nếu anh là một quý ông, anh sẽ cho em vài ngày để phục hồi lại thể trạng, nhưng anh sợ rằng anh quá ích kỷ và quá ham muốn để cho phép em làm điều đó.”

“Em sẽ không muốn anh làm như vậy.” Cô thì thầm vào cổ anh, cánh tay cô di chuyển chậm chạp quanh anh, cảm nhận cơ thể rắn chắc, khỏe mạnh của anh đang áp vào cô. Cô đã nhớ anh rất nhiều! “Em cũng cần anh, Nikolas!”

“Anh muốn có em ngay bây giờ,” anh thì thầm, “nhưng ô tô sẽ quay lại ngay và anh thực sự cần thêm thời gian để thích ứng với những tuần tồi tệ vừa qua. Nhưng tối nay – hãy chờ cho đến tối nay nhé!”

Trong một lúc lâu cô cứ dựa vào anh như vậy; cô đã quá mệt mỏi và đau khổ rồi, và cô mừng là có anh ở đây lúc này. Mặc dù cô đã đưa ra quyết định của mình, nó dựa vào bản năng tự nhiên của cô và đi ngược lại với tư tưởng đạo đức của cuộc sống, và thật đáng tiếc cô đã nhận ra tình yêu cô dành cho Nikolas không hề ít đi cho dù cô đã phải trả cái giá khá đắt. Cô đã quay lại, cũng như cô đã chấp nhận việc đó trong khi anh chỉ ham muốn cơ thể cô, anh không yêu cô và chắc chắn sẽ không bao giờ yêu cô. Nikolas đã lên kế hoạch cho cuộc đời mình và anh không phải loại đàn ông cho phép bất kỳ ai phá hủy kế hoạch đó của anh.

Chỉ vài tiếng sau đó, Jessica đã ngồi một mình trong dãy phòng sang trọng mà Nikolas đã đặt trước, thần thờ nhìn về phía trước mặt. Sau khi chuyến bay của họ hạ cánh ở Orly, Nikolas đã lôi cô lao qua những hành khách khác với tốc độ chóng mặt và vào trong taxi; sau khi lao như điên trên đường phố Paris, anh đã để cô lại khách sạn và đi đến cuộc họp ngay lập tức. Cô cảm thấy bị bỏ rơi và thất vọng, các dây thần kinh của cô rung lên khi cô nhận thức lại được mọi việc. Cô đã bị tê liệt hàng tuần liền, không cảm thấy gì ngoài sự đau đớn khôn cùng việc bị cự tuyệt nhưng giờ đây, khi cô nhìn lại mình, cô bắt đầu tự hỏi cô đang làm gì ở đây.

Lơ đãng cô nhìn ra xung quanh, chú ý vào chiếc thảm màu xanh lá cây nhạt làm nổi bật những đường gân xanh lá đậm hơn trên lớp vải thổ cẩm kết hợp giữa xanh dương và xanh lá của chiếc ghế cô đang ngồi và trên tấm vải dày của rèm cửa. Một căn phòng đáng yêu ... thậm chí cả những bông hoa cũng được phối màu cho phù hợp. Một sự sắp xếp hoàn hảo, khi những ngọn đèn được vặn nhỏ lại và Nikolas khát khao nhìn cô.

Đầu óc cô né tránh những hình ảnh về Nikolas, không muốn nghĩ đến việc sắp xảy ra. Cô đã đồng ý làm người tình của anh, nhưng khi thời điểm đó gần kề, cô cảm thấy bất ổn. Cô nghĩ đến việc anh sẽ nói gì khi cô từ chối đáp ứng anh và quyết định rằng anh hẳn sẽ rất giận dữ. Cô đẩy ý nghĩ đó ra khỏi trí não mình nhưng khi từng phút một trôi qua, ý nghĩ đó cứ hiện đi hiện lại trong đầu cô, ngày càng mạnh hơn, cho đến khi cuối cùng cô đứng dậy và loay quanh trong phòng với tâm trạng rối bời khi sự đau khổ gặm nhấm các dây thần kinh của cô.

Nỗi đau bị bỏ rơi đã khiến cô mất phương hướng ư? Cô đang nghĩ về cái gì vậy? Cô sẽ không làm tình nhân của Nikolas Constantinos; cô sẽ không là tình nhân của bất cứ người đàn ông nào. Có phải Robert đã truyền cho cô lòng tự trọng? Nikolas không yêu cô; anh sẽ không bao giờ yêu cô. Mục tiêu duy nhất của anh là ham muốn thể xác và việc trao cho anh trình tiết của cô để chứng minh cô trong trắng sẽ là thất bại của cô mà chẳng có chút ý nghĩa gì với anh cả.

Trình tiết không khiến anh yêu cô được.

Cô nhớ lại câu chuyện cổ tích khi cô còn là thiếu nữ, câu chuyện về những cô gái bị bạn trai họ ép buộc phải “chứng minh tình yêu của mình”. Rồi chỉ vài tuần sau, những anh chàng đó lại chạy theo những cô gái khác. Cô quá thờ ơ để có thể bị vướng vào trường hợp như vậy; thậm chí cô còn chưa từng hẹn hò thực sự, lúc đó cô đã nghĩ những cô gái kia thật ngốc nghếch. Ai cũng có thể nhận ra lũ trai đó sẽ làm gì sau khi quan hệ với họ, bằng mọi cách chúng sẽ đạt được điều đó. Chẳng phải giờ đây tình huống tương tự đang diễn ra sao? Ôi, Nikolas đã quá xa cái tuổi thiếu niên nông nổi đó rồi, nhưng tất cả những điều anh muốn vẫn chỉ là tình dục. Anh hẳn đã tô vẽ nó bằng những từ như “muốn” và “cần”, thậm chí gọi cô là em yêu và sau đó nói với cô rằng anh ngưỡng mộ cô, nhưng về cơ bản vẫn là ham muốn chuyện đó.

Thật dễ hiểu rằng cô là một thử thách đối với anh, đó là lý do tại sao anh quyết tâm chiếm được cô. Anh không chấp nhận việc bị đánh bại; anh quá hung hăng và kiêu ngạo. Mọi điều về cô đều thách thức anh, sự lạnh lùng của cô, sự chống cự của cô trước khao khát của anh.

Cô đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn những ngọn đèn lấp lánh của Paris lung linh trong bóng đêm, một lúc sau thì Nikolas trở về. Cô không quay lại khi anh bước vào phòng và anh nhẹ nhàng nói, “Jessica? Có chuyện gì vậy em yêu?”

“Không có gì,” cô dứt khoát. “Em chỉ đang nhìn thôi.”

Cô nghe thấy tiếng anh thả chiếc cặp tài liệu xuống sàn, và sau đó anh đi đến đứng cạnh cô, hơi ưỡn từ bàn tay anh lướt qua cánh tay cô và trượt về phía trước cô, kéo lưng cô áp sát vào anh. Anh cúi đầu xuống và môi anh đốt cháy một bên cổ cô. Trong một khoảnh khắc cô trở nên yếu ớt khi sự ham muốn thiêu đốt mọi dây thần kinh của cô, sau đó cô lao ra khỏi anh trong cơn hoảng sợ.

Anh cau mày và bước đến bên cô; khi nhìn thấy anh, cô lùi lại, giơ hai tay ra ngăn anh lại gần thêm nữa.

“Jessica?” Anh thắc mắc về sự ngăn cản của cô.

“Đừng lại gần em!”

“Ý em là gì?” anh gắng hỏi, đôi lông mày nhíu lại. “Em đang chơi trò gì thế?”

“Em ... em đổi ý rồi.” cô khó nhọc thốt ra. “Em không làm được, Nikolas. Em xin lỗi, nhưng em không thể chịu đựng được việc đó.”

“Ôi, không, em đừng như vậy!” Anh bùng nổ, thu ngắn khoảng cách giữa họ bằng hai bước chân và túm lấy tay cô khi cô cố thoát khỏi anh. “Không, em đừng như vậy,” anh nổi giận, túm lấy cô giật mạnh. “Không đợi thêm nữa, không lẩn tránh nữa. Bây giờ, Jessica. Ngay bây giờ.”

Cô đọc được ý định của anh qua đôi mắt đen rực sáng khi anh cúi xuống nhấc cô vào vòng tay mình. Sự hoảng sợ lấp đầy tâm trí cô và cô giãy giụa điên cuồng khi cố tránh đôi môi của anh, cố kéo mình khỏi vòng tay siết chặt của anh. Nước mắt tuôn rơi và cô bắt đầu nức nở, cầu xin anh đừng chạm vào cô. Sự kích động trào dâng trong cô khi cô nhận ra mình không thể thoát khỏi cái ôm hung dữ của anh và hơi thở tắc nghẽn trong lồng ngực.

Đột nhiên anh dường như nhận ra sự sợ hãi của cô, anh đặt cô đứng lên và nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhăn nhó, tái mét.

Chương 8

Dịch: hongnguyenhuong

“Được rồi”, Anh căng thẳng nói, bước lùi lại, hai tay mở ra như thể để chứng tỏ anh không có khí giới “Tôi sẽ không chạm vào em, tôi hứa. Thấy không? Tôi sẽ ngồi xuống này”. Anh làm như anh nói rồi nhìn cô chăm chăm, u ám với đôi mắt đen “Nhưng có Chúa trên cao, Jessica, **tại sao?**”

Cô đứng đó trên đôi chân run rẩy, cố gắng kiểm soát những tiếng nức nở của mình, tìm lại giọng nói để giải thích, nhưng chẳng có từ ngữ nào được thốt ra và cô chỉ câm nín nhìn lại anh chăm chăm. Với một tiếng lẩm bầm, anh giơ tay lên che mắt, như thể anh thấy mệt mỏi, và có lẽ đúng là anh đã mệt. Khi anh thả rơi hai tay một cách lỏng lẻo trên đầu gối, biểu hiện của anh kiên quyết và dứt khoát. “Em thắng rồi” Giọng anh không thần sắc. “Tôi không biết sự khó chịu của em với sex là gì, nhưng tôi chấp nhận là em quá sợ hãi để đến với tôi mà không có một vài đảm bảo về tương lai. Chết tiệt, nếu hôn nhân là điều cần thiết để đạt được em, vậy thì em sẽ có lễ cưới của em. Chúng ta có thể kết hôn trên đảo vào tuần tới.”

Sốc làm cô dò dẫm yếu ớt đến chiếc ghế gần nhất, và khi cô đã ngồi xuống an toàn, cô nói với giọng rung rung, “Không, anh không hiểu ...”

“Tôi hiểu là em có giá của em”, anh lẩm bầm giận dữ “Và tôi sẽ đẩy xa hết mức tôi có thể, Jessica, vì vậy, đừng bắt đầu một cuộc tranh luận lúc này. Em sẽ ngủ với một người chồng, có phải không? Hay là em có điều ngạc nhiên nho nhỏ bất thú khác dành cho tôi sau khi em có nhẫn cưới trên tay?”

Cơn giận hoàn toàn xâm chiếm cô, sức mạnh mà cơn giận mang lại tuôn trào trong huyết quản cô. Nó làm xương sống cô thẳng lên và thổi khô những giọt nước mắt. Anh quá kiêu ngạo và cứng đầu, cứng cổ để lắng nghe cô, và trong một phút, cô bị quyến rũ với ước muốn ném trả lại vào mặt anh lời đề nghị của anh, nhưng trái tim cô đã ngăn cô lại. Có lẽ anh đã cầu hôn vì tất cả những lý do sai lầm, nhưng đó vẫn là một lời cầu hôn. Và mặc cho sự giận dữ lúc này của anh, vì cô và vì cả chính anh, anh vẫn sẽ bình tĩnh lại để cô có thể nói với anh sự thật. Anh sẽ phải lắng nghe cô, cô sẽ buộc anh làm vậy. Bây giờ anh đang thất bại, không có tâm trạng để nghe bất cứ lý do nào, điều tốt nhất là đừng làm anh tức giận.

“Được,” cô nói với một giọng hầu như không thể nghe thấy, cúi thấp đầu xuống. “Em sẽ ngủ với anh khi chúng ta đã kết hôn, không cần biết em đã sợ như thế nào.”

Anh thốt ra một tiếng thở dài và ngả về trước để chống hai khuỷu tay lên đầu gối trong một tư thế hoàn toàn chán nản. “Chỉ điều đó thôi mới cứu được em đêm nay” anh cộc lốc chấp thuận. “Em thật sự đã sợ hãi, em không giả vờ điều đó. Em đã bị đối xử tàn tệ quá mức, phải vậy không, Jessica? Nhưng tôi không muốn nghe về điều đó, không thể nghe nó lúc này.”

“Được thôi,” cô thì thầm.

“Và ngừng cái kiểu trông như mèo con bị đánh ấy đi!” Anh quát, anh đứng lên và giận dữ đi đến bên cửa sổ. Anh đút sâu hai tay vào túi và đứng nhìn chăm chăm ra ngoài đường phố sáng đèn. “Sáng mai, tôi sẽ điện thoại cho mẹ” anh nói, kiềm chế cơn giận của mình. “Và tôi sẽ cố kết thúc mấy cuộc hẹn của tôi sớm để chúng ta có thể đi mua áo cưới cho em. Vì chúng ta sẽ kết hôn trên đảo, tất cả các trật tự sẽ được trông đợi” anh chua chát giải thích.

“Tại sao lại phải tổ chức trên đảo?” cô ngập ngừng hỏi.

“Bởi vì tôi đã lớn lên ở đó,” anh gầm gừ, “Hòn đảo đó thuộc về tôi, và tôi thuộc về nó. Những người dân làng sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi nếu tôi kết hôn ở bất cứ nơi nào khác mà không phải ở đó, với tất cả các nghi lễ truyền thống. Phụ nữ sẽ muốn dành sự chú ý cho cô dâu của tôi; đàn ông sẽ muốn chúc mừng tôi và cho tôi những lời khuyên để cầm cương một người vợ.”

“Thế còn mẹ anh?”

Anh quay lại đối mặt với cô và đôi mắt anh cứng rắn “Bà ấy sẽ bị tổn thương, nhưng bà sẽ không chất vấn tôi. Và bây giờ, để tôi cảnh báo, Jessica, nếu em làm bất cứ điều gì gây tổn thương hay xúc phạm mẹ tôi, tôi sẽ làm cho em phải ước gì em chưa từng có mặt trên đời. Bất cứ điều gì em đã từng trải qua trước đó sẽ giống như là thiên đường so với những gì tôi bắt em phải trải qua.”

Cô thở hổn hển khi thấy sự căm ghét trong mắt anh. Một cách tuyệt vọng, cô cố gắng bảo vệ mình và khóc thét lên “Anh biết là em sẽ không làm thế! Đừng cố biến em thành một tội phạm vì những điều chưa đến chỉ vì anh thích điều đó! Em không muốn sẽ như vậy giữa chúng ta”.

“Tôi có thể thấy điều đó” Anh nói dứt khoát. “Em có vẻ như vậy nếu như tôi dễ mắc lừa như Robert Stanton, chỉ nhìn vào khuôn mặt thiên thần của em và sẵn sàng cho em bất cứ cái gì em muốn. Nhưng tôi biết em là cái gì, và em sẽ làm tôi khinh kiệt như em đã làm với ông già kia. Em đã có một lựa chọn, Jessica. Là nhân tình của tôi, em có thể tàn phá thoả thích và được đối xử như một bà hoàng. Là vợ tôi, em sẽ có tên tôi và các thứ rất nhỏ bé khác, nhưng em đã lựa chọn và em sẽ sống với điều đó. Chỉ đừng hy vọng có bất cứ thoả thuận nào rộng rãi hơn như tôi đã cho em đối với những cổ phần kia, và hơn tất cả, hãy nhớ, tôi là người Hy Lạp, sau đám cưới, em sẽ thuộc về tôi cả thể xác lẫn tâm hồn. Nghĩ về điều đó đi, em yêu”. Anh châm chích với một sự mỉa mai được yêu thích và cô nhăn mặt ngay lập tức bởi sự tàn bạo trong giọng anh.

“Anh sai rồi” cô nói run run “Em không giống thế, Nikolas; anh biết là em không như thế. Tại sao anh lại nói những điều kinh khủng như thế? Làm ơn, để em nói anh nghe mọi chuyện là thế nào ...”

“Tôi không quan tâm chuyện là thế nào” anh đột ngột quát lên, khuôn mặt anh co rúm lại với cơn giận anh không thể kiềm chế thêm nữa. “Cô không biết khi nào thì nên câm miệng lại sao? Đừng thúc ép tôi!”

Run rẩy, cô quay đi tránh xa anh và băng đến phòng ngủ. Không, cô không thể làm điều đó. Dù cô có yêu anh bao nhiêu chăng nữa, rõ ràng là anh sẽ không bao giờ yêu cô, và nếu cô phạm sai lầm là lấy anh, anh sẽ làm cuộc sống của cô khổ sở. Anh không bao giờ tha thứ cho cô vì đã đẩy anh đến chỗ đồng ý cưới cô. Anh tự hào và giận dữ, và như anh đã nói, anh là người Hy Lạp. Một người Hy Lạp không bao giờ quên một mối bất bình; một người Hy Lạp chỉ bỏ đi sau khi đã báo thù.

Sẽ tốt hơn nếu làm một cuộc chia tay nhanh gọn, không bao giờ gặp lại anh nữa. Dĩ nhiên, sẽ không thể quên anh, nhưng cô biết rằng bất cứ kiểu hôn nhân nào giữa họ cũng là không khả thi. Cô đã sống chung với sự khinh miệt và nghi ngờ của những người dung, nhưng cô không thể chịu đựng những điều đó từ chồng của mình. Đã đến lúc cô rời nước Anh, quay lại Mỹ, nơi cô có thể sống tách biệt lặng lẽ.

“Đặt những valy đó lại” Anh nói trong âm điệu chết chóc từ lối cửa khi cô nhắc những valy của cô ra từ trong phòng để đồ.

Tái nhợt, cô trao cho anh cái nhìn hoảng hốt. “Chỉ có một cách duy nhất,” Cô biện bạch. “Anh chắc chắn đã nhận thấy cuộc hôn nhân giữa chúng ta không đi đến đâu cả. Để em đi, Nikolas, trước khi chúng ta xé xác nhau ra”

Miệng anh xoắn lại cay độc. “Hối tiếc sao, bây giờ thì em đã biết là em sẽ không thể xoay tôi quanh ngón út của em? Nó sẽ không ảnh hưởng gì, Jessica. Chúng ta sẽ kết hôn tuần tới - trừ phi em muốn trả giá để ra khỏi khách sạn này mà không có tôi?”

Cô biết ý anh là gì và cầm cô hất lên. Không một lời, cô đẩy valy của mình trở lên kệ và đóng cửa lại.

“Tôi đã nghĩ như thế,” anh lầm bầm. “Đừng có thêm bất cứ ý tưởng nào chạy trốn khỏi tôi, hoặc là em sẽ hối tiếc vì điều đó. Bây giờ quay lại đây và ngồi xuống. Tôi sẽ đặt bữa tối mang lên đây và chúng ta sẽ thảo luận chi tiết về những chuẩn bị của chúng ta”

Anh đề cập đến điều đó lạnh lùng đến nỗi điều cuối cùng cô muốn làm là nói chuyện với anh, nhưng cô đi lại phía anh, ngồi xuống sofa, không thèm nhìn anh.

Anh đặt bữa tối mà không hỏi cô thích ăn gì, sau đó gọi cho Andros, người vẫn đang ở tầng dưới, và nói anh ta một giờ nữa lên phòng, anh muốn đưa anh ta vài lưu ý. Sau đó, anh đặt ống nghe trở lại và bước đến chiếm một chỗ trên sofa ngay cạnh cô. Không thoải mái, cô nhích ra xa anh và anh ho ra một tiếng cười ngắn.

“Đó là một xử sự kỳ quặc đối với một cô dâu tương lai,” anh chế nhạo. “Quá cách biệt. Tôi sẽ không để em trốn tránh với điều đó, em biết đấy. Tôi đã trả giá để có quyền được chạm vào em khi tôi thích và bằng cách nào tôi thích, và tôi không muốn bất cứ sự đóng kịch nào nữa”

“Em không đóng kịch” cô run rẩy phủ nhận “Anh biết là em không”.

Anh nhìn cô trầm tư. “Không, tôi nghĩ là em không. Em sợ tôi, phải không? Nhưng em sẽ làm điều tôi muốn, nếu trước tiên tôi cưới em. Điều quá tồi tệ đó giết chết mọi cảm xúc khoan dung nào tôi có”.

Chẳng còn gì để thuyết phục anh. Jessica rơi vào im lặng và cố gắng kéo lại những mảnh vụn của phẩm giá và sự điềm tĩnh của mình. Anh đã giận dữ, và nỗ lực chứng minh sự trong trắng của cô chỉ làm anh thêm giận, vì vậy cô quyết định sẽ đi cùng anh. Nếu không có điều gì khác, cô có thể cứu vãn lòng tự trọng của mình.

“Không còn gì để nói nữa sao?” anh giễu cợt.

Cô cố nhún vai hờ hững. “Tại sao phải lãng phí thời gian của em? Anh sẽ làm điều anh muốn bằng mọi giá, vậy em tốt hơn là làm theo anh”

“Điều đó có nghĩa là em đồng ý lấy tôi?” Giọng anh châm chọc, nhưng cô cảm thấy sự nghiêm túc lẫn bên dưới biểu hiện châm chọc đó và cô nhận thấy rằng anh không chắc chắn điều cô nói.

“Đúng, em sẽ lấy anh” cô trả lời “Cũng với những điều kiện em đã đồng ý để trở thành nhân tình của anh”

“Lần đó em đã nuốt lời” Anh tàn nhẫn chỉ ra.

“Em sẽ không nuốt lời lần này”.

“Em sẽ không có cơ hội để làm thế. Cùng những điều kiện đó hử? Dường như tôi vẫn nhớ là em đã không muốn sống với tôi, không cần phải nói, điều kiện đó không còn phù hợp”.

“Phần về tiền bạc vẫn thế.” Cô nói, nhìn lại anh với đôi mắt xanh lục, mờ đi và huyền bí với xúc cảm mãnh liệt của tâm trí cô “Em không muốn tiền của anh. Những gì em muốn, em sẽ tự trả bằng tiền của mình”

“Điều đó thật thú vị, thậm chí dù nó không thuyết phục lắm” anh lè nhè, đặt một bàn tay rám nắng mạnh mẽ lên cổ họng cô và nhè nhẹ vuốt ve da cô “Nếu em không cưới tôi vì tiền, tại sao em lại cưới tôi? Vì chính tôi ư?”

“Đúng thế” Cô thừa nhận, đối đầu với cái nhìn chăm chăm của anh.

“Tốt, vì đó là tất cả những gì em đạt được” anh thì thầm, nghiêng người về phía cô như thể bị hấp dẫn không thể cưỡng lại miệng cô.

Môi anh giận dữ gấn lên môi cô, đôi tay anh cứng và thô bạo, anh kéo cô lại gần anh nhưng cô không chống lại. Cô thả lỏng vào anh và để anh tàn phá miệng cô cho đến khi cơn giận trở thành cái bóng và sự khát khao đói khát trong anh trở nên mạnh hơn. Sau đó cô hôn lại anh một cách ngập ngừng, và lực ép từ cái miệng cứng rắn của anh yếu đi.

Nụ hôn dài cho cơn giận đen tối của anh một lối thoát và cô có thể cảm thấy sự bình tĩnh của anh lớn dần lên cùng lúc với sự đam mê của anh bùng cháy. Bây giờ anh đã sẵn sàng để đợi, anh biết rằng cô sẽ là của anh trong một tuần nữa. Anh lùi lại và nhìn xuống khuôn mặt xanh xao với đôi môi mềm mại và run run của cô, rồi anh lại hôn cô, mạnh mẽ.

Bữa tối được mang đến cắt ngang bọn họ và anh buông cô ra để đứng lên ra mở cửa. Lúc này, dường như anh đã tạo lập được sự bình tĩnh cho tâm trí, và khi họ ăn, anh thậm chí còn có cuộc nói chuyện ngắn, kể cho cô nghe về cuộc họp của mình và những vấn đề đã được thảo luận. Cổ thư giãn, cảm nhận rằng cơn giận tồi tệ nhất của anh đã qua.

Andros đến ngay kịp lúc họ kết thúc bữa ăn, và đôi mắt đen của anh ta nhoáng qua cô trong một sự thù ghét lạnh lẽo trước khi tập trung vào Nikolas.

“Jessica và tôi sẽ kết hôn” Nikolas thông báo một cách bình thản. “Tuần tới, trên đảo. Thứ ba. Hãy chuẩn bị mọi thứ và cho báo chí biết một cuộc đính hôn đã được loan báo, nhưng không cho họ các chi tiết khi nào đám cưới được tổ chức. Tôi sẽ tự gọi cho mẹ tôi, sáng sớm mai.”

Sự ngạc nhiên của Andros là rõ rệt, và mặc dù anh ta không hề nhìn Jessica, cô vẫn cảm thấy sự mất tinh thần của anh ta. Không nghi ngờ gì, anh ta thấy ngượng ngùng khi biết người phụ nữ anh ta hoàn toàn không ưa sẽ lấy ông chủ của mình!

“Chúng tôi cũng sẽ có một thoả thuận tiền hôn nhân đã phác thảo” Nikolas nói tiếp. “Hãy soạn thành văn bản, Andros, và đặt trên bàn Leo sáng ngày mai. Hãy nói với ông ta tôi muốn có lại nó muộn nhất là ngày kia. Nó sẽ được ký trước khi chúng tôi đi ra đảo.”

Andros ngồi xuống và mở sổ của mình, sẵn sàng với cây bút. Nikolas trao cho Jessica một cái nhìn chăm chú cân nhắc trước khi anh bắt đầu nói tiếp.

“Jessica từ chối tất cả các quyền đòi hỏi liên quan đến tiền nong cũng như bất động sản của tôi”. Anh lè nhè, ngồi xuống và duỗi dài chân ra trước. “Nếu chúng tôi ly dị, cô ấy sẽ không có quyền đòi hỏi tiền cấp dưỡng và của cải trừ những món quà tôi đã cho cô ấy, chúng sẽ là tài sản cá nhân của cô ấy”.

Andros liếc nhanh qua Jessica, như thể trông đợi cô phản đối, nhưng cô ngồi yên lặng, quan sát khuôn mặt rám nắng đang nghiền ngẫm suy nghĩ của Nikolas. Bây giờ cô đã cảm thấy bình tĩnh, mặc dù cô biết toàn bộ tương lai của cô đang bị đe dọa. Nikolas đã đồng ý kết hôn khi cô đã cho rằng anh sẽ không bao giờ đồng ý, vậy đó sẽ là điểm khởi đầu.

“Sau khi chúng tôi kết hôn” Nikolas tiếp, ngả mái đầu đen lên ghế sofa, “Jessica sẽ cư xử theo đúng khuôn phép. Cô ấy không được rời khỏi đảo mà không có sự hộ tống của cá nhân tôi, hoặc có sự cho phép hay một người hộ tống thay thế do tôi lựa chọn. Cô ấy cũng chuyển giao quyền kiểm soát tất cả lợi tức từ người chồng trước của cô ấy sang cho tôi”. Bây giờ, anh cũng nhìn vào Jessica, nhưng cô vẫn không phản đối. Công việc kinh doanh của cô sẽ được kiểm soát hoàn toàn an toàn bởi Nikolas, và cô không sợ anh sẽ lừa dối cô.

Sau đó một suy nghĩ nảy ra, và trước khi cô có thể lưỡng lự, cô nói đều đều “Em nghĩ rằng đó là một cách để lấy lại tiền anh đã trả cho cổ phần của em”.

Cầm Nikolas cứng lại và cô ước cô giữ mồm giữ miệng hơn là làm cho anh giận thêm. Cô thậm chí không phản đối cho phép anh quyền kiểm soát tiền bạc, cô không muốn nó một chút nào. Anh muốn cô hoàn toàn ở dưới quyền lực của anh và cô bằng lòng làm theo anh. Đó là cơ hội cô đã chọn, nhưng cô cũng hy vọng khi anh phát hiện anh đã lầm lẫn thế nào, anh sẽ mềm lòng hơn.

Sau một khắc căng thẳng, Nikolas đưa ra điều khoản cuối cùng “Điều khoản cuối, tôi sẽ có quyền cuối cùng với bất kỳ đứa con nào chúng tôi có. Trong trường hợp ly hôn, tôi sẽ giữ lại quyền chăm sóc con, dù hiển nhiên Jessica sẽ được quyền thăm con nếu cô ấy muốn lên đảo. Không có điều kiện nào cho phép cô ấy đưa đứa trẻ hay những đứa trẻ rời khỏi đảo hay gặp chúng mà không có sự cho phép của tôi”.

Nỗi đau vặn xoắn trái tim cô với điều khoản cuối cùng đó và cô hấp tấp quay đầu đi để họ không thể thấy những giọt nước mắt đang trào ra trong mắt cô. Anh dường như quá tàn nhẫn. Có lẽ cô đã ngu ngốc; có lẽ anh sẽ không bao giờ yêu cô. Chỉ suy nghĩ rằng một lúc nào đó anh sẽ biết dù chỉ là nghi ngờ rằng cô đã đến với anh hoàn toàn trong sáng mới cho cô lòng can đảm để đồng ý với các điều khoản của anh. Ít nhất anh cũng sẽ nhận thấy rằng cô sẽ không làm hỏng những đứa con của họ.

Giá như họ có những đứa con! Dường như Nikolas nói đến chúng chỉ vì anh cho là cuộc hôn nhân của họ sẽ không kéo dài, nhưng cô biết rõ với cô cuộc hôn nhân này sẽ là mãi mãi. Dù anh đã làm gì, thì cô cũng đã kết hôn với anh với cả trái tim mình. Cô muốn có con với anh, một vài đứa, những bản sao thu nhỏ của anh với mái tóc đen và đôi mắt đen lấp lánh.

“Không ý kiến gì sao, Jessica?” Nikolas hỏi nhẹ nhàng, có sự châm chọc rõ rệt trong giọng anh.

Kéo mình khỏi những suy nghĩ về một viễn cảnh tươi sáng được ôm trên tay một đứa trẻ bé bỏng mắt đen, cô nhìn vào anh một lúc lâu như thể cô không hề nhận ra anh, sau đó, thu hồi tâm trí, cô trả lời hầu như không thể nghe thấy nổi “Không, em đồng ý với mọi điều anh muốn, Nikolas”

“Đó là tất cả”, anh nói với Andros, và khi họ còn lại một mình, anh cảm cẫu “Em thậm chí còn không có vẻ muốn giữ lại đứa con nào, phải không? Hay em hy vọng là tôi sẽ trả tiền cho em để tránh xa chúng? Nếu thế, đừng tự ảo tưởng. Em sẽ không có dù một đồng xu từ tôi dưới bất kỳ hoàn cảnh nào!”

“Em đã đồng ý với các điều khoản của anh”, cô hét lên run rẩy, sự tự kiểm chế của cô đã bị bẻ gãy bởi nỗi đau nặng nề trong ngực. “Anh còn muốn gì nữa? Em đã biết rằng em không thể

chống lại anh, vì vậy em sẽ không lãng phí hơi sức. Về những đứa con chúng ta có thể có, em muốn có con, em muốn có những đứa con của anh – và chỉ có cách duy nhất để buộc em rời xa chúng là anh ném em ra khỏi đảo. Và đừng có làm tổn thương em bằng cách bóng gió rằng em sẽ không phải là một người mẹ tốt”

Anh chăm chăm nhìn xuống cô, một bắp thịt trên quai hàm anh giật giật mất kiểm soát. “Em nói em không thể chống lại tôi” anh thăm thì khàn khàn “nhưng em vẫn từ chối tôi”

“Không, không” cô rên rỉ, tuyệt vọng vì nỗ lực làm anh hiểu cô. “Em không từ chối anh. Anh có thể thấy không, Nikolas? Em đang đòi hỏi anh nhiều hơn những gì anh đề nghị, và em không có ý nói đến tiền của anh. Em muốn nói đến chính anh. Những gì anh đã đề nghị cho em chỉ là giống như những gì anh đã cho Diana, nhưng em muốn nhiều hơn thế”

“Thế còn em thì sao?” anh gầm gừ, đứng lên và thả bộ quanh phòng. “Em thậm chí còn không cho tôi nhiều đến thế; em giữ mình cách xa tôi mà lại đòi hỏi tôi nhượng bộ em mọi thứ”

Miệng anh xoắn lại cay nghiệt. “Em biết là tôi không thể làm điều đó. Không, em đã khiêu khích tôi đến nỗi tôi phải có được em; tôi sẽ không bao giờ xứng với một địa ngục nếu tôi không thể thoả mãn khao khát này. Đó không phải là một đám cưới, Jessica, đó là một câu thần chú.”

Những lời của anh vẫn còn vang bên tai cô ngày hôm sau khi cô đi lại trong phòng, chờ anh quay lại từ cuộc họp. Andros cũng ở đó, anh ta vẫn ở đó suốt cả buổi sáng, quan sát cô, không nói gì, và sự cảnh giác lạnh lẽ của anh ta làm thần kinh cô bứt rứt. Đó đã là một đêm địa ngục, ngủ một mình trên chiếc giường lớn mà Nikolas nhường cho cô, lắng nghe tiếng anh trở mình trên sofa. Cô đã đề nghị nằm trên sofa và dành giường ngủ cho anh, anh đã chòng chọc nhìn cô dữ dội đến nỗi cô không thể cố nài. Cả hai bọn họ đều ngủ rất ít.

Sáng sớm, anh gọi điện thoại cho mẹ và Jessica đã nhốt mình trong phòng tắm, quyết tâm không nghe cuộc hội thoại. Khi cô ra khỏi phòng tắm, Nikolas đã đi và Andros đã ở đó.

Chỉ khi cô nghĩ cô không thể chịu nổi sự yên lặng lâu hơn nữa, Andros nói, và cô gần như nhảy dựng lên “Tại sao bà đồng ý với tất cả những điều khoản của Niko, bà Stanton?”

Cô hoang mang nhìn anh ta “Tại sao?” Cô hỏi. “Anh nghĩ là anh ấy đang trong tâm trạng biết lắng nghe lẽ phải sao? Anh ấy giống như là thùng thuốc nổ chỉ chờ ai đó ngu ngốc làm anh ấy nổ tung thôi”

“Tuy vậy, bà không sợ ông ấy” Andros nhận xét. “Ít nhất, bà không sợ sự giận dữ của ông ấy. Hầu hết mọi người sợ, nhưng bà luôn thách thức ông ấy làm những điều tồi tệ nhất. Tôi đã lật đi lật lại điều đó trong óc mình và tôi chỉ có thể nghĩ ra một lý do giải thích tại sao bà để ông ấy đưa ra những điều khoản thua thiệt đó”

“Oh? Anh đã kết luận thế nào?” Cô hỏi, gạt mái tóc dày ra khỏi mắt. Cô quá mệt mỏi sáng nay để bới nó lên và bây giờ nó xoã tung trên vai cô.

“Tôi nghĩ bà yêu ông ấy” Andros nói lạnh lẽ. “Tôi nghĩ bà chấp nhận cưới ông ấy với mọi điều khoản bởi bà yêu ông ấy”

Cô hít vào khi nghe thấy những từ ngữ đó. Andros đang quan sát cô với một biểu hiện khác lạ trong đôi mắt đen của anh ta, một sự tán thành rõ rệt và sự khởi đầu của cảm thông. “Dĩ nhiên tôi yêu anh ấy” cô chấp nhận với một lời thì thầm căng thẳng “Chỉ có vấn đề là làm anh ấy tin điều đó”.

Đột nhiên Andros mỉm cười “Bà không có vấn đề nào cả, bà Stanton. Niko mù mẫm vì bà. Khi

ông ấy bình tĩnh lại, ông ấy sẽ nhận ra, như tôi, với những điều khoản ông ấy đưa ra, chỉ có một lý do duy nhất để bà cưới ông ấy, đó là vì tình yêu. Chỉ vì bây giờ ông ấy quá giận dữ, mà điều đó lại hiếm khi xảy ra với ông ta”

Andros không biết toàn bộ sự việc, nhưng những lời nói của anh ta cho cô niềm hy vọng. Anh ta đã nói Nikolas bị mù mắt vì cô. Thật khó mà tin điều đó; Nikolas luôn kiểm soát bản thân rất tốt, nhưng thực tế là anh đã chấp nhận cưới cô vì anh không thể có cô theo cách nào khác.

Sau đó Nikolas về, làm cô không thể nói chuyện thêm với Andros, nhưng cô cảm thấy tốt hơn. Hai người đàn ông hội ý về một xấp giấy Nikolas lấy ra từ cặp của anh, sau đó Andros mang những tờ giấy đó về phòng mình và Nikolas quay sang Jessica.

“Em sẵn sàng chưa?” Anh hỏi một cách lãnh đạm.

“Sẵn sàng?” Cô không hiểu gì.

Anh thở dài thiếu kiên nhẫn “Tôi đã nói với em rằng chúng ta sẽ đi mua áo cưới của em. Và em sẽ cần có những chiếc nhẫn nữa, Jessica, mọi người trông chờ chúng”

“Em phải buộc tóc lên đã” cô nói, quay lại phòng ngủ, và anh đi theo cô.

“Chỉ cần chải và để xoã tóc thôi” Anh đề nghị “Tôi thích nó để xoã hơn”.

Cô lẳng lặng làm theo lời anh và lấy thỏi son. “Chờ đã” anh nói, bắt lấy eo cô và kéo cô sát vào anh. Cô biết anh muốn gì và trái tim được an ủi khi cô hướng về anh, trao môi mình cho nụ hôn của anh. Đôi môi anh ấn trên môi cô và hơi thở nóng hổi của anh phủ kín miệng cô, làm cô quay cuồng. Anh muốn nhiều hơn nữa, anh không chỉ muốn hôn, nhưng thân thể anh khẽ rung lên tách khỏi cô, và một lần nữa biểu hiện trong mắt anh gần như sát khí.

“Bây giờ em có thể tô son rồi” anh thì thầm, và băng ra ngoài phòng ngủ.

Với cánh tay run rẩy, cô tô son. Cơn giận của anh chưa được cải thiện và cô sợ rằng từ chối anh, thậm chí cả những nụ hôn của anh, sẽ làm anh tồi tệ hơn nữa. Không, chẳng có gì làm thỏa mãn Nikolas trừ sự nhượng bộ hoàn toàn của cô, và cô ước một cách nhiệt thành rằng tuần kế tiếp sẽ nhanh qua.

Nhưng làm thế nào một tuần trôi qua khi mà buổi chiều cứ kéo dài? Cô có thể cảm thấy sự căng thẳng tăng dần trong cô khi họ ngồi lẳng lẽ, trong gian hàng trang sức và xem xét những khay nhẫn người bán hàng mang ra, Nikolas không giúp cô chút nào; anh gần như ngồi lùi ra sau và bảo cô lựa chọn cái cô thích, anh không quan tâm. Không có điều gì anh nói có thể phá hỏng bất cứ niềm vui nào Jessica cảm thấy lúc này. Mặt khác, người bán đồ trang sức cũng rất dễ thương và cố gắng tỏ ra hữu ích đến nỗi cô ghét phải làm ông ta thất vọng vì sự không thích thú của mình, vì vậy cô ép mình phải xem xét cẩn thận từng cái và mọi cái nhẫn ông ta nghĩ là cô có thể thích. Nhưng dù cố gắng, cô vẫn không thể lựa chọn được cái nào. Cô nhận thấy những chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh có thể phản chiếu tất cả; cô chỉ muốn tìm một cái góc yên tĩnh và khóc. Cuối cùng, với sự căng thẳng trong giọng nói, cô nói “Không – không! Tôi không thích cái nào cả” và làm như thể muốn đứng lên.

Nikolas ngăn cô với một cái siết chặt vào eo cô và anh buộc cô ngồi lại trên ghế “Đừng buồn, em yêu” Anh nói với tông giọng dịu dàng hơn anh đã từng nói cả ngày hôm đó “Bình tĩnh đi; em không nên khóc không thì điều đó sẽ làm ông đây thất vọng. Tôi sẽ lựa giúp em một cái nhé?”

“Vâng, làm ơn” cô nói với một giọng kiêu chể, quay mặt đi để anh không thể thấy đôi mắt cô

đang đầy ắp những giọt nước mắt, anh đã nói cô không nên rơi nước mắt.

“Tôi không quan tâm đến những chiếc nhẫn kim cương, thưa ông” Nikolas nói. “Nước da cô ấy cần cái gì đó ấm áp hơn ... đúng, những mặt ngọc lục bảo hợp với mắt cô ấy, với nhẫn bằng vàng”.

“Dĩ nhiên, tôi có cái đó!” Ông ta nói một cách xúc động, mang những khay nhẫn kim cương đi.

“Jessica?”

“Gì thế ạ?” cô hỏi, vẫn quay mặt tránh anh.

Cô nên biết rằng anh không bao giờ cho phép cô quay mặt khỏi anh. Một ngón tay trở dài kéo cằm cô, sau đó nhẹ nhàng quay mặt cô lại phía anh. Đôi mắt đen xem xét vẻ tái nhợt và biểu hiện căng thẳng của cô, nhận thấy những giọt nước mắt dường như sắp trào ra từ mắt cô.

Không nói một lời, anh lấy khăn mùi soa ra và lau mắt cô như thể cô là một đứa trẻ. “Em biết là anh không thể chịu nổi khi em khóc” Anh thì thầm. “Nếu anh hứa không xử sự như một kẻ hung bạo, em sẽ cười với anh chứ?”

Cô không thể từ chối anh điều gì khi anh ngọt ngào như thế, thậm chí khi anh đã lạnh lùng như đá chỉ vài phút trước. Môi cô tách ra trong một nụ cười mỉm và Nikolas chạm vào miệng cô với ngón tay anh, trượt dọc theo môi cô “Như thế tốt hơn” anh thì thầm “Em hiểu tại sao anh sẽ không hôn em ở đây, nhưng anh muốn thế, rất nhiều”.

Cô hôn những ngón tay anh để trả lời, khi anh thấy người bán nữ trang quay lại anh thẳng người lên, rút tay về, nhưng sự quan tâm ngắn ngủi của anh đã mang màu sắc lên má cô và cô mỉm cười mơ hồ.

“Ah, cái này có vẻ hợp hơn đó” Nikolas, chụp lên một cái nhẫn ngay khi người bán nữ trang đặt cái khay xuống trước họ. Anh nâng ngón tay mảnh khảnh của Jessica và trượt chiếc nhẫn vào; nó quá rộng nhưng cô hụt hơi khi thấy nó.

“Màu sắc mới dễ thương làm sao” cô thở ra một tiếng thở dài.

“Đúng, đây là cái tôi muốn” Nikolas quyết định. Hình dáng của viên ngọc không quá lớn nên nó không gây khó chịu cho bàn tay thanh nhã của cô, và màu xanh lục sẫm lộng lẫy hợp với cô hơn hàng ngàn viên kim cương. Nước da ánh vàng và mái tóc nâu vàng tạo nên một vẻ hoàn hảo cho đôi mắt xanh Ai Cập huyền bí của cô, và chiếc nhẫn ngọc lục bảo chỉ là một sự lặp lại màu sắc của chính cô. Những viên kim cương rực rỡ bao quanh viên ngọc, nhưng chúng rất nhỏ không làm giảm đi sắc thắm của viên đá quý. Anh nhẹ nhàng rút nó ra khỏi ngón tay cô và đưa lại cho người bán nữ trang, ông ta đặt nó cẩn thận sang bên cạnh và đo ngón tay Jessica. “Và một chiếc nhẫn cưới” Nikolas nói thêm.

“Hai” Jessica thêm vào một cách can đảm, nhìn vào mắt anh. Sau một khắc, anh nhượng bộ, gật đầu cho phép.

“Tôi không thích đeo nhẫn”, anh nói khi họ rời tiệm trang sức, cánh tay anh quàng chặt eo cô.

“Chúng ta sắp kết hôn, Nikolas” cô nói, quay lại đối mặt với anh và đặt cả hai tay lên ngực anh. “Chúng ta không nên cố gắng hết sức có thể để làm cho cuộc hôn nhân này tốt đẹp sao? Hay anh sẽ đi đến đó với tâm lý ly hôn ở trong đầu?” Giọng cô run lên vì suy nghĩ đó, nhưng cô kiên quyết đương đầu với cái nhìn chăm chú tối đen của anh.

“Tôi không có suy nghĩ gì trong đầu ngoại trừ có em” Anh nói thẳng thừng. “Những chiếc nhẫn không quan trọng đối với tôi. Nếu em muốn tôi đeo nhẫn cưới, thì tôi sẽ đeo. Một chiếc nhẫn không ngăn được tôi nếu tôi muốn rũ bỏ em”

Cô gần như ngừng thở với nỗi đau tuôn trào trong ngực và cô đột ngột quay đi, chiến đấu để giữ bình tĩnh. Lúc anh bắt kịp cô, cô đã cố gắng khoắc lên một mặt nạ lạnh lùng và cô không để lộ ra chút nào vết thương bên trong cô.

Khi họ lên taxi, cô nghe anh nói địa chỉ một nhà thời trang danh tiếng và cô nói lạnh lẽ, “Em không biết anh có ý gì trong đầu, Nikolas, nhưng không phải lúc để đặt may một chiếc áo cưới. Một chiếc áo may sẵn là ổn đối với em”.

Anh thậm chí còn không liếc nhìn cô, sau sự dịu dàng của anh tại tiệm kim hoàn, sự lạnh lùng đã gia tăng. “Em đừng quên tôi là ai” anh cúi kính. “Nếu tôi muốn một chiếc áo cưới được hoàn thành ngay chiều mai cho em, chiếc áo sẽ được may”

Không còn gì để nói, bởi điều đó là sự thực, nhưng cô nghĩ đến những người sẽ ngồi suốt đêm để thêu những đường thêu tinh tế vì nó đòi hỏi phải làm bằng tay và cô biết điều đó không xứng. Nhưng Nikolas đã hất hàm lên ngăn cô tranh cãi với anh, và cô ngồi lì lại trong sự yên lặng khổ sở.

Như cô đã biết, Nikolas không có thiên hướng đích thân lựa chọn quần áo cho người đàn bà của anh ấy, nhưng ngay sau đó anh đã thấy mình bước vào phòng chờ mát mẻ của salon. Ngay lập tức một người phụ nữ cao, thon thả với mái tóc bạc ánh kim tạo kiểu giản dị đang lướt qua tấm thảm màu xám lông chim câu hướng về phía họ, chào mừng họ đến salon, và nếu Me xừ Constantinos đã ước thấy gì đó ngoại lệ thì ...

Nikolas với tất cả sự quyến rũ, nâng những ngón tay của người phụ nữ lên môi, đôi mắt đen như chó sói của anh mang đến một ngọn sắc hồng trên má cô ta, điều đó chả có gì là phi tự nhiên cả. Nikolas giới thiệu Jessica, sau đó nói mềm mỏng, “Chúng tôi sẽ kết hôn vào tuần tới tại Hy Lạp. Tôi vừa mới cố gắng thuyết phục được cô ấy ngày hôm qua, và tôi muốn tổ chức lễ cưới ngay lập tức, trước khi cô ấy có thể thay đổi quyết định. Nhưng vì thế chỉ còn ít thời gian để chuẩn bị áo cưới, cô biết đấy, ngày kia chúng tôi sẽ quay lại Hy Lạp.”

Người phụ nữ nhanh chóng nghiêm người và cam đoan với anh rằng một cái áo cưới có thể đã may xong, nếu họ vui lòng xem vài mẫu ...

Một cuộc diễu hành của các cô người mẫu, một vài cô mặc áo trắng nhưng phần lớn là các màu sắc nhạt, những màu sắc đó được tôn lên rất tinh tế tuy thế không phải là màu trắng truyền thống. Nikolas xem xét tất cả bọn họ một cách cẩn thận và cuối cùng chọn một chiếc áo với đường may đơn giản truyền thống và đề nghị một chiếc như vậy màu hồng đào. Jessica đột nhiên cau có. Đây là áo cưới của cô và cô có quyền mặc một cái áo trắng truyền thống.

“Em không thích màu hồng”, cô nói chắc chắn “Hãy làm một chiếc màu trắng, thưa Bà”

Nikolas nhìn cô chằm chằm và người phụ nữ có vẻ giật mình, nhưng Jessica giữ vững lập trường của mình. Hoặc là một chiếc áo trắng hoặc là không gì cả. Cuối cùng Nikolas nhượng bộ, vì anh không muốn tạo ra một tình huống trước mặt những nhân chứng đang hoàn toàn thích thú, và Jessica được đưa vào phòng mặc thử để đo.

“Em đã làm một điều ngu ngốc, khăng khăng lấy cái áo trắng” Nikolas nói cộc lốc trên đường quay về khách sạn “Tên của em thậm chí cũng được nhận ra ở Pháp, Jessica”

“Đó cũng là đám cưới của em” cô ương ngạnh nói.

“Em đã kết hôn rồi, em yêu; nó có vẻ là cái mũ cũ đối với em lúc này”

Môi dưới của anh rung động vì lời xúc phạm đó và cô nhanh chóng khẳng định lại “Robert và em đã cưới trong một buổi lễ mang tính thủ tục, không phải là một buổi lễ tôn giáo. Em có quyền mặc một cái áo cưới màu trắng, Nikolas!”

Nếu anh có nắm được ý cô, anh cũng lờ nó đi. Hoặc có lẽ đơn giản là anh không tin điều đó. Anh nói châm chọc, “Sau lịch sử của em, em nên tự thấy may mắn vì cuối cùng tôi đã cưới em. Tôi có lẽ là kẻ ngu ngốc vĩ đại nhất thế giới, nhưng tôi sẽ lo lắng về điều đó sau này. Một điều chắc chắn khi trở thành vợ tôi em sẽ là người phụ nữ được đối xử tốt nhất ở Châu Âu”

Cô quay đầu đi trong thất vọng, nhìn chăm chăm qua cửa sổ xem những cửa hàng, những quán cà phê thanh lịch của người Paris. Cô chưa nhìn thấy gì ở Paris ngoại trừ những cái nhìn lướt qua cửa sổ xe taxi và ánh sáng giả tạo, sặc sỡ của đêm nhấp nháy chiếu sáng qua cửa sổ phòng khách sạn của cô.

Đã quá trễ để thoát khỏi lúc này, nhưng cô thức tỉnh với một hiểu biết từ từ, kinh khủng về lỗi lầm cô đã mắc phải khi đồng ý kết hôn. Nikolas không phải là người đàn ông dễ dàng tha thứ, và thậm chí không biết rằng cô không phải là người bừa bãi, sẽ làm anh quên điều đó, theo cách nhìn nhận của anh, cô đã bán chính mình cho anh với một cái giá - kết hôn.

Chương 9

Người dịch: Kaim_184

“Đây rồi!” Andros hét lên với Jessica xuyên qua tiếng gầm rú của những chiếc cánh trên nóc chiếc trực thăng. “Đây là Zenas.”

Cô thẳng người lên để hớn hờ nhìn khi một chấm nhỏ giữa màu xanh của biển Aegean dần trở nên lớn hơn, sau đó nó xuất hiện đột ngột trước mặt và họ không còn ở trên biển nữa mà là ở trên một ngọn đồi trọc với bóng của chiếc trực thăng đang bay là là bên dưới họ như một con muỗi khổng lồ. Jessica nhìn Nikolas đang điều khiển chiếc trực thăng, nhưng anh chỉ thể hiện là anh biết đến sự có mặt của cô bằng một cái nháy mắt. Cô muốn anh cười với cô, chỉ cho cô những điểm mốc trên hòn đảo của anh, nhưng chỉ có Andros là chạm vào cánh tay cô và hướng sự chú ý của cô vào ngôi nhà mà họ đang hướng thẳng tới.

Đó là một ngôi nhà nằm trải dài, được xây dựng trên một vách đá với thềm nhà lát đá nối liền cả ba phía của tòa nhà. Mái được lợp ngói đỏ tươi; toàn bộ ngôi nhà màu trắng và được bao bọc bởi bóng mát của những cây cam và chanh. Nhìn xuống dưới cô có thể thấy nhiều người đang rời khỏi nhà và đi bộ lên bãi đỗ trực thăng, được xây phía bên phải của tòa nhà trên đỉnh một ngọn đồi nhỏ. Một con đường lát đá nối liền ngôi nhà với bãi đỗ trực thăng, nhưng Andros đã nói với cô trước đó là chỉ có một phương tiện đi lại trên đảo, một chiếc xe jeep quân đội cũ kỹ, là vật sở hữu của trưởng làng.

Nikolas đậu chiếc trực thăng xuống nhẹ nhàng đến nỗi cô không hề cảm thấy xóc, sau đó anh tắt động cơ và bỏ tai nghe xuống. Anh quay bộ mặt không hề cười sang Jessica. “Đi thôi,” anh nói bằng tiếng Pháp. “Anh sẽ giới thiệu em với mẹ – và Jessica, hãy nhớ là em không được làm cho bà buồn.”

Anh trượt mở cánh cửa và đi ra, cúi đầu xuống tránh cơn gió đang quét mạnh do những cánh quạt vẫn đang quay. Jessica hít một hơi thở sâu để làm giảm nhịp đập của trái tim đang động thình thình trong lồng ngực và Andros nói lảng lẽ. “Đừng có lo lắng quá. Dì tôi là một người phụ nữ rất nhẹ nhàng; Nikolas chẳng có vẻ gì giống dì ấy cả. Cậu ấy là hình ảnh của cha cậu ấy, và giống như cha mình trước đó cậu ấy quá bảo vệ cho dì ấy.”

Cô nở một nụ cười biết ơn với anh ta, sau đó Nikolas vẫy tay ra hiệu về mặt bình tĩnh và cô trèo ra khỏi trục thẳng, đánh liều nắm lấy bàn tay Nikolas đã đưa ra để giúp cô. Anh hơi cau mày khi nhận thấy tay cô lạnh ngắt, sau đó anh dẫn cô đến nhóm người đang đã tụ tập ở một bên của bãi đỗ.

Một người phụ nữ nhỏ nhắn với phong thái của một nữ hoàng bước lên phía trước. Bà vẫn rất xinh đẹp mặc dù mái tóc đã bạc được bà quấn theo kiểu cô gái Gibson, và đôi mắt màu xanh sáng rất mềm mại nhìn thẳng như mắt của một đứa trẻ. Bà trao cho Jessica một cái nhìn sắc nhọn thẳng vào mắt cô, sau đó bà quay sang nhìn con trai.

Nikolas cúi xuống và ấn một nụ hôn yêu thương lên đôi má hồng của mẹ sau đó là một nụ hôn khác lên môi. “Mẹ, con nhớ mẹ lắm,” anh nói, ôm chặt lấy bà.

“Mẹ cũng rất nhớ con,” bà đáp lại giọng ngọt ngào. “Mẹ rất vui vì con đã về nhà.”

Với cánh tay vẫn đang ôm lấy mẹ, Nikolas gật đầu về phía Jessica và cái nhìn mà anh trao cho cô khi cô bước lại gần họ hơn cảnh báo cô phải cư xử cho đúng mực. “Mẹ, con muốn giới thiệu mẹ với hôn thê của con, Jessica Stanton. Jessica à, đây là mẹ anh, Madelon Constantinos.”

“Con rất vui vì cuối cùng cũng được gặp mẹ,” Jessica thì thầm, đáp trả lại cái nhìn trong sáng đó bình tĩnh hết mức có thể, và cô rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng cô và quý bà Constantinos gần như là cùng một dáng người. Người phụ nữ lớn tuổi hơn trông có vẻ mảnh dẻ đến nỗi Jessica cảm thấy mình như là một nữ chiến binh, nhưng giờ thì cô nhận ra rằng đôi mắt của họ ngang tầm nhau và đó rõ ràng là một cú sốc với cô.

“Ta cũng rất vui khi được gặp con,” quý bà Constantinos nói, bước ra khỏi vòng tay của Nikolas để đặt tay của bà quanh người Jessica và hôn lên má cô. “Ta chắc chắn là đã rất ngạc nhiên khi nhận được cú điện thoại của Nikolas thông báo về dự định của nó! Nó thật ... ngoài mong đợi.”

“Dạ vâng, đó là một quyết định đột ngột,” Jessica đồng ý, nhưng trái tim cô bị vùi trong giọng nói lạnh lẽo của người phụ nữ lớn tuổi. Rõ ràng là bà ta không hề vui vẻ gì với lựa chọn cô dâu của con trai bà. Tuy nhiên, Jessica vẫn cố gắng nở một nụ cười ngập ngừng, và phong thái của quý bà Constantinos thật quá tốt đã giúp bà không biểu lộ thêm bất cứ sự không hài lòng nào. Bà nói chuyện bằng tiếng Anh, một thứ tiếng Anh rất tốt với cách nói hơi kéo dài giọng mà rõ ràng bà đã nhẩm từ Nikolas, nhưng khi bà quay sang giới thiệu Jessica với những người khác bà chuyển sang dùng tiếng Pháp và Hy Lạp. Jessica chẳng hiểu tí tiếng Hy Lạp nào, nhưng tất cả bọn họ đều nói được một chút tiếng Pháp.

Có một người tên là Petra, một phụ nữ cao, khá mập mạp với mái tóc, đôi mắt màu đen và một cái mũi điển hình của người Hy Lạp, nụ cười làm sáng bừng lên khuôn mặt bà. Bà là người giúp việc và là bạn tâm sự của bà chủ nhà, vì họ đã ở cùng nhau kể từ khi quý bà Constantinos đến hòn đảo này. Có một sự ưu đãi và tự hào tự nhiên về người phụ nữ to béo này và chính nó làm cho bà trông xinh đẹp hơn mặc dù trông bà có vẻ khá nam tính, và có một ánh nhìn thương yêu của người mẹ ánh lên trong mắt khi bà nhìn thấy nỗi sợ hãi và lo lắng trên mặt của Jessica.

Một người đàn bà khác thì khá thấp và đầy đặn, khuôn mặt tròn trĩnh của bà trông có vẻ dịu dàng hơn bất kỳ khuôn mặt nào Jessica từng biết. Bà tên là Sophia, đầu bếp, và bà vỗ nhẹ vào cánh tay Jessica với sự yêu mến cởi mở, sẵn sàng chấp nhận ngay lập tức bất kỳ người phụ nữ

nào mà Chú rể Nikolas đã đưa về nhà để làm cô dâu của anh.

Con trai của Sophia, Jason Kavakis là một anh chàng thấp bé với đôi mắt tối sắc sảo, và anh ta là người trông giữ sân vườn. Anh ta và Sophia sống trong ngôi nhà nhỏ của họ ở trong làng, nhưng Petra là một góa phụ và bà có phòng riêng trong căn biệt thự. Chỉ có bà người này là người làm ở biệt thự, mặc dù những người phụ nữ trong làng sẽ giúp đỡ với việc chuẩn bị đám cưới.

Sự chào đón cởi mở và nồng nhiệt mà cô nhận được từ những người làm đã giúp Jessica cảm thấy thoải mái và cô mỉm cười tự nhiên hơn khi quý bà Constantinos khoác tay Nikolas và bắt đầu chỉ đạo việc chuyển hành lý của họ về căn biệt thự. “Andros, làm ơn giúp Jason mang những cái túi đó xuống đồi.” Sau đó bà bỏ tay ra đẩy nhẹ Nikolas. “Và cả con nữa! Tại sao con lại không giúp đỡ họ luôn? Mẹ sẽ đưa cô Stanton về phòng của cô ấy; chắc chắn là cô ấy đã mệt gần chết rồi. Con không bao giờ học được cách biến một cuộc hành trình trở nên dễ dàng hơn.”

“Vâng, thưa mẹ,” anh nói với cái lưng đang quay đi của mẹ anh, nhưng đôi mắt đen của anh lại chiếu một tia nhìn cảnh cáo cho Jessica.

Mặc cho sự đón tiếp khá lạnh lẽo của quý bà Constantinos, Jessica vẫn cảm thấy khá hơn. Quý bà không phải là một người phụ nữ độc đoán, và Jessica cảm thấy đằng sau sự dè dặt đó, bà là một người phụ nữ rất dịu dàng nhanh nhẹn và đối xử với con trai mình như thể cậu chỉ đơn giản là con trai của bà chứ không phải là một tỷ phú. Bản thân Nikolas cũng ngay lập tức mềm mỏng hơn, trở thành cậu bé Niko đã lớn lên ở đây và biết tất cả những người dân ở đây từ khi còn bé. Cô không thể nào tưởng tượng được cảnh anh dọa đâm Petra, có lẽ bà là người quẫn tã cho anh và đã ngăn nhìn anh chập chững những bước đầu tiên, cũng thật khó cho Jessica hình dung ra cảnh Nikolas còn ẵm ngửa hay chập chững tập đi. Chắc chắn là anh đã luôn luôn cao lớn và khỏe mạnh, với ánh nhìn sắc xảo trong đôi mắt đen.

Căn biệt thự rất mát mẻ, với những bức tường trắng dày đã ngăn cản hầu hết cái nắng tàn bạo của Hy Lạp, nhưng hệ thống điều hòa đang chạy êm ru bảo cho cô biết rằng Nikolas muốn chắc chắn rằng nhà của anh luôn luôn có nhiệt độ dễ chịu.

Cô đã nhận ra là sở thích của Nikolas đúng là sở thích của người Hy Lạp, và căn biệt thự thể hiện rất rõ điều đó. Nội thất rất ít, phần lớn là khoảng trống, nhưng mọi thứ đều có giá trị lớn và được làm để sử dụng lâu dài. Màu sắc chủ yếu là các màu nâu đất, đá lát sàn là những tông màu đỏ nhạt, phía trên là những tấm thảm Ba Tư vô giá, màu xanh lá và những mảnh vải bọc nội thất bằng lanh tự nhiên. Những bức tượng nhỏ được làm bằng đá hoa cương với những màu sắc khác nhau được để trong các hốc tường, và đây đó là những lọ hoa đẹp tinh xảo, được đặt cùng với đồ gốm do người dân trong làng làm ra.

“Phòng ngủ của con,” quý bà Constantinos nói, mở cánh cửa một căn phòng trắng vuông với những khung cửa sổ khum vòm và đồ đạc với các sắc màu hồng và vàng. “Nó có một phòng tắm liền kề,” bà tiếp tục, băng ngang qua căn phòng để mở một cánh cửa và chỉ ra phòng tắm lát đá. “A, Niko, con nên đưa Jessica đi xem toàn cảnh căn biệt thự trong khi Petra đỡ đồ đạc cho con bé,” bà nói mà không dừng lại khi Nikolas xuất hiện với túi hành lý của Jessica và đặt nó vào giữa phòng.

Nikolas mỉm cười, đôi mắt anh sáng lấp lánh. “Jessica chắc chắn là sẽ thích đi tắm hơn; con biết mà vì con cũng thế! Sao hả, em yêu?” anh hỏi, quay sang Jessica với nụ cười vẫn còn trong mắt anh. “Em có quyền lựa chọn, sẽ là một chuyến thăm quan căn nhà với anh hay là đi tắm đây?”

“Cả hai” Cô trả lời ngay lập tức. “Tuy nhiên, tắm trước”

Anh gật đầu và rời khỏi phòng mà không chú ý cùng với câu nói “Vậy thì anh sẽ gặp em sau nửa giờ nữa,” được ném qua vai anh. Quý bà Constaninos cũng rời khỏi phòng ngay sau đó, bỏ Jessica đứng giữa sàn ngắm nhìn xung quanh căn phòng đáng yêu và cảm giác trống trải. Cô lột bỏ bộ quần áo đi đường và đi tắm một cách thoải mái, quay trở lại phòng và nhận ra là Petra đã tháo dỡ đồ đạc ra trong lúc cô đang tắm. Cô mặc một chiếc váy mùa hè tươi mát và đợi Nikolas, nhưng thời gian dần trôi qua và sau một lúc cô nhận ra là anh không có ý định quay trở lại với cô. Anh chỉ đơn giản gợi ý đưa cô đi thăm quan ngôi nhà để làm vừa lòng mẹ anh mà thôi; anh không có ý định dành ngân quỹ thời gian để đi cùng cô. Cô ngồi yên lặng trên giường và băn khoăn tự hỏi liệu cô có nên cầu nguyện để có thể có được tình yêu của anh hay không.

Khá lâu sau đó, sau một bữa ăn tối nhẹ với cá và soupa avgolemono, đó là một món súp gà hương chanh mà Jessica cảm thấy rất ngon, Nikolas mới tiến về phía cô khi cô đứng ngoài hiên nhà ngắm nhìn những con sóng đang cuộn lên trên bãi biển khá xa phía dưới. Cô muốn tránh mặt anh hơn, nhưng như vậy có vẻ kỳ quặc, nên cô vẫn đứng dựa vào bức tường ở hiên nhà. Những ngón tay cứng rắn của anh siết chặt lấy cánh tay cô và kéo cô về phía anh; đầu anh cúi xuống đầu cô và chắc chắn là người ngoài nhìn vào trông sẽ giống như anh đang thì thầm những điều ngọt ngào vào tai cô, nhưng thật ra những điều anh nói lại là, “Em có nói điều gì làm mẹ buồn không?”

“Đương nhiên là không rồi,” cô đáp trả dữ dội, đầu hàng sức ép của những ngón tay của anh và dựa vào ngực anh. “Từ lúc mẹ đưa em vào phòng cho tới khi ăn tối em đâu có gặp mẹ nữa. Bà không thích em, đương nhiên là thế. Chẳng phải đó là những điều anh muốn hay sao?”

“Không,” anh nói, cái miệng anh uốn cong vẻ nghiêm khắc. “Anh không muốn em ở đây chút nào, Jessica.”

Cầm cô hướng lên một cách tự hào. “Vậy thì cho em về nhà đi,” cô thách thức anh.

“Em biết là anh cũng không thể làm được điều đó mà,” Anh ngắt lời cô. “Anh đang sống trong sự dằn vặt, và anh không thể thoát ra khỏi nó hay là kéo em xuống cùng với anh.” Sau đó anh thả cô ra và bỏ đi, và cô bị bỏ lại với cái ý thức đau khổ về việc bị anh ghét bỏ.

Ngày diễn ra đám cưới của cô khá trong sáng với sự sáng sủa đặc biệt mà chỉ Hy Lạp mới có. Cô đứng ở chỗ cửa sổ và nhìn ra ngoài những ngọn đồi trọc, mỗi chi tiết đều rõ ràng như thể cô chỉ cần vẫy tay ra là có thể chạm tới. Những tia nắng lung linh như pha lê khiến cô có cảm giác nếu cô mở mắt ra đủ lớn cô có thể nhìn ngắm mãi mãi. Cô cảm thấy mình đang ở nhà, ở đây, trên một hòn đảo có núi với những ngọn đồi trọc và cùng với sự bầu bạn yên lặng của hàng nghìn năm lịch sử, sự chào đón nồng nhiệt và không có thắc mắc gì của những con người với đôi mắt đen, những người ôm cô vào lòng như thể cô cũng là một trong số họ. Và ngày hôm nay cô có thể cưới người đàn ông sở hữu tất cả những điều này.

Mặc dù thái độ thù địch của Nikolas vẫn là rào cản giữa họ, ngày hôm nay cô cảm thấy khá quan hơn, vì sự chờ đợi kinh khủng cuối cùng cũng kết thúc. Lễ cưới truyền thống và những tập tục chúc mừng theo sau đó có lẽ sẽ làm cho anh dịu đi; anh có thể sẽ lắng nghe lời cô nói tối nay, khi họ chỉ còn có một mình trong phòng ngủ của anh, và anh có thể biết được sự thật cuối cùng khi cô trao cho anh món quà vô giá là sự trong trắng của cô. Vẫn còn mỉm cười, cô bước khỏi cánh cửa sổ và bắt đầu lễ nghi dễ chịu là tắm gội và trang trí mái tóc.

Trong một vài ngày ở trên đảo cô đã quen dần với những phong tục của người dân ở đây. Cô đã tưởng tượng là họ sẽ làm đám cưới trong một nhà thờ trắng nhỏ với những khung cửa sổ và mái vòm, những tia nắng xuyên qua lớp kính màu, nhưng Petra đã cho cô biết thực tế là như thế nào. Buổi lễ theo truyền thống hiếm khi được tổ chức trong nhà thờ, mà là trong nhà của cha đỡ đầu của chú rể, hay còn gọi là koumbaros, ông cũng sẽ tổ chức những trò chơi cho đám cưới. Cha đỡ đầu của Nikolas là Angelos Palamas, một người đàn ông rất tốt với giọng nói oang

oang, thái độ nhẹ nhàng, tóc và lông mày đã bạc phía trên đôi mắt đen như than. Một cái bàn thờ đã được dựng lên ở giữa căn phòng rộng nhất trong ngôi nhà của Palamas, và cô cùng với Nikolas sẽ đứng trước cái bàn thờ đó cùng với vị linh mục, Cha Ambrose. Cô và Nikolas sẽ đội những vòng hoa màu vàng trên đầu, những vòng hoa được vị linh mục chúc phúc và được nối với nhau bằng một dải ruy băng, nghĩa là cuộc sống của họ cũng được chúc phúc và nối liền như vậy

Với những cử động nhịp nhàng và mơ mộng, cô tết tóc thành một bím tóc lớn và cuộn xung quanh đầu theo kiểu tóc thể hiện sự trong trắng. Trong một lúc nữa quý bà Constantinos và Petra sẽ đến giúp cô mặc váy, và cô đi đến tủ quần áo lôi xuống chiếc vali nhựa trắng khóa kín trong đó có chiếc váy cưới của cô. Cô chưa hề nhìn vào trong nó trước đó, thử trải nghiệm sự háo hức trẻ con khi để dành thứ tốt nhất đến lúc cuối cùng, và bây giờ những ngón tay cô thật nhẹ nhàng khi cô đặt chiếc túi xuống giường và mở khóa, thật cẩn thận để không làm cho chiếc váy bị mắc vào khóa.

Nhưng khi cô lôi chiếc váy rất đẹp rất mềm mại ra khỏi túi, trái tim và hơi thở của cô ngưng lại, và cô đánh rơi nó như thể nó đã biến thành một con rắn, quay ngay đi với những giọt nước mắt nóng hổi đang rơi xuống má. Anh đã làm điều đó! Anh đã hủy bỏ những chỉ dẫn của cô khi cô ở trong phòng thay đồ để lấy các số đo, và thay vì một chiếc váy màu trắng mà cô đã mơ ước từ lâu, cái tạo vật nằm nhún nhúm trên giường là màu hồng nhạt. Cô biết là cửa hàng không hề nhầm lẫn; cô đã quá chú quan với những yêu cầu của cô về màu trắng. Không, đó chính là những gì Nikolas đã làm, và cô có cảm tưởng như thể anh đã xé nát trái tim cô ra vậy.

Điên tiết cô muốn phá tan chiếc váy, và có lẽ cô đã làm như thế nếu như cô có bất cứ cái gì đó phù hợp để có thể thay thế, nhưng cô không có. Cô cũng không thể ép bản thân mặc nó được; cô đứng ra cạnh cửa sổ với những giọt nước mắt nóng hổi làm mắt cô mờ đi và dính chặt trong cổ họng của cô, và đó chính là tình trạng khi Petra tìm thấy cô.

Những cánh tay nhẹ nhàng, mạnh mẽ đưa ra phía trên cô và cô bị kéo về phía ngực của bà và được ôm nhẹ. “À, luôn là như vậy mà,” Petra ngâm nga với chất giọng trầm của bà. “Con đã khóc trong khi lễ ra con nên cười.”

“Không phải,” Jessica cố gắng nói với cái giọng đã bị bóp nghẹt lại, chỉ về phía chiếc giường. “Vấn đề là chiếc váy của con cơ.”

“Cái váy cưới ư? Nó bị rách, bị bẩn à?” Petra đi về phía chiếc giường và nhặt chiếc váy lên, xem xét cái váy.

“Lẽ ra nó phải là màu trắng,” Jessica thì thầm, quay khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt ra ngoài cửa sổ.

“Ah!” Petra thốt lên, và rời khỏi phòng. Bà quay trở lại ngay sau đó với quý bà Constantinos, bà đi ngay về phía Jessica và đặt tay lên trên vai cô với cử chỉ ấm áp đầu tiên mà bà đã dành cho cô.

“Ta biết là con đang buồn, con yêu, nhưng nó vẫn là một chiếc váy rất đẹp mà và con không nên để cái lỗi nhỏ nhặt này làm hỏng cả hôn lễ của con. Con vẫn sẽ rất đẹp trong chiếc váy –”

“Nikolas đã đổi màu của chiếc váy,” Jessica giải thích một cách căng thẳng, tự chế ngự những dòng nước mắt của bản thân. “Con đã nài nỉ màu trắng – con đã cố gắng để làm cho anh ấy hiểu, nhưng anh ấy không nghe con nói. Anh ấy để con nghĩ rằng cái váy sẽ là màu trắng, nhưng trong khi con ở trong phòng thay đồ, anh ấy đã đổi màu sắc.”

Quý bà Constantinos vừa cười vừa thở. “Con nài nỉ – con đang nói gì thế?”

Kiệt sức Jessica xoa bóp trán, biết rằng giờ là lúc cô phải giải thích tất cả. Có lẽ Quý bà Constantinos cũng phải được biết toàn bộ câu chuyện. Cô xem xét cách để có thể bắt đầu và cuối cùng thốt ra, “Con muốn mẹ biết, thưa mẹ – những gì mẹ nghe về con chẳng có gì là đúng hết.”

Chậm rãi Quý bà Constantinos gật đầu, đôi mắt xanh của bà ánh buồn. “Ta nghĩ ta đã nhận ra điều đó,” bà dịu dàng nói. “Một người phụ nữ đã đi qua rất nhiều nơi và nổi tiếng với rất nhiều người tình như con thì phải có vẻ hiểu biết trên mặt, và mặt con thì ngây thơ không hề có những vẻ hiểu biết đó. Ta đã quên rằng những lời ngòi lê đôi mách có thể lan rộng như căn bệnh ung thư như thế nào và nó có thể mở rộng ra sao, nhưng con đã nhắc ta nhớ lại và ta hứa là ta sẽ không quên lần nữa.”

Được khuyến khích, Jessica nói một cách ngập ngừng, “Nikolas đã nói với con rằng mẹ là một người bạn của Robert.”

“Đúng vậy,” quý bà Constantinos khẳng định. “Ta đã biết Robert Stanton gần như là cả cuộc đời ta; ông ấy là một người bạn thân của cha ta, và được cả gia đình yêu mến. Lẽ ra ta nên nhớ rằng ông ấy nhìn nhận mọi thứ rõ ràng hơn tất cả chúng ta. Ta đã nghĩ rất nhiều thứ khó chịu về con trong quá khứ, con yêu, và ta thật sự xấu hổ về bản thân. Con có thể làm ơn tha thứ cho ta?”

“Đương nhiên, đương nhiên là được ạ,” Jessica nói, nhảy lên để ôm chầm người đàn bà lớn tuổi và lau những giọt nước mắt lại vừa tuôn ra. “Nhưng con muốn kể cho mẹ nghe chuyện đó là như thế nào, làm thế nào con lấy Robert. Rất cục, mẹ có quyền được biết, vì con sắp lấy con trai người.”

“Nếu con muốn kể cho mẹ nghe, thì hãy kể đi, nhưng đừng cảm thấy con nợ mẹ một lời giải thích,” quý bà Constantinos trả lời. “Nếu Niko thoải mái, thì ta cũng vậy.”

Mặt của Jessica xù xuống. “Nhưng anh ấy không thoải mái,” cô nói hơi gay gắt. “Anh ấy tin vào tất cả những câu chuyện thêu dệt mà anh ấy đã nghe, và anh ấy ghét con cũng nhiều như anh ấy muốn con.”

“Không thể nào,” người phụ nữ lớn tuổi phản đối. “Niko không thể ngu ngốc đến như thế; rõ ràng con không thể là một phụ nữ trắng hoa mụ mẹo!”

“Ồ, anh ấy tin tưởng vào những chuyện đó, tất cả! Một phần là do lỗi của con,” cô thừa nhận một cách đau khổ. “Đầu tiên, khi con muốn giữ khoảng cách với anh ấy, con để anh ấy nghĩ con – con sợ bởi vì con đã bị ngược đãi. Kể từ đó con đã cố giải thích cho anh ấy, nhưng anh ấy chỉ đơn giản là không lắng nghe; anh ấy từ chối nói chuyện về ‘những cuộc tình trong quá khứ’ của con và anh ấy bức bối bởi vì con không muốn lên giường với anh ấy –” Cô dừng lại, kinh ngạc với những gì cô vừa nói với mẹ của anh, nhưng quý bà Constantinos trao cho cô một cái nhìn ngạc nhiên rồi sau đó biến thành một tràng cười.

“Ừ, ta có thể hình dung ra việc đó có thể khiến nó điên lên, bởi vì nó giống tính cha nó.” Bà cười khúc khích. “Vậy thì con phải làm cho thẳng con mù quáng, ngang bướng của ta tin rằng những kinh nghiệm của con tất cả chỉ là tưởng tượng. Con có ý tưởng nào về việc con thực hiện điều đó như thế nào không?”

“Anh ấy sẽ biết,” Jessica nói lặng lẽ. “Đêm nay. Khi anh ấy nhận ra rằng con có quyền mặc một chiếc váy cưới màu trắng.”

Quý bà Constantinos há hốc mồm khi cuối cùng bà nhận ra ý nghĩa của chiếc váy. “Con yêu!

Nhưng Robert – không, đương nhiên là không rồi. Robert không phải là một người đàn ông cưới một cô gái trẻ chỉ vì ham muốn thể xác. Đúng vậy, cuối cùng ta nghĩ ta phải nghe tất cả những chuyện này đã diễn ra như thế nào!”

Một cách lặng lẽ Jessica kể cho bà nghe cô còn trẻ và cô đơn như thế nào và rằng Robert đã muốn bảo vệ cho cô ra sao, và về những lời đồn đại mà cô đã phải chịu đựng. Cô chẳng bỏ sót chút gì, không kể cả chuyện Nikolas đã cầu hôn cô ra sao, và quý bà Constantinos thật sự bồn chồn khi câu chuyện kết thúc.

“Có đôi lần,” bà nói chậm rãi, “ta muốn ném một cái lọ hoa vào đầu Niko, ngay cả khi nó là con trai ta!” Bà nhìn vào chiếc váy cưới. “Con không có cái gì khác để mặc hay sao? Không có cái gì màu trắng à?”

Jessica lắc đầu. “Không, con chẳng có cái gì màu trắng cả. Con sẽ phải mặc nó thôi.”

Petra mang tới một ít đá cục và gấp nó lại trong một chiếc khăn tắm để cô chườm lên mắt, và nửa giờ sau tất cả những vết tích của những giọt nước mắt đã biến mất, nhưng trông cô vẫn xanh xao không tự nhiên. Cô di chuyển rất chậm chạp, tất cả sức lực dường như đã mất hết, tất cả sự rạng rỡ đều không còn. Nhẹ nhàng quý bà Constantinos và Petra mặc cho cô chiếc váy màu đào và đặt lên đầu cô một chiếc mạng che mặt, sau đó họ đưa cô ra khỏi căn phòng.

Nikolas không có ở đó; anh đã ở trong nhà cha đỡ đầu của mình, nhưng căn biệt thự vẫn có đầy những người họ hàng, những cô dì chú bác và các anh em họ đang mỉm cười, nói chuyện và khẽ vỗ nhẹ cô khi cô đi ngang qua họ. Không có người bạn nào của cô ở đây cả, cô bắt đầu nhận ra, nhưng sau đó, cũng chỉ có hai người: Charles và Sallie. Điều đó càng khiến cô cảm thấy cô đơn, lạnh lẽo hơn, như thể cô sẽ không bao giờ ấm áp được nữa.

Andros sẽ hộ tống cô đi dọc con đường dẫn tới làng, và giờ anh đang đợi cô, cao và tối trong bộ lễ phục, và thi thoảng trông giống Nikolas khiến cô thổnщ hển. Andros mỉm cười và đưa cho cô cánh tay của anh; hành động của anh đã làm cô thấy ấm áp những ngày qua và giờ anh thật sự quan tâm khi anh nhận ra cô đang run rẩy thế nào, đôi tay cô đang lạnh ra sao.

Những người họ hàng nữ của Nikolas vội ra khỏi nhà để tạo thành một lối đi từ trên đình đồi xuống làng, đứng cả hai bên lối đi. Khi cô và Andros đi tới, họ bắt đầu tung những bông hoa màu cam xuống lối đi phía trước cô, và những người phụ nữ trong làng cũng ở đó trong trang phục truyền thống của họ, tung những bông hoa nhỏ thơm ngát màu trắng và hồng. Họ bắt đầu hát, và cô bước trên những bông hoa xuôi xuống làng để gặp người đàn ông mà cô sẽ lấy, nhưng cô vẫn cảm thấy bên trong mình đóng băng.

Tại cửa ra vào của nhà Palamas, Andros trao cô vào cánh tay cha đỡ đầu của Nikolas, ông dẫn cô đi tới bàn thờ, nơi Nikolas và Cha Ambrose đang đứng đợi. Bàn thờ, toàn bộ căn phòng, lung linh ánh nến, và mùi hương trầm ngọt ngào khiến cô cảm thấy như thể cô đang nằm mơ. Cha Ambrose chúc phúc những vòng hoa màu cam được đặt lên đầu họ khi họ quỳ trước bàn thờ, và kể từ giây phút đó tất cả đối với cô cứ mơ mơ màng màng. Cô đã được học những gì cô phải nói và chắc chắn là cô đã thực hiện đúng; khi Nikolas đọc lời thề, giọng nói trầm sâu của anh dội lại trong đầu cô và cô nhìn quanh hơi hoảng loạn. Sau đó, mọi chuyện kết thúc, và Cha Ambrose đặt hai bàn tay họ lại với nhau và họ bước đi xung quanh bàn thờ ba lần trong khi Kostis bé nhỏ, một trong vô số những người anh em họ của Nikolas, bước phía trước họ vẩy vẩy chiếc lư hương, vì vậy họ đi qua làn hương.

Hầu như ngay lập tức căn phòng chật kín người bùng nổ với những lời chúc mừng, mọi người cười với nhau và hôn nhau, trong khi những tiếng hét “Ly đâu! Ly đâu!” vang lên. Cặp đôi mới cưới bị xô đẩy tới bệ lò sưởi nơi những ly rượu vang đang được xếp úp xuống. Jessica nhớ cô phải làm gì, nhưng phản ứng của cô bị sự đau khổ trong cô làm mờ đi và Nikolas dễ dàng thắng

cô, chân anh đập vỡ những ly vang trong khi dân làng hớn hờ rằng Chú rể Constantinos của họ sẽ là người chủ trong gia đình của anh. Jessica lặng người nghĩ thầm, cứ như thể là còn có bất cứ cách nào khác vậy, quay đi tránh tia nhìn xấu xa trong đôi mắt đen của Nikolas.

Nhưng anh buộc cô quay lại phía anh, hai bàn tay anh đặt lên eo cô và mắt anh lấp lánh khi anh buộc cô ngẩng đầu lên. “Giờ thì em đã là của anh một cách hợp pháp,” anh nói khẽ khi anh cúi đầu xuống và chiếm lấy môi cô.

Cô không chống trả lại anh, nhưng phản ứng mà anh luôn biết thì lại không có. Anh ngẩng đầu lên hơi nhăn mặt khi anh nhìn thấy những giọt nước mắt dính trên mi mắt cô. “Jessica?” anh dò hỏi, nắm lấy tay cô, cái nhăn mặt của anh càng rõ hơn khi anh cảm nhận thấy cái giá lạnh của đôi bàn tay, mặc dù trời rất nóng và nhiều nắng.

Không hiểu sao, mặc dù sau đó cô tự hỏi phải chăng là nhờ sức chịu đựng của cô, mà cô đã trải qua một ngày dài với yến tiệc và nhảy múa. Cô có sự giúp đỡ của quý bà Constantinos, Petra và Sophia, những người đã rất nhẹ nhàng làm rõ rằng cô dâu mới rất yếu thần kinh và không thể nhảy. Nikolas tự ném mình vào việc chúc mừng với sự nhiệt tình khiến cô ngạc nhiên mãi cho tới khi cô nhớ ra anh là người Hy Lạp bằng xương bằng thịt, nhưng ngay cả với tất cả những tiếng cười và nhảy múa và những cốc rượu ouzo mà anh đã uống, anh vẫn thường xuyên quay lại với cô dâu của mình và cố gắng dụ dỗ sự thèm ăn của cô với những món ăn mà anh mang cho cô. Jessica cố gắng để đáp lại, cố gắng để cư xử thật tự nhiên, nhưng sự thật là cô không thể ép bản thân nhìn vào chồng mình. Mặc cho cô đã tự đấu tranh với bản thân, cô không thể thoát khỏi sự thật rằng cô là một người phụ nữ và trái tim phụ nữ của cô dễ dàng bị đau đớn. Nikolas đã phá hủy tất cả niềm vui trong ngày cưới của cô với một chiếc váy màu đào và cô không nghĩ là có bao giờ cô có thể tha thứ cho anh vì điều đó.

Đã khá muộn; những ngôi sao đã xuất hiện trên trời và ánh nến là những thứ duy nhất thấp sáng ngôi nhà khi Nikolas tiến về phía cô và nhẹ nhàng bế cô lên trên tay.

Không ai nói gì; không có lời trêu chọc nào được phát ra khi người đàn ông với đôi vai rộng rời khỏi ngôi nhà của cha đỡ đầu, mang theo cô dâu của mình lên đồi hướng tới căn biệt thự, và sau khi anh đã biến mất khỏi tầm mắt, buổi chúc mừng lại bắt đầu trở lại, vì đây không phải là một đám cưới thông thường. Không, chú rể cuối cùng cũng đã kiếm được một cô dâu, và giờ họ có thể mong chờ một người thừa kế.

Khi Nikolas bế cô lên lối đi mà không cần chút nỗ lực nào, Jessica cố gắng thu tóm tất cả sự thông minh lại và đẩy nỗi buồn của mình sang một bên, nhưng nỗi đau khổ lạnh giá vẫn cứ nằm một đống trong ngực cô. Cô bám dính lấy anh với cánh tay vòng quanh cổ anh và ước rằng đường tới căn biệt thự cứ kéo dài mãi và có lẽ khi đó cô có thể kiểm soát được bản thân khi họ tới nơi. Không khí mát lạnh ban đêm vuốt ve mặt cô và cô có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ khi chúng đập vào những phiến đá, và những điều này đó dường như còn thật với cô hơn là người đàn ông bằng da bằng thịt đang bế cô trên tay.

Sau đó họ đã tới căn biệt thự và anh bế cô đi quanh một bên hiên nhà cho tới khi anh tới cánh cửa đôi kính trượt của phòng anh. Chúng mở ra lặng lẽ khi anh chạm vào và anh bước vào bên trong, để cô trượt nhẹ nhàng lên sàn.

“Quần áo của em đã được mang vào trong này rồi,” anh êm ái nói với cô, hôn lên tóc trên thái dương cô. “Anh biết em sợ hãi, em yêu; em đã cư xử lạ lùng cả ngày hôm nay. Hãy thư giãn đi; anh sẽ tự lấy cho mình một ly rượu trong khi em thay váy ngủ. Thật ra em không cần đến váy ngủ, nhưng em thật sự cần thời gian để bình tĩnh lại,” anh nói, cười toe toét, và cô chợt băn khoăn không biết anh đã uống bao nhiêu cốc rượu ouzo.

Anh để cô lại và cô nhìn quanh căn phòng. Cô không thể làm được; cô không thể chia sẻ cái

giường rộng lớn đó với anh khi cô cảm thấy như thế này. Cô muốn hét lên, khóc và cào cho mắt cô rớt ra, và trong khi bật khóc với một chút tức giận cô xé chiếc váy màu đào và nhìn quanh tìm một cái kéo để phá hỏng nó. Tuy nhiên cô không tìm thấy chiếc kéo nào trong phòng ngủ, vì thế cô xé ở những đường may cho tới khi chúng rời ra từng mảnh, sau đó cô ném chiếc váy xuống sàn nhà và đá nó.

Cô hít một hơi thở sâu, run rẩy vào trong phổi và lau những giọt nước mắt giận dữ khỏi má. Cô biết cử chỉ đó thật trẻ con, nhưng cô cảm thấy khá hơn. Cô ghét chiếc váy đó, và cô ghét Nikolas vì đã phá hỏng ngày cưới của cô!

Anh sẽ sớm quay trở lại, và cô không muốn đối diện với anh trong khi chẳng mặc gì ngoài đồ lót, nhưng cô cũng chẳng có ý định khoác lên người một chiếc váy ngủ kêu gọi dành cho anh. Cô kéo mở cánh cửa tủ đồ và lôi ra một chiếc quần mà cô mang theo và một chiếc áo phông chui đầu. Vội vàng cô tròng chiếc áo qua đầu vừa đúng lúc cánh cửa mở ra.

Sự im lặng nặng nề bao trùm khi Nikolas chứng kiến cảnh tượng cô đang đứng đó nắm chặt chiếc quần và nhìn anh với sự giận dữ và sợ hãi trong đôi mắt mở to. Cái nhìn đen tối của anh lang thang đến chiếc váy cưới giờ đã biến thành từng mảnh trên sàn, sau đó quay lại phía cô.

“Yên tâm đi,” anh nói êm ái, gần như thì thầm. “Anh không định làm em đau, em yêu, anh hứa”

“Anh có thể giữ lời hứa của anh,” cô hét lên giọng khàn khàn, đánh rơi chiếc quần trên sàn nhà và đưa tay lên má khi những giọt nước mắt bắt đầu lăn ra khỏi mắt. “Tôi ghét anh, anh có nghe thấy không? Anh – anh đã phá hủy ngày cưới của tôi! Tôi đã muốn có một chiếc váy trắng, Nikolas, và anh bắt họ dùng cái màu đào kinh khủng đó! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì điều đó! Tôi đã thật sự rất hạnh phúc buổi sáng nay, và khi tôi mở cái túi ra nhìn thấy cái thứ màu đào ghê tởm đó và tôi – tôi – Ôi, chết tiệt anh đi, tôi đã khóc vì anh đủ rồi; tôi sẽ không bao giờ cho phép anh làm cho tôi khóc lần nữa, anh có nghe không? Tôi ghét anh!”

Ngay lập tức anh băng ngang căn phòng về phía cô và đặt tay lên vai cô, nắm cô thật chặt không làm cô đau nhưng giữ cô đứng yên một chỗ. “Chẳng lẽ điều đó lại quan trọng với em vậy sao?” anh gầm gừ. “Có phải đó là lí do em không nhìn vào mặt anh cả ngày hôm nay, tất cả chỉ vì cái váy ngớ ngẩn đó?”

“Anh chẳng hiểu gì cả,” cô chống chế qua làn nước mắt. “Tôi muốn có một chiếc váy trắng, và tôi muốn giữ nó và trao nó cho con gái chúng ta vào ngày cưới của con bé –” Giọng cô vỡ òa ra và cô bắt đầu khóc nức nở, cố gắng ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Với một tiếng chữi thầm nhỏ anh kéo cô về phía mình và ôm cô thật chặt trong vòng tay, mái đầu đen thẫm cúi xuống trên mái đầu hung của cô. “Anh xin lỗi,” anh thì thầm vào tóc cô. “Anh không biết chuyện đó. Đừng khóc nữa em yêu; làm ơn đừng khóc nữa mà.”

Lời xin lỗi của anh, thật không thể ngờ tới, có tác dụng khiến cô ngạc nhiên đến nỗi quên mất chuyện khóc lóc của mình, và trong một giây ngừng thở cô ngược đôi mắt vẫn còn sưng nước lên nhìn anh. Trong giây phút đó, mắt họ gặp nhau; ngay sau đó tia nhìn đen tối của anh di chuyển xuống cái miệng của cô, và cũng nhanh như vậy anh hôn cô, kéo cô vào gần anh hơn nữa như thể anh có thể biến cô thành một phần trong anh, cái miệng của anh đói khát và ngẫu nhiên hơn trước đây rất nhiều. Cô nếm cả vị rượu ouzo mà anh đã uống trước đó, và nó khiến cô bị say, vì thế cô bám vào anh để có thể đứng vững.

Không còn kiên nhẫn nổi anh xốc cô lên hai cánh tay và bế cô vào giường và cho tới lúc đó cô cứng người với lời cảnh báo khi cô nhớ lại là cô vẫn chưa nói cho anh biết sự thật. “Nikolas đợi đã!” cô nói không ra hơi.

“Anh đã chờ đợi rất lâu rồi,” anh nói một cách khó khăn, cái miệng không ngừng nghỉ của anh tiếp tục trút những cơn mưa hôn lên khắp khuôn mặt cô, lên cổ cô. “Anh đã chờ đợi em tới mức anh tưởng mình có thể phát điên lên được. Đừng đẩy anh đi đêm nay, em yêu – không phải đêm nay.”

Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì, cái miệng anh lại khóa chặt miệng cô lần nữa. Khi đam mê quét qua cơ thể cô với sự đụng chạm của đôi môi ấy, cô gần như quên mất nỗi sợ hãi của mình, và khi đó đã quá trễ. Anh đã vượt xa khỏi khả năng nghe cô nói, xa khỏi tầm với của bất cứ lời biện hộ nào khi anh chỉ đáp lại đam mê của chính mình.

Thế nhưng cô vẫn cố gắng tiếp cận anh. “Không, đợi đã”, cô nói nhưng anh lờ cô đi khi anh kéo chiếc áo của cô qua đầu, chột ngầy người ngắm nhìn cơ thể cô trước khi anh giải thoát cô khỏi chúng và xé bỏ đồ lót trên người cô. Đôi mắt anh lấp lánh khi anh tuột quần lót của cô ra và những lời biện hộ của cô bị mắc nghẹn trong cổ họng khi anh tháo bỏ chiếc áo choàng của mình và bao phủ lên cô với cơ thể to lớn của anh. Nỗi kinh hoàng trào dâng trong cô, và cô cố gắng kiểm soát nó, buộc bản thân nghĩ về những chuyện khác cho tới khi mình lấy lại được một chút bình tĩnh, nhưng chẳng có tác dụng gì cả. Một cơn nức nở nhỏ thoát ra khỏi cổ họng khi Nikolas kéo cô xuống với cái giếng sâu đầy đam mê của anh, và cô bám dính lấy anh như một cái tháp duy nhất còn đứng vững mạnh mẽ trong thế giới đang rung chuyển dữ dội.

Chương 10

Dịch: hanghulis

Jesica nằm trong bóng tối lắng nghe hơi thở đều đều của Nikolas khi anh ngủ, và cơ thể cô co lại khi anh cử động, tay anh chạm vào ngực cô. Chầm chậm, sợ đánh thức anh dậy, cô rời khỏi vòng tay anh và ra khỏi giường. Cô chỉ không thể nằm bên cạnh anh khi mọi sợi dây thần kinh trong mình la hét đòi giải thoát; cô đi dạo, cố gắng bình tĩnh lại và sắp xếp lại những cảm xúc hỗn độn của cô.

Cô lặng lẽ mặc lại quần áo đã bị quăng đi và theo cánh cửa trượt ra ngoài hiên. Bàn chân trần của cô không gây ra tiếng động nào khi cô đi chậm dọc theo hiên nhà, nhìn vào ánh sáng mờ ảo của những con sóng khi chúng tấp vào những hòn đá. Bãi biển cuốn hút cô; cô có thể đi dạo xuống đó mà không liệu lĩnh đánh thức bất kỳ ai, mặc dù cô nghi ngờ bây giờ có ai đó vẫn còn thức.

Giờ đã sắp đến lúc bình minh; hoặc có lẽ không phải thế, nhưng dường như cô đã ở hàng giờ trên giường với Nikolas.

Sự chán chường đè nặng lên vai cô như một tảng đá. Thật ngu ngốc và khờ khạo khi cô nghĩ cô có thể kiểm soát được Nikolas dù chỉ trong giây lát. Nếu anh yêu cô, có lẽ có thể có chuyện đó, nhưng sự thật là Nikolas không có cảm giác gì với cô ngoại trừ ham muốn, và bây giờ cô phải sống với suy nghĩ đó.

Cô đi chậm chậm dọc theo mép của vách đá, tìm kiếm một con đường nhỏ rải đá dẫn xuống bãi biển, và khi cô tìm thấy nó, cô bắt đầu cẩn thận xuống dốc, ý thức rõ sự nguy hiểm của những viên đá trơn nhẵn dọc theo con đường nhỏ. Cô đến bãi biển và nhận ra rằng chỉ có dải cát trắng phía trên dòng thủy triều và rằng những con sóng đang đến làm ướt gót chân cô khi cô đi dạo. Thủy triều chắc hẳn đang đến, cô lo lắng nghĩ; cô phải để ý nó và leo lên trước khi nước quá sâu.

Chỉ trong một lát cô đã đẩy lùi những suy nghĩ về Nikolas, nhưng bây giờ chúng đã quay trở lại, tấn công vào tâm trí mệt mỏi của cô giống như mồi của lũ chim. Cô đã đánh cuộc bằng hạnh phúc của mình trong trận chiến với anh và cô đã thua. Cô đã trao trình tiết của cô cho một người đàn ông không hề yêu cô, trao đi tất cả mà chẳng để làm gì. Không gì cả! Trong đêm tối, những giờ hoang dại của đêm vừa qua đã đánh vào ý thức của cô rằng cô không đạt được gì cả, và anh thì có được mọi thứ. Anh chỉ muốn sự giải phóng mà anh có thể tìm thấy nơi cơ thể cô, không phải trình tiết hay tình yêu của cô. Cô có cảm giác như bị lợi dụng, mất thể diện, và điều cay đắng nhất trong tất cả chuyện đó là cô sẽ phải chịu đựng nó. Anh chưa từng cho phép cô rời khỏi anh. Cô đã biết được từ cái giá phải trả của cô là lòng nhân từ không là một phần tính cách của Nikolas.

Cô gần như nghẹt thở vì sự khổ sở của mình. Đó chắc chắn không giống như cô đã tưởng tượng. Có lẽ nếu Nikolas dịu dàng, yêu quý và thoải mái với cô, cô sẽ không cảm thấy bị sốc và đau đớn như lúc này. Hoặc có lẽ nếu anh không quá thất vọng, nếu anh không quá say như vậy, anh sẽ kiên trì hơn, có thể đối mặt với sự hoảng sợ của cô tốt hơn. Nếu, và nếu! Cô cố gắng tha thứ cho anh bằng cách tự nhủ rằng anh đã mất hết kiểm soát; cô tự nói với bản thân không ngừng rằng đó là lỗi của riêng cô; cô lẽ ra nên nói với anh trước đó. Nhưng sau một ngày với nỗi đau xé lòng và sự bất hạnh, quá nhiều để cô có thể chịu đựng tất cả ngay lúc này.

Một cơn sóng bất ngờ bắn tóe lên đầu gối cô và đó là cái bắt đầu cho những gì cô thấy. Thủy triều vẫn đang đến, và cơn đường là một lối đi dài xuống bãi biển. Quyết định rằng leo lên những tảng đá dễ dàng hơn là chống lại thủy triều, cô leo lên trên những tảng đá lởm chởm tạo thành lối đi dẫn tới bãi cát và bắt đầu leo lên trên. Cô phải chú ý đến từng bước chân, vì ánh trăng đã phản bội, làm cho cô đánh giá sai khoảng cách. Một vài lần cô trượt chân, mặc dù đã để ý rất cẩn thận, nhưng cô vẫn kiên trì và cuối cùng, khi cô nhìn lên, cô thấy rằng mình còn cách lối đi có một vài fit.

Nhẹ nhõm cô tiến thẳng và bước đến một hòn đá phẳng; nhưng hòn đá đã bị lở và cô làm cho nó trượt xuống, làm tung tóe nước. Trong một lúc cô loạng choạng, cố gắng giữ thăng bằng, nhưng một viên đá khác trượt dưới chân cô và với tiếng hét cô ngã sang một bên. Đầu cô va vào một tảng đá và ngay lúc đó cô cảm thấy buồn nôn; chỉ có bản năng giúp cô bám chặt vào những tảng đá, cố gắng giữ lấy bản thân trước khi ngã xuống thấp hơn. Tay cô làm cho những hòn đá khác bật tung ra và cô ngã một cách đau đớn, những viên đá rơi xuống người cô và làm những viên khác bị bật ra theo chúng. Cô đã mở đầu cho vụ lở đá và chúng rơi xuống người cô.

Khi một loạt mưa đá đã dừng lại, cô ngẩng đầu lên và hỗn hển khó nhọc, không chắc chuyện gì đã xảy ra. Đầu cô đã đập mạnh đáng báo động, và khi cô đặt tay lên trên, cô cảm thấy có một chỗ nhanh chóng sưng phồng lên dưới tóc cô. Ít nhất cô không bị chảy máu, cũng như cô có thể nói được, và cô không rơi xuống nước. Cô ngồi một lúc cố gắng làm cho những hình ảnh vòng vòng trong mắt đứng yên và cơn buồn nôn đang chờ chực thốc lên. Cơn buồn nôn đã thắng, và cô nôn ọe một cách vô ích, nhưng sau đó cô không cảm thấy khá hơn. Cô chậm chậm nhận ra rằng cô chắc hẳn đã đập đầu cô mạnh hơn cô đã nghĩ lúc đầu, và những ngón tay sờ nắn khắp nơi cho cô biết là vết sưng phồng đó giờ đã gần như nửa đầu cô. Cô bắt đầu run lên một cách không kiểm soát được.

Cô sẽ không thể nào thấy khá hơn nếu cứ ngồi ở đây; cô cần đến được ngôi biệt thự và đánh thức ai đó để đi gọi bác sĩ. Cô cố gắng đứng dậy và rên rỉ to vì vết thương trên đầu. Chân cô cứng đờ; không muốn di chuyển. Cô cố thử đứng dậy lần nữa, cho tới khi một hòn đá rời ra vì nỗ lực của cô thì cô mới nhận ra là có một hòn đá đang đè lên chân cô.

À, không ghi ngờ gì là cô không thể đứng lên được, cô yếu ớt tự nhủ, đẩy hòn đá ra. Cô có thể dịch chuyển một số chúng mặc dù cơn chóng mặt khiến cho cô muốn đặt đầu xuống và nghỉ ngơi, và cô đẩy chúng xuống mặt biển đang nổi sóng chỉ cách cô có vài fit bên dưới.

Nhưng một vài hòn quá nặng, hai cẳng chân cô như bị gắn xuống mặt đất một cách chắc chắn. Cô đã tạo ra một vụ hỗn loạn khi đi dạo giữa đêm khuya, chỉ ngay sau khi cô đã tạo ra một cuộc hôn nhân lộn xộn; dường như cô chẳng thể làm điều gì đúng cả! Bất lực, cô bắt đầu cười, nhưng điều đó làm cô đau đầu nên cô dừng lại.

Cô thử hét lên, biết rằng không ai có thể nghe thấy tiếng cô bởi tiếng thủy triều, đặc biệt là khi cô đã đi quá xa khu biệt thự, và la hét làm cô đau đầu thậm chí còn tồi tệ hơn khi cô cười. Cô im lặng gục xuống và quay đầu lại nhìn lên hai mặt trăng đang lơ lửng biếng đờ đưa trên bầu trời. Hai mặt trăng. Mọi thứ đều là hai.

Một con sóng đánh thẳng vào mặt cô và nó làm cô mất cảm giác trong giây lát. Thủy triều vẫn đang lên. Ở đây thủy triều có thể lên cao bao nhiêu? Cô không thể nhớ để ý đến nó. Phải chăng giờ nó đã lên rất cao rồi? Phải chăng nước sẽ nhanh chóng bắt đầu rút xuống chứ? Mím cười yếu ớt cô tựa lên hai cánh tay khoanh tròn trước gối và hạ cái đầu đã bị đập mạnh ấy xuống.

Một lúc lâu sau cô bị đánh thức bởi tiếng ai đó hét gọi tên cô. Thật kỳ cục, cô không thể ngẩng đầu lên, nhưng cô mở mắt ra và nhìn xuyên qua tia sáng xám mờ của buổi bình minh, cố gắng nhìn xem ai gọi mình. Cô lạnh, rất lạnh, và cô đau đớn khi mở mắt ra. Với một tiếng thở dài, cô nhắm mắt lại. Tiếng gọi lại vang lên, và bây giờ giọng nói như ghen lại. Có lẽ ai đó bị thương và cần giúp đỡ. Lấy hết sức bình sinh, cô cố gắng ngồi thẳng dậy và cơn đau bùng lên trong đầu khiến cô lao đảo chìm vào trong căn hầm tối tăm.

Ác mộng làm cô đau khổ. Một con quỷ mắt đen cứ cúi xuống phía cô, làm cô đau đớn, và cô la hét và cố gắng đẩy nó ra xa cô, nhưng nó vẫn quay lại khi cô ít mong chờ nhất. Cô muốn Nikolas, anh sẽ không cho con quỷ làm cô bị đau, nhưng sau đó cô nhớ ra Nikolas không hề yêu cô và cô biết cô phải chiến đấu một mình. Cô có một vết thương ở trên đầu, ở chân làm cô đau nhói như dao đâm mỗi khi cô thử đẩy con quỷ ra xa. Thỉnh thoảng cô kêu la yếu ớt với bản thân, tự hỏi khi nào thì nó kết thúc và liệu có ai đó sẽ giúp cô.

Dần dần cô nhận ra mình đang ở bệnh viện. Cô nhận biết cái mùi, âm thanh, và những bộ đồng phục màu trắng cứng nhắc đang di chuyển bên cạnh cô. Chuyện gì đã xảy ra? Ô, đúng rồi, cô bị ngã lên những tảng đá. Nhưng ngay cả khi cô biết cô ở đâu, cô vẫn hét lên sợ hãi khi người đàn ông cao lớn mắt đen dựa vào người cô. Phần nào trong cô biết bây giờ hẳn không phải là một con quỷ; hẳn ta chắc hẳn là một bác sĩ nhưng có điều gì đó về người đàn ông ấy... hẳn nhắc cô nhớ đến ai đó...

Sau đó cuối cùng cô mở mắt ra và cái nhìn của cô rõ ràng. Cô nằm bất động trong một cái giường bệnh viện cao, tự vận động đầu óc và khám phá ra phần nào hoạt động, phần nào chưa. Cánh tay và bàn tay của cô nói chung vẫn tuân theo mệnh lệnh, mặc dù một cái kim tiêm được gắn vào cánh tay trái và một ống nhựa trong nối cái kim với một cái chai đang bị dốc ngược trên đầu cô. Cô nhìn mặt với những thứ ấy cho đến khi chúng trở nên rõ ràng trong óc cô và cô biết chúng được dùng cho việc gì. Chân cô cũng vẫn còn hoạt động, mặc dù mỗi cử động làm cô đau đớn và cô bị ngay đơ và sững sờ lên mọi nơi.

Đầu của cô. Cô đã đập đầu vào đá. Chậm rãi cô nâng tay phải lên và chạm vào một bên đầu. Nó vẫn sưng phồng và khá mềm, nhưng tóc cô vẫn ở đó nên cô biết chấn thương không nghiêm trọng đến nỗi phải tiến hành phẫu thuật. Tóm lại, cô cực kỳ may mắn, bởi cô đã không chết đuối.

Cô quay đầu và ngay lập tức phát hiện ra đó không phải là một cử động thông minh; cô nhắm mắt lại để chống lại cơn đau đang giằng xé, và khi nó giảm bớt thành một cơn đau có thể chịu được, cô lại mở mắt ra, nhưng lần này cô không di chuyển đầu nữa. Thay vì thế, cô nhìn xung quanh phòng bệnh một cách cẩn thận, không cử động gì trừ đôi mắt. Đó là một căn phòng

thoáng dăng với những tấm rèm cửa sổ được buộc lại để cho những tia nắng vàng lung linh xuyên vào. Những cái ghế trông rất thoải mái được đặt đây đó trong phòng, một cái bên phải giường của cô và một vài cái khác dựa vào tường ở phía xa. Một bức tượng được đặt ở góc phòng, một bức tượng nhỏ tinh xảo của đức mẹ đồng trinh màu xanh và vàng, và thậm chí ngang qua căn phòng Jessica có thể nhìn thấy sự kiên nhẫn tinh tế, nhẹ nhàng trên mặt bà. Cô nhẹ nhàng thở dài, cảm thấy thoải mái bởi Đức Mẹ nhỏ bé thanh tú.

Mùi hương thơm ngọt ngào choáng ngợp trong phòng, dễ nhận thấy thậm chí vượt lên trên cả mùi thuốc và mùi thuốc khử trùng của bệnh viện. Những lọ hoa to được đặt quanh phòng, không phải hoa hồng như cô mong đợi mà là những bông hoa lili Pháp màu trắng, và cô mỉm cười khi ngắm nhìn. Cô thích hoa lili; chúng là một loài hoa thanh tao và trang nhã.

Cánh cửa mở ra, gần như ngập ngừng, và nhìn từ khóe mắt Jessica nhận ra mái tóc bạc của quý bà Constantinos. Cô không quá ngạc nhiên để quay đầu lại nhưng cô nói, “Thưa mẹ,” và ngạc nhiên trước giọng nói yếu ớt của mình.

“Jessica, con yêu, con đã tỉnh lại rồi,” quý bà Constantinos vui vẻ nói, đi vào trong phòng và đóng cửa lại. “Ta lẽ ra nên báo cho bác sĩ, ta biết thế, nhưng trước hết muốn hôn con nếu con đồng ý. Tất cả mọi người đều rất lo lắng.”

“Con bị ngã lên những tảng đá,” Jessica nói như một lời giải thích.

“Đúng vậy, chúng ta biết,” quý bà Constantinos nói, nhẹ nhàng hôn lên má cô bằng đôi môi mềm mại. “Đã ba ngày rồi. Thêm vào vụ chấn động mà con gặp phải, con còn bị viêm phổi vì ngâm mình trong nước quá lâu, cả hai thứ đó đều nghiêm trọng. Niko đã phát điên lên; chúng ta thậm chí không thể khiến nó rời khỏi bệnh viện để ngủ một chút.”

Nikolas. Cô không muốn nghĩ đến Nikolas. Cô đẩy tất cả mọi suy nghĩ về anh ra khỏi đầu óc mệt mỏi của cô. “Con vẫn còn rất mệt,” cô thì thào, mi mắt cô run rẩy nhắm lại lần nữa.

“Đúng vậy, đó là điều hiển nhiên,” bà Constantinos nói, vỗ nhẹ lên tay cô. “Ta phải nói cho các y tá biết là con đã tỉnh lại; bác sĩ muốn gặp con.”

Bà rời khỏi phòng và Jessica ngủ lơ mơ, không biết bao lâu sau bị đánh thức bởi những ngón tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay cô. Cô mở mắt ra để tìm hiểu một cách uể oải vị bác sĩ với mái tóc đen, người đang bắt mạch cho cô. “Xin chào,” cô nói khi ông đặt tay cô xuống giường.

“Xin chào, mừng bà tỉnh lại,” ông nói với một thứ tiếng Anh hoàn hảo, mỉm cười. “Tôi là bác sĩ của bà, Alexander Theotokas. Chỉ cần nghỉ ngơi và để tôi kiểm tra mắt bà một chút, được chứ?” Ông chiếu một cái đèn nhỏ như bút vào mắt cô và dường như hài lòng với thứ mà ông thấy. Sau đó ông lắng nghe nhịp tim của cô, kiểm tra phổi, cuối cùng đặt biểu đồ sang một bên và mỉm cười với cô.

“Vậy là, cuối cùng bà cũng đã quyết định tỉnh lại. Bà đã phải chịu một cơn chấn động khá nghiêm trọng, nhưng bà đã bị sốc, nên chúng tôi hoãn cuộc phẫu thuật cho đến khi bà ổn định lại, và sau đó bà làm chúng tôi ngạc nhiên bởi vì sức khỏe của bà dần tự tiến triển tốt hơn nhiều,” ông trêu chọc.

“Tôi rất vui,” cô nói, cố mỉm cười yếu ớt. “Tôi không thích đầu bị hói đầu.”

“Đúng thế, thật là đáng tiếc,” ông nói, chạm tay vào một sợi tóc dày màu hung vàng của cô. “Cho đến khi bà nhận ra rằng bà sẽ tuyệt đến thế nào với những lọn tóc ngắn lộn xoăn trên đầu! Tuy nhiên, bà đang bình phục khá ổn định. Phổi của bà hầu như đã khỏe trở lại và những chỗ bị sưng ở gót chân đã gần mất hết. Cả hai chân đều bị thâm tím rất tệ, nhưng không có cái xương nào bị gãy, mặc dù cả hai gót chân đều bị bong gân.”

“Thật kỳ diệu vì tôi đã không chết đuối,” cô nói với ông. “Lúc đó thủy triều đang lên cao.” “Bà đã bị ướt hoàn toàn; ít nhất nước đã ngập tới chân bà,” ông bảo với cô. “Nhưng bà đã bình phục đáng kể; tôi nghĩ có lẽ trong vòng một tuần hoặc mười ngày nữa bà có thể về nhà.”

“Lâu vậy sao?” cô hỏi, giọng hơi ngái ngủ.

“Bà phải đợi cho đến khi đầu bà khá hơn.” Ông khẳng định. “Giờ, bà có một vị khách đang đi đi lại lại dọc theo hành lang bên ngoài. Tôi sẽ thắp một ngọn nến tối nay để cảm ơn bà đã tỉnh lại, vì Niko là một người đàn ông hoang dại và tôi đã cố hết sức mình để trấn an anh ta. Có lẽ sau khi anh ta nói chuyện với bà anh ta sẽ đi ngủ một chút, à, và ăn một bữa tươm tất chẳng?”

“Nikolas sao?” cô hỏi, trán cô nhăn lại vì lo lắng. Cô không thật sự cảm thấy muốn gặp Nikolas bây giờ; cô quá bối rối. Có quá nhiều chuyện rắc rối đã xảy ra giữa họ...

“Không!” cô thở hổn hển, đưa tay nắm chặt lấy ống tay áo của bác sĩ với những ngón tay yếu ớt. “Vẫn chưa - tôi vẫn chưa thể gặp anh ấy. Hãy nói với anh ấy tôi đã ngủ —”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào,” bác sĩ Theotokas thì thầm, nhìn cô chăm chú. “Nếu bà không muốn gặp anh ấy, bà sẽ không phải gặp đâu. Đơn giản là anh ấy quá lo lắng, tôi nghĩ có lẽ ít nhất bà nên bảo anh ấy quay về khách sạn và cố ngủ một giấc thật ngon. Anh ấy đã ở đây ba ngày rồi, và anh ấy hầu như không chớp mắt.”

Quý bà Constantinos đã nói tương tự như thế, nên nó phải là sự thật. Hít thật sâu, cô cố trấn tĩnh trạng thái căng thẳng và thì thầm đồng tình.

Bác sĩ và đội ngũ y tá rời khỏi phòng và ngay lập tức cánh cửa được đẩy mở ra lần nữa khi Nikolas lách qua người y tá cuối cùng. Sau một cái nhìn kinh ngạc, Jessica quay đi chỗ khác. Anh cần cạo râu và mắt anh thâm quầng, đỏ gay vì mệt mỏi. Anh xanh xao và kìm nén những biểu hiện trên gương mặt. “Jessica,” anh gọi khàn khàn.

Cô nuốt vội. Chỉ sau một cái liếc mắt, cô biết rằng con quỷ cứ làm phiền cô trong những cơn ác mộng chính là Nikolas; con quỷ cũng có cùng những đặc điểm đen tối mạnh mẽ ấy. Cô nhớ là anh đã cúi xuống người cô đêm hôm đó, cái đêm đám cưới cô, và cô bắt chợt rừng mình.

“Anh – anh trông thật khủng khiếp,” cô cố thì thầm. “Anh cần phải đi ngủ đi. Mẹ và bác sĩ nói anh không hề đi ngủ--”

“Hãy nhìn anh đi,” anh nói, và giọng của anh nghe như thể anh đang tự xé nát cổ họng mình ra. Cô không thể. Cô không muốn nhìn thấy anh; khuôn mặt anh là khuôn mặt của con quỷ trong những cơn ác mộng và cô vẫn còn lơ lửng giữa thực tại và cái đêm mơ màng đó..

“Jessica, lạ Chúa, hãy nhìn anh đi.”

“Em không thể,” cô thở hổn hển. “Hãy đi đi, Nikolas. Hãy đi ngủ một lúc đi. Em sẽ ổn thôi. Em

chỉ - em chỉ là chưa thể nói chuyện với anh được.”

Cô cảm nhận anh vẫn đứng ở đó bên cạnh cô, mong muốn cô nhìn vào anh, nhưng cô lại nhắm mắt và một dòng nước mắt cay xè trào ra, và với một tiếng kêu gào mong anh rời khỏi phòng.

Hai ngày sau anh lại đến thăm cô và cô biết ơn sự trì hoãn ấy. Quý bà Constantinos đã cần trọng giải thích là Nikolas đã đi ngủ và cô tin điều đó. Trông anh hoàn toàn kiệt sức. Theo như mẹ anh cho biết, anh đã ngủ 36 tiếng, và khi bà thông báo với vẻ hài lòng là Niko cuối cùng cũng đã tỉnh dậy, Jessica bắt đầu gắng hết mình. Cô biết anh sẽ quay lại, và cô biết rằng lần này cô không thể bảo anh ra ngoài được nữa. Anh đã chịu thua cô lần trước chỉ vì cô vẫn quá yếu và anh thì mệt mỏi; giờ thì cô sẽ không thể dùng lí do đó để tự bảo vệ mình. Nhưng ít nhất cô có thể suy nghĩ rõ ràng, mặc dù cô vẫn không biết cô sẽ phải làm gì. Cô chỉ biết những cảm xúc của cô; cô chỉ biết rằng cô rất bức mình với anh vì anh đã phá hủy hôn lễ của mình, thật trẻ con mặc dù cô biết là cô đã như thế. Cô còn tức giận, với anh và với chính mình, bởi sự thất bại trong đêm tân hôn. Tức giận, tủi nhục, bức mình và niềm tự hào bị đánh đổ, tất cả giằng xé trong cô, và cô không biết liệu cô có thể tha thứ cho anh được hay không.

Cô đã bình phục đủ để có thể cho phép mình ra khỏi giường bệnh, cho dù cô không đi xa hơn cái ghế gần nhất. Đầu cô vẫn đau nếu cô cố gắng cử động nhanh hơn, và trong bất cứ trường hợp nào những gót chân đau đớn của cô vẫn không được phép đi lại quá nhiều. Cô thấy cái ghế thật thoải mái sau một thời gian nằm quá dài, và cô nói các y tá để cô ngồi ở đó cho đến khi cô mệt; cô vẫn đang ngồi ở đó khi Nikolas đến.

Mặt trời buổi chiều xuyên qua cửa sổ và chiếu lên mặt anh, làm nổi bật khung xương mạnh mẽ, những biểu hiện dữ dội. Anh nhìn cô trong im lặng một lúc lâu, và cô cũng im lặng nhìn lại, không thể nghĩ ra bất cứ điều gì để nói. Sau đó anh quay ra ngoài và treo tấm biển ĐỪNG LÀM PHIÊN ở trước cửa, hoặc ít nhất cô nghĩ cái biển đó có nghĩa như vậy vì cô không thể đọc được tiếng Hy Lạp.

Anh đóng cửa đằng sau lưng lại một cẩn thận và đi vòng quanh chân giường để đến trước ghế của cô, nhìn xuống cô. “Lần này anh sẽ không để em đuổi anh ra khỏi đây,” anh dữ tợn nói.

“Không,” cô đồng ý, nhìn vào những ngón tay đang đan vào với nhau.

“Chúng ta có nhiều chuyện để nói.”

“Em không biết tại sao,” cô bình tĩnh nói. “Chẳng có gì để nói cả. Chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Có nói về chúng cũng không thay đổi được gì.”

Da mặt anh căng ra trên xương gò má và bất ngờ anh ngồi xuống để anh có thể nhìn thẳng vào mặt cô. Đôi môi quyến rũ của anh mím lại thành một đường mỏng dính và đôi mắt đen nhìn như thiêu đốt. Cô hầu như nao núng trước anh; sự giận dữ và khao khát cùng hiện lên trong ánh mắt và cô sợ cả hai. Nhưng cô đã kiểm soát được bản thân và nhìn thẳng vào anh.

“Anh muốn biết về cuộc hôn nhân của em,” anh yêu cầu ngắn gọn. “Anh muốn biết làm thế nào mà em vẫn còn là một trinh nữ khi em đến với anh, và mẹ kiếp, Jessica, anh muốn biết cái lý do chết tiệt nào khiến em không nói cho anh biết!”

“Em đã cố,” cô cũng cụt lún đáp lại. “Mặc dù em không biết tại sao. Em không cần giải thích với anh,” cô tiếp tục, không muốn đầu hàng cơn tức giận của anh. Cô đã chịu đựng quá nhiều vì

Nikolas; cô không thể chịu thêm được nữa.

Mạch máu đập mạnh một cách nguy hiểm trên trán anh. “Anh phải biết,” anh nói, giọng rất trầm, gần như bị nén lại. “Có chúa chứng giám, Jessica – làm ơn đi!”

Cô run lên khi nghe thấy những từ đó phát ra từ miệng anh, nghe thấy Nikolas Constantinos nói làm ơn với bất kỳ ai. Anh cũng đang rất căng thẳng; bờ vai rắn chắc của anh, những đường nét mạnh mẽ trên vai và cằm đã hé lộ điều đó. Cô thở ra sau một cái rùng mình.

“Em đã kết hôn với Robert bởi vì em yêu anh ấy,” cô cuối cùng cũng thì thầm, những ngón tay vô thức nắm chặt cái áo choàng cô đang mặc. “Em vẫn yêu anh ấy. Anh ấy là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này mà em từng biết đến. Và anh ấy yêu em!” Cô khẳng định điên cuồng, kéo mái đầu đen lộn xộn lên để nhìn anh. “Anh và những người khác có ném tôi vào chỗ dơ dáy thế nào đi chăng nữa, anh cũng không thể thay đổi được thực tế là chúng tôi yêu nhau. Có lẽ - có lẽ đó là một loại tình yêu hơi khác, bởi vì chúng tôi không hề ngủ chung, không cố gắng làm tình, nhưng tôi sẽ giao phó cuộc đời mình cho người đàn ông ấy, và anh ấy biết điều đó.”

Cánh tay anh nâng lên, và thậm chí khi cô dựa lưng vào ghế, anh đặt tay lên cổ cô, mơn trớn làn da mềm mại của cô và đặt những ngón tay trượt một cách nhẹ nhàng lên vai cô, sau đó đi xuống khum lại ở một bên ngực đang nhô lên qua lớp áo choàng. Mặc dù một lời cảnh báo đang lan khắp làn da cô, cô không chống lại sự động chạm của anh, bởi vì cô đã biết rằng anh có thể rất nguy hiểm khi anh bị phá ngang như thế nào. Thay vì vậy, cô nhìn vào sự thèm khát hoang sơ đang hiện hữu trong đôi mắt anh.

Ánh mắt của anh ngược lên khỏi nơi mà ngón tay trái treu chọc và khuấy động cơ thể cô lên để thăm dò khuôn mặt cô. “Và chuyện này nữa thì sao, Jessica?” anh khàn khàn hỏi cô. “Ông ta đã từng làm như thế này với em chưa? Ông ta không thể phải không? Ông ta đã cố gắng làm tình với em và thất bại phải không?”

“Không! Chẳng làm gì cả!” giọng cô lạc đi vì mất kiểm soát và cô hít thở sâu, lấy lại sự thăng bằng, nhưng thật khó để bình tĩnh khi chỉ sự động chạm của ngón tay cái của anh trên ngực cô cũng khiến cho cơ thể cô nổ tung. “Anh ấy chưa từng thử. Anh ấy đã từng nói rằng tình yêu sẽ ngọt ngào thế nào khi nó không bị quấy rầy bởi những ham muốn cơ bản.”

“Ông ta đã già rồi,” Nikolas thì thào, đột nhiên mất kiên nhẫn với cái áo khoác của cô và giật mạnh nó ra, để lộ ra chiếc áo ngủ bằng lụa ở bên trong. Những ngón tay anh trượt sâu vào trong cổ áo để vuốt ve, mơn trớn những đường cong dưới lớp vải lụa, làm cho cô run lên với sự đáp lại và từ chối xen lẫn nhau. “Quá già,” anh tiếp tục, nhìn vào ngực cô. “Ông ta đã quên là những ngọn lửa có thể thiêu rụi cả sự đúng mực của một người đàn ông. Nhìn vào tay anh đây này, Jessica. Hãy nhìn vào cơ thể của em. Nó làm anh phát điên lên khi nghĩ rằng cái bàn tay run rẩy của một ông già chạm vào em như thế này. Điều đó thậm chí còn tồi tệ hơn cả ý nghĩ em ở cùng một người đàn ông khác.”

Cô vô tình nhìn xuống và một cơn run rẩy hoang dại chảy tràn khắp người cô phản ứng lại với những ngón tay rắn rỏi, rám nắng đặt trên cơ thể cô. “Đừng nói về anh ấy như vậy,” cô yếu ớt chống đối. “Tôi yêu anh ấy! Và một ngày nào đó anh cũng sẽ già đi mà thôi, Nikolas”.

“Đúng, nhưng bàn tay CỦA TÔI sẽ vẫn chạm vào em như vậy,” anh nhìn lên lần nữa và bây giờ hai chấm đỏ bừng đang lan rộng trên gò má khi anh bị khuấy động hơn. “Chuyện đó không có gì khác biệt dù cho ông ấy bao nhiêu tuổi,” Anh thừa nhận một cách đau đớn. “Anh không thể chịu đựng với ý nghĩ về bất cứ một người đàn ông nào khác chạm vào em, và khi em không để

anh làm tình với em, anh nghĩ anh đã phát điên lên vì thất vọng.”

Cô không thể nghĩ ra bất cứ điều gì để nói và cô lùi lại để tay anh trượt ra khỏi ngực cô. Sự tức giận lóe lên trong mắt anh và cô nhận ra rằng Nikolas sẽ không bao giờ có thể chấp nhận ý chí của cô đã thắng anh, kể cả vấn đề liên quan tới cơ thể cô. Ý nghĩ ấy đã làm tan biến đi hơi nóng phản ứng yếu ớt trong cô và cô lạnh lùng phủ nhận, “Giờ thì chẳng có vấn đề gì nữa cả; nó đã kết thúc rồi. Tôi nghĩ cách tốt nhất là để tôi quay lại Luân Đôn --”

“Không!” anh ngắt lời một cách gay gắt, đứng lên và đi qua căn phòng nhỏ với những bước sải dài của một con báo. “Anh sẽ không để em chạy trốn khỏi anh một lần nữa. Em đã chạy trốn cái đêm đó và hãy xem chuyện gì đã xảy ra. Tại sao vậy, Jessica?” Anh hỏi, giọng anh đột nhiên khản đi. “Em đã quá sợ anh đến nỗi em không thể nằm trên giường phải không? Anh biết rằng anh – chúa ơi, tại sao em không nói cho anh biết? Tại sao em không buộc anh lắng nghe? Lúc mà anh nhận ra, anh không thể dừng lại được. Chuyện đó sẽ không như vậy nữa, em yêu, anh hứa. Anh cảm thấy có lỗi; sau đó, khi anh nhìn thấy em nằm trên bãi đá, anh nghĩ rằng em đã-” Anh ngừng lại, khuôn mặt anh đanh lại dữ tợn, và Jessica bất ngờ nhớ lại giọng nói mà cô nghĩ chỉ là sự tưởng tượng đơn thuần, đã gọi tên cô. Chắc chắn là Nikolas đã tìm ra cô.

Nhưng những lời nói của anh khiến toàn bộ cảm xúc của cô đông cứng lại trong lồng ngực. Anh cảm thấy có lỗi. Cô có thể nghĩ đến vô số lý do anh có thể đưa ra vì muốn cô ở lại, nhưng rất ít trong số chúng lại xúc phạm đến lòng tự hào của cô. Cô có lẽ sẽ bơi trở lại nước Anh trước khi cô sẽ ở lại với anh chỉ để giúp anh bớt cảm thấy có lỗi! Cô muốn nổi xung lên với anh trong đau khổ và nhục nhã, nhưng thay vì thế cô lấy lại được vẻ ngoài bình tĩnh giả tạo của mình và đấu tranh với cái mặt nạ lạnh lùng đã được cô tạo ra nhiều năm. “Tại sao tôi lại nên nói với anh chứ?” cô hỏi lại với giọng xa vời, lơ đãng thực tế là cô đã cố gắng làm việc đó trong nhiều tuần lễ. “Anh sẽ tin tôi sao?”

Anh nhanh chóng di chuyển tay, như thể chuyện đó không quan trọng. “Em nên để một vị bác sĩ khám cho em, đưa ra cho tôi bằng chứng,” anh gầm lên. “Em nên để tôi tự mình tìm ra, nhưng theo một cách ít tàn bạo hơn cái em đã phải chịu đựng. Nếu em nói với tôi, nếu em không chống lại...”

Trong một lúc cô chỉ nhìn anh, ngạc nhiên với sự kiêu ngạo không thể tin được của anh. Bất chấp anh là một tỷ phú và sự nguy tạo bên ngoài, bản chất bên trong của anh vẫn là một người Hy Lạp và lòng tự trọng của một người phụ nữ không là gì cả.

“Tại sao tôi nên chứng minh bất cứ chuyện gì với anh?” cô cười nhạo trong sự khổ sở khôn cùng. “Anh có phải là một người trong trắng không? Ai cho phép anh đánh giá nhân cách của tôi?”

Sự tức giận làm anh tối sầm mặt lại và anh bước một bước dài đến chỗ cô, đưa tay ra như thể anh ao ước được lắc người cô, nhưng sau đó anh nhớ đến những vết thương của cô và anh buông tay xuống. Cô nhìn anh lạnh lùng khi anh hít thở sâu, rõ ràng cố gắng kiềm chế cơn nóng giận của mình. “Em đã tự chuốc lấy,” cuối cùng anh nói nhanh, “Nếu đó là thái độ của em.”

“Đó là lỗi của tôi khi anh là một kẻ hay ngược đãi và tàn bạo hay sao?” Cô thách thức, nghe thấy giọng của mình cao hơn vì tức giận. “Tôi đã cố nói với anh từ cái ngày chúng ta gặp nhau là anh hiểu sai về tôi, nhưng anh rõ ràng đã từ chối lắng nghe, nên tôi không cố đề cập đến vấn đề đó với anh nữa! Đáng lẽ tôi không nên quay trở lại từ Cornwall.”

Anh đứng đó nhìn cô, khuôn mặt cứng nhắc của anh không nói lên điều gì, sau đó miệng anh mím chặt lại. “Anh sẽ theo em đến đó,” anh nói.

Cô gạt bỏ những từ phiền phức đó và cố kiềm chế cơn giận của mình. Khi cô có thể nói mà không còn nóng giận nữa, cô lạnh nhạt nói, “Đằng nào đi nữa thì mọi chuyện cũng đã qua rồi; thật vô ích khi tranh cãi về những chuyện có thể xảy ra. Tôi gợi ý một vụ ly hôn yên lặng, nhanh chóng—”

“Không!” anh hung bạo hét lên. “Em là vợ tôi, và em sẽ luôn là vợ tôi. Tôi là một người đàn ông có tính chiếm hữu, và tôi không để cho những gì là của mình ra đi đâu. Em là của tôi, Jessica, trên thực tế cũng như trên danh nghĩa, và em sẽ ở trên hòn đảo này thậm chí nếu tôi buộc phải giam giữ em.”

“Thật là một viễn cảnh quyến rũ làm sao!” cô gào lên trong tuyệt vọng bất ngờ. “Hãy để tôi đi, Nikolas. Tôi sẽ không sống với anh đâu.”

“Em sẽ phải làm thế,” anh nói với cô, đôi mắt đen của anh lóe sáng. “Hòn đảo này là của tôi, và không ai rời khỏi mà không có sự cho phép của tôi. Mọi người đều trung thành với tôi; họ sẽ không giúp em bỏ trốn dù cho em có quyến rũ họ thế nào.”

Cô nhìn anh bất lực. “Tôi sẽ biến anh thành trò cười đó,” cô cảnh báo.

“Cứ thử xem, em yêu, và em sẽ thấy quyền lực của một ông chồng Hy Lạp với vợ mình là như thế nào.” Anh đe dọa. “Tôi sẽ không biến anh thành trò cười như vậy khi em nằm trên gối đâu.” “Anh tốt nhất đừng có đụng vào người tôi!” cô bực mình nói. “Anh có thể là một người Hy Lạp nhưng tôi thì không, và anh không thể trừng phạt tôi được.”

“Tôi nghi ngờ liệu chuyện đó có cần thiết hay không,” anh nói lè nhè, và cô biết anh đã hơn một lần đề cập đến tình huống này và hiểu được là anh sẽ làm gì. “Bây giờ em sẽ cẩn thận hơn về việc đẩy tôi ra, có phải không, em yêu?”

“Ra khỏi đây!” cô hét lên, đứng dậy vì tức giận khiến cô quên cả cái đầu vẫn còn đau của mình, và cô buộc phải nhớ đến những vết thương khi những cơn đau gây buồn nôn nhói lên trong đầu và cổ lảo đảo trên đôi chân chưa đứng vững. Anh ngay lập tức đến bên cạnh cô, bế cô lên tay, đặt cô nằm xuống gối. Vượt qua sự mơ hồ về cơn đau cô lại nói, “Anh rút đi!”

“Anh sẽ đi, khi nào em bình tĩnh lại đã,” anh nói với cô, cúi xuống cô giống như con quỷ trong những giấc mơ của cô. “Nhưng anh sẽ quay trở lại, và anh sẽ đưa em quay lại hòn đảo với anh. Dù thích hay không, giờ em là vợ anh và em sẽ mãi là vợ anh.” Sau khi nói những lời đó anh để cô ở lại, và cô nhìn lên trần nhà qua màn nước mắt, tự hỏi làm thế nào cô có thể chịu đựng được cuộc chiến đang mở ra trong chính cuộc hôn nhân của mình.

Chương 11

Dịch : hongnguyenhuong

Nhưng đó không phải là một cuộc chiến công khai. Nikolas sẽ không cho phép điều đó, mà cô thì không có khả năng chống lại anh. Vũ khí duy nhất cô có là sự lạnh lùng, và cô đã dùng đến nó thường xuyên, không nhượng bước cho anh dù một inch khi anh đến thăm cô. Anh lờ đi sự im lặng của cô và nói chuyện với cô dịu dàng, kể cho cô nghe về những gì xảy ra hàng ngày trên đảo, chuyện mọi người hỏi thăm cô. Mọi người gửi cô tình yêu của họ và muốn biết khi nào cô được ra viện, cô nhận thấy thật khó để không đáp lại tình cảm đó. Trong những ngày ngắn ngủi

sống trên đảo, cô được chào đón đến mức cô thấy nhớ những người ở đó, đặc biệt là Petra và Sophia.

Sáng ngày cô rời bệnh viện, Nikolas đã xé vụn sự bình tĩnh của cô, và anh làm điều này dễ dàng đến nỗi sau đó cô nhận ra anh chỉ đang đợi đến khi cô khoẻ hơn để hành động. Khi anh ung dung đi vào phòng cô và nhận thấy cô đã mặc quần áo và sẵn sàng rời bệnh viện, anh bất ngờ hôn cô trước khi cô kịp lùi lại, rồi thả cô ra trước khi cô có thể phản ứng lại với nụ hôn đó.

“Anh mừng là em đã sẵn sàng,” anh nhận xét, xách chiếc vali nhỏ có vài bộ quần áo anh đã mang đến cho cô khi ở bệnh viện. “Mẹ và Petra đã ra lệnh nghiêm khắc cho anh là phải mang em quay lại càng sớm càng tốt, và Sophia đã nấu một bữa tối đặc biệt cho em. Oh, em thích ăn soup avgolemono chứ? Em đã thích món đó, đúng không?”

“Tại sao anh không tránh cho mình phiền toái phải mang tôi quay lại bằng cách đưa tôi lên một chuyến bay đến Luân Đôn?” cô hỏi lạnh lùng.

“Và em sẽ làm gì nếu đi Luân Đôn?” Anh hỏi lại, nhìn xuống cô với sự cău tiết trong đôi mắt. “Em chỉ có một mình, mọi thứ khắc nghiệt hơn em tưởng đấy, đặc biệt nếu em đang có thai.” Uất nghẹn, cô nhìn lên anh và anh nói mỉa mai “Trừ phi em có đề phòng trước? Không à? Tôi cũng không, và tôi thừa nhận là chưa bao giờ nghĩ đến điều đó”.

Bất lực, cô nhìn anh chăm chăm. Cô muốn đánh anh và cũng ngay lúc này cô gần như tan chảy cả người vì ý nghĩ có con với anh. Chết tiệt anh, mặc cho mọi thứ, cô biết với một cảm giác cam chịu chua xót rằng cô vẫn yêu anh. Cô chẳng thể phủ nhận tình yêu đó, nhưng vào lúc này cô vẫn muốn làm anh bị tổn thương như anh đã làm tổn thương cô. Cô thấy sốc bởi sự tàn nhẫn trong những xúc cảm của mình và cô rời ánh mắt khỏi anh, nhìn xuống tay mình.

Để giữ những giọt nước mắt khỏi rơi xuống cô phải dùng đến từng ounce sức mạnh lý trí của mình và cô nói một cách nản chí, “Được thôi. Em sẽ ở lại cho đến khi em biết chắc liệu em có đang mang thai hay không.”

“Sẽ mất một khoảng thời gian đó”, anh nói với cô, mỉm cười tự mãn. “Sau khi em bị ngã, em có lẽ sẽ bị mất cân bằng. Và tôi định làm mọi thứ tôi có thể để làm em có thai nếu điều đó có thể giữ em ở lại đảo.”

“Oh!” cô hét lên, tránh xa anh, choáng váng vì ý nghĩ đó. Sự hoảng hốt tràn đầy trong mắt cô khi cô nhìn chăm chú vào anh. “Nikolas, không. Em không thể làm thế lần nữa.”

“Điều đó sẽ không xảy ra nữa,” anh cam đoan với cô, với tới nắm lấy tay cô.

“Em sẽ không để cho anh chạm vào em!”

“Đó là quyền của một người chồng đối với vợ anh ta.” Anh gầm gừ, ôm lấy cô. “Hãy suy nghĩ kỹ về điều đó, cưng. Tôi sẽ có sử dụng mọi quyền lợi hôn nhân của tôi. Đó là lý do tôi cưới em.”

Cô thất vọng đến nỗi đi ra taxi anh hẹn đợi mà không có phản đối gì, và cô cũng không nói gì với anh trên suốt quãng đường từ Athens tới sân bay. Nếu là dịp nào khác, cô sẽ bị thành phố này quyến rũ, nhưng bây giờ cô bị những lời nói của anh đe dọa và đầu cô trở nên đau nhức.

Máy bay riêng của Nikolas đã ở sân bay, đã được tiếp đầy nhiên liệu và sẵn sàng cất cánh, và qua cơn đau mơ hồ, Jessica nhận thấy anh chắc cũng đã đưa cô tới bệnh viện trên chiếc máy bay này. Cô không có ký ức gì về những gì xảy ra sau khi cô bị ngất trên những tảng đá, và đột nhiên cô muốn biết điều gì đã xảy ra.

“Nikolas, anh đã tìm thấy em phải không? Khi em bị ngã ấy?”

“Đúng,” anh trả lời, vẻ mặt cau có. Anh liếc xuống cô và nhìn sững lại, quan sát khuôn mặt căng thẳng, tái nhợt của cô.

“Sau đó chuyện gì đã xảy ra? Ý em là sau khi anh tìm thấy em?”

Anh nắm lấy tay cô và dẫn cô qua đường băng đến chiếc máy bay, bước đi thật chậm và để cô dựa vào anh. “Lúc đầu, anh nghĩ là em đã chết,” anh nói bình tĩnh, nhưng tiếng anh hít vào cho cô biết rằng ký ức đó không phải là điều anh dễ dàng quên, ngay cả lúc này. “Khi anh xuống chỗ em, anh nhận thấy em vẫn còn sống và anh đã kéo em ra từ bên dưới những tảng đá đó, mang em trở lại biệt thự. Sophia đã thức dậy, bà ấy đang chuẩn bị nấu nướng khi nhìn thấy anh bế em đi lên, và bà ấy chạy tới giúp anh.”

Họ đã đến chỗ máy bay và anh mở cửa, sau đó đặt cô lên chỗ ngồi và đóng cửa lại cẩn thận. Anh đi vòng qua, trượt vào chỗ ngồi trước bảng điều khiển và với lấy điện đài. Anh nhìn xuống tay mình, lơ đãng cau mày. “Em bị ngấm nước và run lẩy bẩy,” anh tiếp tục. “Trong khi Andros liên lạc với bệnh viện và sắp xếp việc di chuyển từ sân bay tới bệnh viện, mẹ và anh cởi quần áo cho em và quấn em vào những cái chăn, sau đó chúng ta bay đến đây. Em đã thật sự bị sốc và ca phẫu thuật bị hoãn lại, mặc dù các bác sĩ đã cân nhắc, nhưng Alex nói với anh rằng em hầu như chắc chắn sẽ không sống nổi qua cuộc phẫu thuật chính vào lúc đó, tình trạng sức khỏe của em phải ổn định trước khi ông ấy có thể thậm chí nghĩ đến điều đó.”

“Sau đó em đã khá hơn,” Cô kết thúc giúp anh, mỉm cười nhợt nhạt.

Anh không mỉm cười đáp lại. “Phản ứng của em tốt hơn,” Anh thì thầm. “Nhưng em bị sốt và phổi em sưng tấy. Đôi lúc em ngất đi, đôi lúc em mê sảng và hét lên bất cứ khi nào anh hay một bác sĩ nào đó đến gần em.” Anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt anh buồn bã và chua xót. “Ít nhất là không chỉ riêng anh, em hét lên với mọi người đàn ông.”

Cô không thể nói với anh rằng chính anh là người cô sợ, và sau một khắc im lặng anh đeo điện đàm lên và với đến bộ điều khiển. Jessica ngã đầu ra sau và nhắm mắt lại, để cho những cái giật hai bên thái dương qua đi, nhưng khi cánh quạt máy bay bắt đầu quay, nó làm tăng cơn đau của cô và cô nhăn mặt. Một bàn tay đặt lên đầu gối cô làm cô mở đôi mắt đang nhắm kín và nhìn thấy sự quan tâm, cái nhìn dò hỏi của Nikolas, cô bịt hai tay lên tai để cho anh biết cái gì không ổn. Anh gật đầu và vỗ nhẹ chân cô một cách thông cảm làm cô muốn khóc. Cô nhắm mắt lại, khép lại sự hiện diện của anh.

Không tin được là cô ngủ trên chuyến bay quay lại đảo. Có lẽ có gì đó trong loại thuốc cô vẫn uống làm cô buồn ngủ, nhưng Nikolas đã phải đánh thức cô dậy khi chuyến bay kết thúc và cô ngồi dậy trong sự bối rối khi thấy dường như toàn thể người dân trên đảo đã ra đón cô. Mọi người mỉm cười và vẫy tay, còn cô vẫy tay lại, cảm động tới rơi nước mắt bởi sự nồng ấm cô cảm nhận từ những người dân đảo. Nikolas nhảy xuống từ máy bay, hét lên điều gì đó làm mọi người cười phá lên, rồi anh đến bên cô khi cô cởi dây an toàn và anh trượt mở cánh cửa máy bay.

Với một sự dễ dàng làm cô vừa sợ vừa hân hoan, anh với vào trong và bế bổng cô lên gần ngực

anh “Em có thể đi mà” cô phản đối.

“Em không xuống dốc được” anh nói “Em vẫn còn quá lão đạo. Vòng tay em quanh anh đi, em yêu; hãy để mọi người thấy điều họ muốn thấy.”

Đó là sự thật nên khi cô quàng tay quanh cái cổ vạm vỡ của anh mọi người đều vui vẻ, dành vài lời bình luận cho anh, mà anh đáp trả bằng nụ cười toe toét và những lời bình luận của riêng anh. Jessica thầm ước rằng cô đã không trì hoãn học tiếng Hy Lạp; cô muốn biết anh đang nói gì về cô.

Anh mang cô xuống dưới biệt thự và thẳng về phòng ngủ của anh, vì cô không thể nghĩ rằng nó là của họ. Khi anh đặt cô lên giường, cô nhìn quanh một cách vu vơ, và trước khi cô có thể nén những từ ngữ lại, cô đã thốt lên “Em không thể ngủ ở đây, Nikolas!”

Với một tiếng thở dài, anh ngồi xuống trên mép giường. “Anh xin lỗi nếu em cảm thấy thế, em yêu, bởi vì em sẽ phải ngủ ở đây. Tốt hơn là em sẽ phải ngủ với anh, và liệu đó có phải là điều em lo lắng không?”

“Anh có thể đổ lỗi cho em sao?” cô gay gắt hỏi.

“Đúng, anh có thể,” anh đã lấy lại bình tĩnh, đôi mắt đen của anh không mủi lòng. “Em là một người phụ nữ thông minh, trưởng thành, và em hoàn toàn có thể nhận biết rằng những cuộc làm tình sắp tới giữa chúng ta sẽ không giống như đêm tân hôn. Anh đã ngà ngà say, nản chí và anh đã mất kiểm soát. Em đã sợ hãi, giận dữ và chống lại anh. Kết quả có thể đoán trước được và em bị tổn thương. Chuyện này sẽ không như vậy nữa, Jessica. Lần tới khi anh yêu em, em sẽ thấy sung sướng nhiều như là anh vậy”.

“Anh không thể hiểu rằng em không muốn anh sao?” cô nổi giận một cách vô cớ vì anh đã lên kế hoạch bình tĩnh đến thế về chuyện làm tình với cô khi cô đã nói rằng anh không thể làm điều đó. “Sự thực là, Nikolas, tính tự phụ của anh quả thật vĩ đại nếu anh tưởng tượng rằng em vẫn muốn ngủ với anh sau đêm hôm đó.”

Cơn giận tràn ngập mắt anh. “Em có thể cảm ơn Chúa vì anh đã biết em quá rõ, Jessica, hoặc là anh sẽ làm cho em phải hối hận vì những lời nói đó!” Anh cúi gập. “Nhưng anh đã hiểu em, nên anh biết rằng khi em tổn thương và sợ hãi em đánh trả như một con mèo nhỏ giương nanh múa vuốt, mà em thì đã có nhiều năm rèn luyện để khoác lên mình mặt nạ lạnh lùng. Oh, không, em yêu, em không lừa được anh đâu. Dù em kiêu hãnh nói với anh là em phản đối anh, anh vẫn nhớ một đêm nọ ở Luân Đôn khi em đến với anh và thầm thì rằng em yêu anh. Em thật là ngọt ngào và e thẹn đêm đó, em cũng không hề giả vờ. Em còn nhớ không?”

Đôi mắt Jessica khép lại trong khủng hoảng. Đêm đó! Làm sao cô có thể quên? Giống như Nikolas cô còn nhớ mình đã thốt ra điều bí mật đó như thế nào, vì nghĩ rằng anh sẽ đáp lại những từ ngữ ngọt ngào đó và thú nhận anh yêu cô. Nhưng anh đã không, sau đó và cho đến tận bây giờ. Những từ ngữ đam mê có thể thốt ra từ đôi môi anh, nhưng sẽ không bao giờ là lời yêu. Lắc đầu, cô hét to lên, “Nhớ ư? Làm sao em có thể quên? Giống như một con ngốc em đã để anh đến quá gần em, những từ ngữ đó được thốt ra trần trụi từ miệng em ngay khi anh si nhục em bằng suy nghĩ thực sự của anh về em. Ít nhất anh đã mở mắt cho em, kéo em ra khỏi giấc mơ ngốc nghếch của mình. Tình yêu không phải là vĩnh hằng, Nikolas. Nó có thể chết.”

“Tình yêu của em không chết,” anh thì thầm đầy tin tưởng, một nụ cười uốn cong đôi môi cứng rắn như được điêu khắc của anh. “Em đã cưới anh, và em muốn mặc áo cưới màu trắng trong lễ cưới của mình. Em đã làm tóc theo kiểu một cô gái trinh; đúng, anh đã thấy. Mọi điều em làm

đã hét lên rằng em sẽ lấy anh mãi mãi, và nó sẽ là như vậy. Anh đã làm em tổn thương, em yêu, anh cũng làm em không hạnh phúc, nhưng anh sẽ sửa chữa điều đó. Vào lúc em sinh đứa con đầu tiên của chúng ta, em sẽ quên rằng anh đã từng làm em rơi lệ.”

Những lời nói đó của anh gần như làm cô nháy khỏi giường, và để chứng minh là anh sai, cô dễ dàng bùng nổ với những giọt nước mắt, chúng tàn phá cơn đau đầu của cô. Với lời rì rầm an ủi, Nikolas kéo cô vào vòng tay anh và nằm xuống giường với cô để ôm cô chặt hơn và thì thầm dịu dàng với cô, sự gần gũi ngang ngạnh của anh đã làm cô bình tĩnh lại. Cuối cùng những tiếng nấc của cô lắng dần và cô nép mình gần hơn vào anh, vùi gương mặt mình vào áo sơ mi của anh. Trốn trong nơi ẩn náu đáng ngờ đó, cô lưỡng lự, “Nikolas?”

“Ừ, em yêu?” Anh thăm thì, giọng nói sâu lắng của anh chân thật dưới vành tai cô.

“Liệu, liệu anh có cho em một chút thời gian được không?” Cô hỏi, ngược khuôn mặt lem nước mắt lên nhìn anh.

“Anh sẽ chỉ cho em thời gian để bình phục hoàn toàn,” Anh trả lời, gạt những sợi tóc của cô sang hai bên thái dương với những ngón tay dịu dàng. “Sau đó, anh sẽ không đợi nữa. Anh không thể. Anh vẫn còn muốn em như điên, Bà Constantinos. Đêm tân hôn của chúng ta chỉ là một món khai vị.”

Cô run nhẹ trong tay anh vì một hình ảnh cô bất ngờ thấy, cô bị anh ngẫu nhiên, như thể anh là một con vật đói khát. Cô cảm thấy giận dữ bởi vì do dự, yêu anh nhưng không thể nhượng bộ anh, để tin tưởng anh hay biết anh sắp làm gì. “Làm ơn đừng thúc ép em,” cô thì thầm. “Em sẽ cố gắng. Em thật sự sẽ cố gắng. Nhưng em – em không biết liệu em có thể tha thứ cho anh không.”

Khóe miệng anh giật giật trước khi anh mím môi lại và nói “Tha thứ cho anh hay không, em vẫn là của anh, và anh sẽ không bao giờ để em đi. Anh sẽ nhắc lại điều đó nhiều lần nếu anh cần phải làm em tin tưởng anh.”

“Chúng ta đã gây ra một đồng hỗn độn, Niko,” cô thì thầm đầy đau đớn, những giọt nước mắt lại ngập tràn trong mắt cô khi lần đầu tiên cô gọi anh bằng tên thân mật.

“Đúng, anh biết,” anh thì thầm, đôi mắt anh trở nên ảm đạm. “Chúng ta sẽ phải cố gắng cứu vãn vài thứ và làm cho cuộc hôn nhân này tốt đẹp hơn.”

Sau khi anh rời đi, Jessica nằm trên giường cố gắng làm yên lại những cảm xúc bất an của mình; cô cảm thấy lúc này có quá nhiều điều mà cô lại chưa có khả năng sắp xếp chúng lại. Một phần trong cô muốn tan chảy trong vòng tay anh và nhượng bộ tình yêu cô dành cho anh mặc kệ mọi thứ đã xảy ra; một phần khác vẫn còn cay đắng, giận dữ và phần uất muốn cô tránh anh càng xa càng tốt. Trong nhiều năm, cô đã tự kiểm soát những nỗi đau và sự cô đơn, nhưng Nikolas đã phá đi hàng rào tự kiểm soát của cô và cô không thể đè nén hay phớt lờ những nỗi đau thêm nữa. Những cảm xúc được kiểm soát lâu dài của cô bùng lên trong một sự giải thoát đau đớn, và cô thấy buồn bực vì cách anh tước bỏ sự phòng vệ của cô.

Một cuộc hôn nhân khô hài làm sao, cô nghĩ một cách mệt mỏi. Một người đàn bà không nên mong muốn tự vệ chống lại chồng mình; một cuộc hôn nhân nên được xây dựng dựa trên mối quan hệ tin tưởng và tôn trọng lẫn nhau, và bây giờ thậm chí Nikolas còn không cảm thấy cả hai điều đó đối với cô. Cô đã nghĩ rằng khi anh nhận ra những giả định của anh về cô sai lầm

đến thế nào, thái độ của anh sẽ hoàn toàn thay đổi, nhưng cô đã nhầm. Có lẽ anh không còn bức bối một cách cay đắng với cô nữa, nhưng anh vẫn chưa cho phép cô quyền lợi gì liên quan đến cuộc sống của chính cô. Anh muốn kiểm soát cô, uốn nắn mỗi cử động của cô theo những ý thích bất chợt của anh, và Jessica không nghĩ là cô có thể chịu đựng một cuộc sống như vậy.

Sau một thời gian ngủ lơ mơ, cô thức dậy khi bóng chiều muộn đã đổ xuống. Cơn đau đầu của cô đã đỡ hơn; thực tế là nó đã hết hẳn và cô cảm thấy tốt hơn kể từ lúc cô bị tai nạn đến giờ. Ra khỏi giường, cô bước cẩn thận đến phòng tắm, lo sợ sự công kích của cơn đau đầu, nhưng nó đã không quay lại và hoàn toàn biết ơn vì điều đó, cô cởi bỏ bộ quần áo nhả nhúm và xả nước vào bồn tắm lớn, sâu, được lát gạch đỏ. Petra đã sắp xếp trong phòng tắm các vật dụng tắm rửa mà chắc chắn là Nikolas chưa bao giờ dùng đến, trừ khi anh có niềm say mê giấu giếm với sữa tắm tạo bọt và hương thơm, và cô đổ một lượng lớn sữa tắm vào bồn tắm cho đến khi nó giống như những ngọn núi bọt.

Sau khi cài tóc lên, cô bước vào bồn tắm và ngâm mình cho đến khi những bọt xà phòng ngập đến tận cằm cô. Cô vớ đến bánh xà phòng, rồi kêu lên sợ hãi khi cánh cửa mở ra hoàn toàn không báo trước. Nikolas bước qua cửa, một cái nhăn mặt lo lắng xuất hiện trên trán anh, nhưng cái cau mày biến thành nụ cười toe toét khi anh quan sát nơi cô nằm, tất cả trừ những nơi bị nhận chìm trong bọt xà phòng “Xin lỗi, anh không có ý làm em giật mình,” anh nói.

“Em đang tắm,” cô phẫn nộ nói, và nụ cười toe toét của anh càng giãn rộng hơn.

“Anh thấy rồi.” anh đồng ý, ngả thân hình cao lớn của mình lên sàn cạnh bồn tắm và uể oải thả người trên khuỷu tay. “Anh sẽ ở đây với em, vì đây là lần đầu tiên anh có vinh dự được xem em tắm, ngay cả những con ngựa hoang cũng không thể kéo anh ra khỏi đây.”

“Nikolas!” cô rên rỉ, hai má cô đỏ bừng.

“Hãy bình tĩnh nào.” Anh dỗ dành, vớ tới và lướt một ngón tay dọc theo mũi cô. “Anh đã hứa với em là anh sẽ không tấn công em, và anh sẽ không, nhưng anh không hề hứa là anh sẽ không muốn biết về vợ anh và để cô ấy trở nên quen thuộc đối với anh.”

Anh đang nói dối. Đột nhiên, cô biết là anh đang nói dối và cô giăng ra khỏi tay anh, những giọt nước mắt xuất hiện trong mắt cô. “Tránh xa em ra!” cô hét lên khàn khàn. “Em không tin anh, Nikolas! Em không thể chịu đựng được điều đó. Làm ơn, làm ơn đi đi!” Nếu anh ở lại, anh sẽ đưa cô lên giường và làm tình với cô, bất chấp lời hứa của anh. Anh chỉ nói như thế để làm yếu đi sự phòng vệ của cô, và cô vẫn chưa thể chấp nhận anh. Những cơn nức nở bắt đầu rung động cơ thể cô, và với một câu rửa bị bóp nghẹt anh đứng lên, khuôn mặt anh sầm lại với cơn giận điên cuồng.

“Được rồi,” anh nói rít qua kẽ răng. “Tôi sẽ để em một mình. Chúa ơi, tôi sẽ để em một mình! Một người đàn ông chỉ có thể chấp nhận nhiều đến thế thôi, Jessica, và tôi đã chấp nhận điều đó! Giữ lấy cái giường trống rỗng của em; tôi sẽ ngủ ở chỗ khác.” Anh lao ra khỏi phòng tắm, đập mạnh cửa sau lưng anh với một lực làm nó kéo kẹt trên bản lề, và một giây sau cô cũng nghe thấy tiếng đập mạnh cửa phòng ngủ.

Cô cau mặt và hít một hơi thở run rẩy, cố gắng kiểm soát lại bản thân. Oh, điều đó vô tác dụng; cuộc hôn nhân này sẽ không bao giờ đi đến đâu. Bằng cách này hay cách khác, cô sẽ phải thuyết phục Nikolas để cô được tự do, và sau đêm nay, điều đó chắc chắn sẽ cực kỳ khó khăn.

Tuy nhiên, Nikolas đã tự chứng minh một cách kiên định sự từ chối cho phép cô rời khỏi đảo. Cô nhận thấy rằng anh xem tình huống này như một trận đấu mà anh có ý định giành chiến thắng, mặc dù cô đã thận trọng giữ một khoảng cách an toàn giữa họ. Cô cũng nhận thấy rằng cơn tức giận của anh đối với cô khi ở phòng tắm đã tăng lên, vì lý do gì thì cô không biết. Anh bị chọc tức vì cô không ngã vào tay anh bất cứ khi nào anh chạm vào cô, cách cô nghĩ về cuộc hôn nhân của họ, nhưng anh không có ý định tự loại bỏ sự thoải mái của mình với cơ thể cô nếu anh tìm thấy điểm yếu dù mỏng manh nhất trong sự kháng cự của cô. Anh chỉ đơn giản là chờ đợi, quan sát cô một cách cẩn thận, và sẵn sàng để xông tới.

Căng thẳng để giữ sự bình tĩnh và trầm lặng trước những người khác làm cô kiệt sức, nhưng cô không muốn làm đau lòng mẹ Nikolas, hay thậm chí cả Petra và Sophia. Mọi người đã rất tốt với cô – sau khi cô rời khỏi bệnh viện cô đã được tất cả mọi người trong nhà chiều chuộng một cách không hổ thẹn – vì vậy điều cuối cùng cô muốn là làm cho họ lo lắng về một bầu không khí bất hoà. Với sự thỏa hiệp im lặng, cô và Nikolas làm như là anh ngủ ở một phòng khác bởi vì đầu cô vẫn còn đau và sự thao thức của anh gây cản trở giấc ngủ của cô. Vì cơn đau đầu vẫn tấn công cô nếu cô cố gắng làm gì đó nên lời giải thích đó được chấp nhận không có thắc mắc gì.

Không hề cố làm mất đi tình trạng đó, cô giả vờ là cô vẫn chưa phục hồi tốt như cô thật sự đã thế, và sử dụng tình trạng thể xác của mình như một vũ khí chống lại Nikolas. Cô nghĩ ngợi thường xuyên và thỉnh thoảng lẩn trốn không hề giải thích để nằm xuống với miếng vải lạnh, ẩm đắp lên mắt và trán. Ai đó sẽ thường xuyên đến kiểm tra cô trước khi cô nằm đó quá lâu, và theo cách đối xử đó, cô chắc chắn rằng mọi người trong nhà đã được nói về tình trạng yếu đuối của cô. Cô ghét lừa dối họ theo cách đó, nhưng cô cần phải tự bảo vệ mình, và cô biết rằng cô cần phải nắm lấy mọi cơ hội nếu cô muốn trốn khỏi đảo.

Cơ hội tự đến vào tuần tiếp theo khi Nikolas thông báo với mọi người bên bàn ăn tối rằng anh và Andros sẽ bay đến Athens vào sáng hôm sau; họ sẽ ở lại đó một đêm và quay trở lại đảo vào ngày kia. Jessica cẩn thận không ngược nhìn lên vì chắc chắn nét mặt của cô sẽ phản bội lại cô. Cơ hội đây rồi! Tất cả những gì cô cần làm là trốn lên khoang máy bay, đợi khi họ hạ cánh ở Athens và Nikolas cùng Andros đi dự cuộc họp của họ, cô sẽ ra khỏi đó, chạy vào ga hàng không và mua một vé máy bay rời khỏi Athens.

Cô dành cả buổi tối đó để lên kế hoạch; cô rút đi nghỉ sớm và đóng gói những vật dụng cần thiết cô sẽ mang theo vào cái vali nhỏ nhất cô có, sau đó đặt lại cái vali lên tủ quần áo. Cô kiểm tra ví của mình để chắc chắn rằng tiền cô mang theo vẫn còn trong ví; nó vẫn còn đó, vì Nikolas chắc chắn đã tin tưởng rằng không ai ở trên đảo có thể bị mua chuộc, mà rõ ràng là anh đúng. Nhưng cô thậm chí còn không nghĩ đến điều đó, bây giờ cô còn thấy mừng vì cô chưa làm điều đó, vì anh chắc chắn sẽ lấy hết tiền của cô nếu cô cố gắng làm điều gì giống như thế.

Cô đếm tiền cẩn thận; khi rời Anh để đến Paris với Nikolas, cô đã rút đủ tiền mặt để có thể mua bất cứ cái gì cô thích, hay để đề phòng tình huống bất ngờ cô có thể vướng phải. Tất cả chúng còn nguyên đó. Cô không chắc chúng có đủ để mua một vé đến London hay không, nhưng cô hoàn toàn có thể rời khỏi Hy Lạp. Thậm chí nếu cô chỉ có thể đi xa được đến Paris, cô có thể gọi điện cho Charles và nhờ anh gửi thêm tiền cho cô. Nikolas đã quản lý các khoản lợi nhuận kinh doanh của cô, nhưng tài khoản của cô tại ngân hàng vẫn còn tiền, và khoản tiền đó vẫn còn giá trị đối với cô.

Sau đó, khi mọi người đều đã lui về nghỉ ngơi, cô sẽ mang chiếc vali lên giấu trên máy bay. Sau chuyến đi lần trước trên chiếc máy bay đó, cô biết là có một khoảng trống nhỏ đằng sau mấy hàng ghế phía cuối máy bay, và cô nghĩ rằng chỗ đó là đủ rộng cho cả cô và vali của mình. Để chắc chắn, cô sẽ mang một cái chăn tối màu, cô sẽ nằm trên sàn và chui vào dưới chăn nếu cô không thể nấp đằng sau những cái ghế. Nhớ lại cấu trúc của chiếc máy bay, cô cho rằng một

người hoàn toàn có thể trốn theo cách đó. Chiếc máy bay được thiết kế để chở được 6 hành khách, và các ghế ngồi thì rộng và thoải mái. Nikolas sẽ tự lái máy bay, và Andros sẽ ngồi ở ghế cạnh anh; chẳng có lý do gì để họ phải nhìn lại mấy ghế cuối máy bay cả.

Vì là một kế hoạch, nó cũng có nhiều bất trắc, phụ thuộc quá nhiều vào cơ hội và hoàn cảnh, nhưng nó là cơ hội duy nhất và có lẽ cũng là cuối cùng mà cô có, vì vậy, cô cần phải chấp nhận rủi ro. Cô không định biến mất vĩnh viễn, mà chỉ đến khi cô có cơ hội để chắc chắn với chính mình cảm xúc cô dành cho Nikolas là thế nào, liệu cô còn muốn tiếp tục cuộc hôn nhân của họ nữa hay không. Tất cả những gì cô cần chỉ là một chút thời gian và một chút khoảng cách, nhưng Nikolas không sẵn lòng cho cô điều cô cần. Jessica cảm thấy cô bị thúc ép và lôi kéo hơn mức cô có thể chịu đựng. Từ giây phút cô gặp Nikolas, anh đã dẫn dắt và thao túng cô cho đến khi cô cảm thấy mình giống một con búp bê hơn là một người đàn bà, và việc giành lại quyền kiểm soát cuộc sống của chính mình đã trở thành một điều cần thiết đối với cô.

Đã có lúc, hoàn toàn ngây thơ, cô đã nghĩ rằng tình yêu có thể giải quyết mọi vấn đề, nhưng như mọi giấc mơ khác, nó đã bị phá tan. Tình yêu không giải quyết được điều gì, nó còn làm phức tạp thêm nhiều vấn đề. Yêu Nikolas đã mang lại cho cô một nỗi đau lớn và chỉ một chút ít niềm vui. Một vài phụ nữ có thể hài lòng với sự thoả mãn thể xác mà anh mang lại để chấp nhận là anh sẽ không yêu lại họ, nhưng Jessica không chắc cô có kiêu sức mạnh đó không. Đó là điều cô cần phải tự tìm ra: cô có yêu Nikolas đủ để sống với anh bất chấp các điều kiện không, liệu cô có thể tự chấp nhận thực tế rằng cô sẽ chỉ có ham muốn của anh mà không phải là tình yêu hay không. Nhiều cuộc hôn nhân dựa trên nền tảng ít hơn là tình yêu, nhưng cô cần phải chắc chắn trước khi cho phép mình một lần nữa bị dồn vào góc hẹp không còn đường quay lại.

Cô biết chồng mình; kế hoạch của anh là làm cho cô có thai, điều đó sẽ giữ cô ở lại hòn đảo với anh. Cô cũng biết rằng cô chỉ còn lại rất ít thời gian trước khi anh bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình. Anh đã để cô yên khá lâu, nhưng bây giờ cô gần như đã bình phục hoàn toàn, và cô cảm thấy với một bản năng sắc bén rằng bây giờ anh hoàn toàn không bị trò dối trá của cô lừa phỉnh và sẽ đến để đưa cô vào giường bất cứ lúc nào. Cô đã biết là cô cần phải trốn thoát ngay nếu cô muốn có thời gian để quyết định một cách bình tĩnh và đứng đắn xem cô có thể tiếp tục sống với anh hay không.

Sau khi cất ví đi, cô chuẩn bị lên giường và tắt đèn, không muốn làm điều gì khác thường. Cô nằm yên lặng trên giường, cơ thể cô thư giãn nhưng tâm trí cô lắng nghe mọi động tĩnh trong nhà.

Cửa phòng ngủ mở ra, và một hình dáng cao, vai rộng đổ bóng dài về phía cô. “Em còn thức không?” Nikolas hỏi lặng lẽ.

Để trả lời, Jessica với tay bật đèn. “Có chuyện gì sao?” cô ngồi nhồm lên dựa trên khuỷu tay, đôi mắt cô mở to cảnh giác khi cô quan sát anh bước vào phòng và đóng cửa lại sau lưng.

“Anh cần lấy vài thứ trong tủ quần áo,” anh nói với cô, và trái tim cô ngừng lại khi cô quan sát, tê liệt, trong lúc đó anh tiến đến tủ quần áo và trượt mở cánh cửa. Sẽ thế nào nếu anh lấy cái vali cô đã đóng gói quần áo? Tại sao cô lại không yêu cầu anh dọn đồ ra khỏi tủ? Nhưng điều đó sẽ làm mẹ anh thấy lạ, và một cách trung thực thì anh sẽ không đẩy sự việc đến mức đó. Những quần áo anh cần, anh đã lấy từ tủ quần áo lúc nào đó trong ngày, không phải vào lúc này khi cô chỉ đang mặc đồ ngủ.

Anh lấy ra cái vali da màu nâu sẫm của mình, và cô run run thở dài vì nhẹ nhõm. Anh nhìn cô sắc bén “Em có ổn không? Em có vẻ mệt đó.”

“Chỉ là cơn đau đầu mọi khi thôi” Cô ép mình trả lời bình tĩnh, và trước khi cô có thể ngừng lại cô buột miệng “Anh có muốn em đóng gói đồ giúp anh không?”

Một nụ cười nhá lên trên khuôn mặt kín bưng của anh. “Em nghĩ là anh sẽ cuộn áo sơ mi của mình thành một đồng lộn xộn hả? Anh có thể tự thu xếp được, dù vậy cũng cảm ơn em đã đề nghị. Khi anh quay lại,” Anh nói thêm một cách tự lự, “Anh nghĩ anh sẽ đưa em đến bác sĩ Theotokas để kiểm tra lần nữa.”

Cô không muốn làm thế, nhưng vì cô đã có kế hoạch bỏ đi trước đó nên cô không hề phản đối. “Vì những cơn đau đầu sao? Chẳng phải bác sĩ đã nói rằng phải mất một thời gian trước khi những cơn đau đó biến mất sao?”

Anh lấy một cái áo sơ mi trên giá treo quần áo và gấp nó lại một cách gọn gàng trước khi đặt nó vào cái vali đang mở. “Đúng thế, nhưng anh nghĩ lẽ ra em phải phục hồi nhanh hơn. Anh muốn chắc chắn là không có cái gì bất thường.”

Như là một cái thai? Một suy nghĩ vụt đến trong óc cô không hề báo trước, và cô bắt đầu lo lắng. Dĩ nhiên, có thể như vậy, nhưng còn quá sớm để khẳng định. Cô vẫn chưa hề có ý tưởng gì. Nhưng không phải là mĩa mai sao khi cô cố gắng trốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Nikolas và phát hiện ra là cô đã có thai? Cô không chắc cô sẽ làm gì nếu tình huống đó xảy ra, vì vậy cô gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu.

Cuộc nói chuyện ngắt quãng, và cô dựa cao hơn lên gối để xem anh sắp xếp quần áo. Khi anh đóng vali lại và đặt nó sang bên, anh đến ngồi cạnh cô trên giường. Không thoải mái vì sự gần gũi của anh, cô không nói gì, đôi mắt cô không nao núng khi cô nhìn anh. Môi anh uốn cong thành một nụ cười mỉm. “Anh sẽ đi vào lúc bình minh,” Anh thì thầm, “Vì vậy anh sẽ không đánh thức em. Liệu em có thể hôn tạm biệt anh tối nay không?”

Cô muốn từ chối, nhưng một phần trong cô đã đầu hàng, xâm chiếm cảm xúc của cô khi anh cúi xuống và nhẹ nhàng đặt miệng anh lên miệng cô. Đó không phải là một nụ hôn đòi hỏi, và anh rời khỏi cô hầu như ngay lập tức. “Chúc ngủ ngon, em yêu.” Anh nói nhẹ nhàng, và đặt hai tay lên ngực cô, anh ngả cô nằm xuống bên cạnh cái chăn sáng màu và bắt đầu quần chúng quanh cô. Cô ngược mắt lên nhìn anh và trao cho anh một nụ cười bẽn lẽn, nhưng nó vẫn đủ giữ tay anh lại nơi chúng đang ở.

Anh hít vào, và đôi mắt đen của anh bắt đầu lấp lánh như thể sức nóng cảm lạnh của ngọn đèn đã bắt được biểu cảm của chúng. “Chúc ngủ ngon,” anh nhắc lại, và nhoài về phía cô. Lần này miệng anh nấn ná, bao phủ đôi môi cô và mời mọc chúng đáp ứng lại áp lực của anh. Áp lực đó không mạnh, nhưng sự kết nối vẫn nguyên vẹn, nóng ấm và lôi cuốn, hơi thở của anh ngọt ngào và nóng hổi bởi rượu vang họ đã uống bữa tối. Không ý thức, cô đặt tay cô lên cánh tay anh và trượt những ngón tay lên siết lấy vai anh, sau đó vòng lên cổ anh. Anh hôn sâu hơn, lưỡi anh gập lưỡi cô và thăm dò, mê say xâm nhập vùng nhạy cảm anh tìm thấy, và Jessica cảm thấy chính mình bị cuốn vào màn sương đỏ của khoái lạc thể xác, không hề bị cảnh báo về sự đụng chạm của anh.

Với một chuyển động chậm rãi anh kéo cái chăn tuột xuống đủ để cho đường cong mềm mại của eo cô trở nên rõ ràng dưới cái nhìn khao khát của anh. Anh kéo đầu ra khỏi cô và nhìn khi những ngón tay dài của anh trượt bên dưới lớp lụa mỏng của chiếc váy ngủ và lướt qua những đường cong đầy đặn, sau đó di chuyển lên trên để nắm lấy quai áo và kéo nó xuống cánh tay cô. Jessica khẽ làm một cử chỉ sợ hãi, nhưng anh từ tốn và dịu dàng đến nỗi cô không hề chống cự, thay vì thế đôi môi cô tha thiết tìm đến da thịt anh, nếm vị mẫn mẫn của làn da nơi gò má anh, đường cong nơi xương hàm anh. Anh quay đầu sang và miệng họ lại gặp nhau, rèm mi cô run rẩy khép lại. Chuyển động thông thả của tay anh kéo lớp lụa hồng từ từ xuống thấp hơn, lột trần đường cong phía trên một bên ngực. Sau đó núm vú thanh nhã màu hồng lộ ra, và tay anh chuyển từ quai áo đến chiếm lấy cái đỉnh xinh đẹp bị lột trần đó.

“Giờ thì anh sẽ hôn chúc em ngủ ngon,” anh thì thầm và di chuyển để miệng mình trượt theo đường cong dẫn xuống cổ cô. Anh ngừng lại, và lưỡi anh khám phá chỗ lõm nhạy cảm giữa cổ và bờ vai cô, làm cô vụn vỡ với khoái cảm đang gia tăng nhanh chóng vượt quá sự kiềm chế của cô. Cô không quan tâm. Nếu anh cũng từ tốn và dịu dàng như thế này trong đêm tân hôn của họ, có lẽ sẽ chẳng có vấn đề gì giữa họ. Cô nằm yên lặng dưới những cái vuốt ve mơn trớn của anh, tận hưởng cảm giác tinh tế và hơi nóng đang lan rộng khắp cơ thể cô.

Sau đó, đôi môi anh tiếp tục chuyển chu du của chúng và di chuyển xuống bờ dốc lưa là để đến gần hơn với nụ hồng đang nhói nhói. Cô rên thành tiếng và uốn lưng lên, lùa tay vào mái tóc dày, lỏng lẻo của anh khi cô kéo đầu anh về phía mình. Những chuyển động kéo nhẹ của miệng anh tạo nên những cơn nhức nhối đột ngột ham muốn thể xác gạt bỏ hết lý trí của cô. Sự run rẩy của cô trở nên mãnh liệt, và cô bắt đầu vươn đến chạm vào anh. Sau đó anh thả lỏng cơ thể cô và nhấc đầu lên, ngửa ra sau.

Anh đang mỉm cười, nhưng nụ cười vẫn còn thắm đẫm đam mê. “Chúc ngủ ngon, em yêu,” anh thì thầm, kéo quai áo trở lại vai cô. “Hẹn gặp lại em hai ngày tới.” Sau đó anh bỏ đi, mang theo cái vali và đóng cửa lại một cách nhẹ nhàng sau lưng anh, và Jessica nằm trên giường, cắn môi để ngăn tiếng hét giận dữ và thất vọng. Anh đã cố ý làm điều đó, quyến rũ cô bằng sự dịu dàng của anh cho đến khi cô quên mất sự sợ hãi của mình, sau đó không đáp ứng cô. Phải chăng hành động của anh là nhằm trả thù cho cách cô đã từ chối lời tán tỉnh của anh trước đó, hay tất cả chúng chỉ là thủ đoạn có tính toán để biến cô trở thành một kẻ đáng khinh? Tốt hơn cô nên nghĩ về điều đó sau này, nhưng cô đã kiên quyết hơn bất cứ lúc nào để nhượng bộ anh. Cô sẽ không trở thành nô lệ tình dục của anh!

Ý nghĩ về cuộc trốn thoát cho cô sự thỏa mãn tàn nhẫn. Anh đã quá chắc chắn về chiến thắng của mình; cứ để anh tự hỏi xem có cái gì đã sai khi anh phát hiện ra vợ anh thà bỏ trốn còn hơn là ngủ với anh. Nikolas quá đỗi ích kỷ và tự tin, và cần có ai đó thường xuyên đương đầu với anh để đưa anh về đúng chỗ.

Cô đặt báo thức lúc 2h sáng, sau đó nằm xuống giường, hy vọng cô có thể ngủ. Thực tế là cô đã hy vọng thế, nhưng cô chỉ mới nghỉ ngơi được vài giờ khi chuông báo thức reo vang. Cô nhanh chóng tắt nó và ra khỏi giường, sau đó dùng cái đèn pin vẫn luôn nằm trong ngăn kéo của chiếc bàn cạnh giường để tìm quần jean, áo sơ mi và một đôi giày để kẹp. Cô lần mở cửa tủ quần áo và lấy cái vali nhỏ, sau đó băng đến những cái cửa kính trượt dẫn ra hiên nhà. Cô mở khóa chỉ với một tiếng clích yếu ớt, đôi tay cô bình tĩnh khi cô trượt mở cánh cửa chỉ vừa đủ để cô lách qua. Một cách hấp tấp cô tắt đèn pin, hy vọng không ai thức dậy vào giờ này để nhìn thấy ánh đèn.

Trời không có trăng, nhưng những ánh sao yếu ớt đủ sáng để dẫn dắt cô khi cô tránh những đồ gỗ trên hàng hiên và chỉ đường cho cô một cách lặng lẽ khi cô vòng ra trước nhà. Cô rời hàng hiên và đi theo con đường lát đá dẫn lên đồi để tới nơi đậu máy bay. Cô mới chỉ đi một quãng ngắn khi đôi chân cô bắt đầu đau và run rẩy vì mệt, một sự nhắc nhở không vui rằng cô vẫn chưa hoàn toàn hồi phục. Trái tim cô nện trong ngực khi cô cuối cùng cũng đến được chỗ máy bay, và cô dừng lại một lúc, thở hổn hển.

Cánh cửa máy bay mở ra dễ dàng, và cô bò vào trong, đập cái vali vào hông đau điếng, và cầu nhàu một câu rửa tội hành lý không dễ cầm. Cô bật đèn pin để tìm lối đi giữa các hàng ghế tới cuối máy bay. Khoảng trống đằng sau các ghế ngồi ở cuối máy bay chỉ sâu khoảng 2 feet, và cô ngay lập tức nhận ra, khi cố gắng để thu mình lại trong đó, rằng nó không đủ cho cả cô và cái vali. Cô đặt cái vali lên sàn giữa hai hàng ghế cuối cùng, nhưng lại nhận thấy rằng nó có thể dễ dàng bị nhìn thấy ở vị trí đó.

Cô xem xét bên trong máy bay một phút, sau đó cuộn tròn chính mình lần nữa vào chỗ nấp và đặt cái vali ở giữa cô và phía sau của hàng ghế; hàng ghế hơi bị nghiêng về trước một chút, nhưng cô hy vọng là không đủ để bị chú ý. Vị trí của cô rất chật hẹp và cô không thể cử động chút nào cho đến khi họ hạ cánh ở Athens và Nikolas cùng Andros đã rời đi, nhưng đó là điều tốt nhất cô có thể đạt được. Cô để lại vali ở chỗ đó và trườn ra ngoài, chân và tay cô hầu như đã tê cứng trong khoảng thời gian ngắn cô núp ở đó. Cô đã định mang một cái chăn nhưng lại quên mất, và bây giờ cô thầm hứa rằng khi cô trốn trước lúc máy bay cất cánh cô sẽ có một cái chăn để lót trên nền kim loại cứng và lạnh lẽo.

Phấn chấn, cô cẩn thận lén xuống đồi, vào phòng ngủ của mình và đóng cánh cửa trượt lại sau lưng. Cô có thể chờ ở trên máy bay, nhưng cô có một linh cảm phải thận trọng vì Nikolas có thể đến tìm cô trước khi anh đi, và cô định nấu kín trên giường ngủ, mặc dầu dưới cái váy ngủ, cô vẫn mặc nguyên quần áo.

Sau đó cô thấy rằng cô sẽ phải cởi áo sơ mi nếu cô không muốn nó có thể bị nhìn thấy phía trên chiếc váy ngủ, nhưng thế thì cô sẽ không có cơ hội để mặc nó lại. Cô chỉ có rất ít thời gian để chạy tới máy bay trước hai người đàn ông, và cô không muốn lãng phí một chút thời gian nào cho việc mặc đồ. Cô sẽ vẫn mặc nguyên áo sơ mi, và sẽ kéo chăn lên đến tận cằm.

Cô đá giày ra và đặt chúng bên cạnh giường cách xa phía cửa; sau đó nằm xuống nghỉ ngơi. Cô thậm chí bị kích động đến mức không thể chớp mắt, máu cô chảy rần rạt một cách kích động trong huyết quản, và cô chờ đợi một cách thiếu kiên nhẫn những tiếng động yếu ớt trong căn nhà yên tĩnh để biết rằng có người đang di chuyển đâu đó.

Bầu trời vừa mới rạng sáng khi cô nghe thấy tiếng nước chảy và biết rằng cô sẽ không phải chờ lâu nữa. Cô nghiêng người quay mặt về phía cửa và kéo chăn sát lên đến tận cằm. Ép mình thở sâu và đều đều, cô chờ đợi.

Cô không nghe thấy tiếng bước chân của anh; anh di chuyển nhẹ nhàng như một con mèo lớn, và dấu hiệu đầu tiên cho cô biết sự xuất hiện của anh là khi cánh cửa mở ra hầu như không tiếng động và một dải sáng mỏng đổ ngang qua giường. Jessica tập trung vào việc giữ hơi thở và nhìn trộm anh qua hàng mi khi anh đứng ở cửa quan sát cô. Nhiều giây trôi qua và nỗi lo lắng cuộn lại trong bụng cô; tại sao anh lại chờ đợi? Phải chăng anh đã cảm thấy điều gì đó bất thường?

Sau đó anh đóng cửa lại với một cử động chậm rãi, và cô hít một hơi thở sâu, một hơi thở run run vì nhẹ nhõm. Cô ném cái chăn qua người và trượt chân vào đôi giày đang chờ, sau đó vồ lấy cái chăn màu nâu tối mà cô đã để sẵn ra từ sớm nhưng lại quên mang theo, và chuồn ra qua cánh cửa trượt.

Tim cô nhảy lên tận họng, làm cô khó thở khi cô chạy lạng lế hết sức quanh ngôi nhà và lên ngọn đồi. Cô đã mất bao lâu? Nhiều giây? Nếu họ rời ngôi nhà trước khi cô vào trong máy bay, họ sẽ thấy cô. Nikolas đã mặc quần áo chưa? Cô không thể nhớ. Thở hỗn hển, cô đến đỉnh đồi và lao mình đến bên máy bay, giật mạnh cánh cửa. Lúc trước nó đã mở ra thật dễ dàng, nhưng bây giờ nó không chịu di chuyển, và cô lóng ngóng với nó trong mấy giây khổ sở trước khi cái tay nắm xoay và cánh cửa mở ra. Cô bò vào trong và đóng cánh cửa lại, ném một cái nhìn vội vã về phía ngôi nhà để xem họ đã đến chưa. Chưa có ai trong tầm nhìn cả, cô ngồi sụp xuống hàng ghế trước, người rũ xuống vì nhẹ nhõm. Cô mệt mỏi nghĩ, không ngờ việc trốn đi lại hại thần kinh đến thế. Cả người cô rúng sức bất thường và đầu cô bắt đầu đau nhói nhói.

Cử động của cô chậm hơn khi cô lê về phía cuối máy bay và ngả hàng ghế ra phía trước để chui vào chỗ ẩn nấp của mình. Cô trải rộng cái chăn ra và ngồi thu mình ở chỗ nấp, đầu gối lên cánh tay. Cô mệt đến nỗi, mặc dù chỗ ngồi đó không hề thoải mái, cô thấy bắt đầu muốn ngủ, cho đến khi Nikolas và Andros lên máy bay, cô giật mình lại sau để tự đánh thức. Dường như họ không thấy có gì bất thường cả, nhưng cô vẫn nín thở.

Họ trao đổi với nhau vài câu tiếng Hy Lạp, và cô gặm gặm môi mình trong thất vọng vì không thể hiểu họ nói gì. Bà Contantinos và Petra đã dạy cô vài từ, nhưng cô chưa tiến bộ nhiều cho lắm.

Sau đó cô nghe thấy tiếng rền rĩ của cánh quạt khi nó bắt đầu quay, và cô biết kế hoạch của cô đã thành công.

Sự rung động của sàn kim loại làm cô cảm thấy như thể da cô đang sờn gai ốc, và bắp chân cô thì bị chuột rút. Cô cẩn thận di chuyển tay để xoa chỗ chuột rút đau đینگ, lấy làm mừng vì tiếng ồn của những cánh quạt đã át đi tất cả các âm thanh khác.

Tiếng ồn chuyển thành tiếng rầm rì yếu ớt và họ cất cánh, máy bay chúi về phía trước khi Nikolas quay nó khỏi ngôi nhà và hướng về phía biển nối giữa hòn đảo và Athens.

Jessica không biết chuyến bay kéo dài bao lâu, vì đầu cô đau đến nỗi cô nhắm mắt lại và cố gắng ngủ. Cô không thành công lắm, nhưng cô chắc đã ngủ lơ mơ bởi lúc tiếng ồn ngừng lại vì những cánh quạt quay chậm lại đã báo cho cô biết một thực tế là họ đã hạ cánh. Nikolas và Andros đang nói chuyện, sau đó một lúc cả hai người rời máy bay. Jessica nằm đó lắng nghe tiếng vo vo của những cánh quạt hết dần. Cô sợ ra ngoài ngay lập tức trong khi họ vẫn ở đâu đó trong khu vực này, vì vậy cô chậm rãi đếm đến một nghìn trước khi cô rời khỏi chỗ ẩn nấp.

Người cô vẫn còn cứng đờ đến nỗi cô phải ngồi lên một cái ghế và chà xát đôi chân tê cứng cho đến khi chúng chịu theo ý cô, và bàn chân cô nhoi nhói khi máu bắt đầu lưu thông. Tìm thấy cái vali đằng sau hàng ghế, cô sầm soi nhìn ra ngoài, nhưng không hề thấy ai giống chồng cô; vì thế cô hít một hơi thật sâu, mở cửa và trèo ra ngoài máy bay.

Thật là ngạc nhiên vì không có ai chú ý gì đến cô khi cô bước đi một cách lẹ lảm qua mặt đường nhựa và đi vào nhà chờ ở sân bay. Cô biết từ kinh nghiệm của chính bản thân rằng việc đến và đi tại các sân bay luôn được giám sát chặt chẽ, và thực tế rằng không có ai chặn cô lại để hỏi chuyện làm cô thấy không thoải mái.

Vẫn còn sớm, và mặc dù có khá nhiều người trong toà nhà, vẫn không có cảnh xô đẩy như vài giờ nữa, phòng vệ sinh của phụ nữ hầu như vẫn còn vắng vẻ, và không có người phụ nữ nào chú ý đến cô khi cô chui vào một căn và khoá cửa lại, sau đó mở vali của cô để lấy ví và cái váy đầm cô sẽ mặc.

Thật tuyệt vời là cái áo làm từ chất liệu vải không nhăn, cô cởi quần jeans và áo sômi rồi gấp lại cho vào cái vali đang mở, cố gắng chui qua cái cổ áo chật và kéo cái áo đầm qua đầu. Lớp vải mềm mịn tạo cảm giác dễ chịu trên da, cô thả cái váy màu lơ buông lơ xuống, sau đó với tay ra sau lưng để kéo khoá.

Đôi giày đế bệt tiện lợi hoàn toàn không phù hợp. Cô đặt đôi giày kia vào trong vali, sau đó đóng nó lại và xách trên một tay, cùng với ví của mình, và rời khỏi căn phòng.

Cô đã sửa sang nhanh chóng mái tóc, cuộn nó lên và giữ nó lỏng lẻo với vài cái ghim, bôi thêm lớp son bóng màu san hô lên môi. Từ trong gương, đôi mắt đang nhìn lại cô, rộng mở và đầy cảnh giác, và cô ước gì cô có cái kính râm để che giấu chúng.

Rời khỏi sự an toàn của nhà vệ sinh, cô đến quầy vé và hỏi giá một vé du lịch hạng thường đến London. Thật may giá vé vừa với số tiền cô có, và cô mua một vé của chuyến bay kế tiếp, nhưng cô lại bị kẹt. Chuyến bay kế tiếp sẽ chưa khởi hành cho đến sau giờ ăn trưa, và Jessica mất tinh thần vì ý nghĩ chờ đợi lâu như thế. Cô đã biến mất khỏi đảo khá lâu rồi, có lẽ bây giờ người ta đã nhận thấy sự vắng mặt đó. Đầu tiên họ sẽ tìm trên đảo, hay là sẽ báo cho Nikolas

biết rằng vợ anh đã biến mất? Giá như cô đã nghĩ đến việc để lại lời nhắn với họ là cô đi cùng Nikolas! Như vậy thì không ai biết được là cô đã biến mất cho đến khi Nikolas quay lại đó mà không có cô.

Dạ dày cô đang biểu tình vì sự trống rỗng của nó; vì vậy cô vào một nhà hàng và gọi một bữa sáng nhẹ, sau đó ngồi xuống một cái bàn nhỏ cố gắng nhồi thức ăn xuống cổ họng đang thít chặt của mình. Ý nghĩ sẽ có gì đó không ổn vào lúc cuối này thật là kinh khủng.

Bỏ lại gần như cả suất ăn trên đĩa, cô mua một tờ tạp chí thời trang và cố gắng lờ đi nỗi lo lắng của mình khi lướt qua những trang giấy bóng láng, chú ý đến những mẫu thời trang mới nhất. Một suy nghĩ thoáng qua làm tăng mối lo lắng của cô, chắc chắn lúc này Nikolas đã được thông báo. Anh sẽ làm gì? Anh là một người giỏi xoay xở; anh có thể làm gì đó để chắc chắn rằng cô đã không rời khỏi đất nước này. Cô cần lên chuyến bay đó trước khi anh phát hiện ra cô đã rời khỏi hòn đảo.

Đồng hồ vẫn chậm rãi và chăm chỉ đếm nhịp. Cô buộc mình ngồi yên, không muốn lôi kéo sự chú ý của ai bởi việc đi lại hay biểu hiện căng thẳng của mình. Lúc này, khu đón khách của sân bay đang tấp nập khi nhiều khách du lịch đổ về Athens, và cô cố gắng để tập trung vào dòng người. Còn bao lâu nữa? Bây giờ đã gần trưa rồi. Một tiếng rưỡi nữa và cô sẽ trên máy bay, vì chắc chắn rằng sẽ không có chuyện hủy cất cánh.

Khi cô cảm thấy ai đó chạm vào khuỷu tay mình, cô không phản ứng ngay, vẫn hy vọng đó là một người lạ, nhưng sự tĩnh lặng hoàn toàn đã nói với cô rằng hy vọng đó thật hão huyền. Không thể tránh được nữa, Jessica quay đầu lại và bình tĩnh nhìn vào đôi mắt đen rần rần như đá của chồng mình.

Mặc dù mặt anh không biểu hiện gì, cô có thể cảm thấy sức ép cơn giận của anh, và cô biết rằng anh đang giận điên người. Trước đây cô chưa từng thấy anh giận như vậy và phải can đảm hơn mức cô có cô mới đứng vững trước anh và nhìn lại anh, nhưng cô đã làm như vậy, hất cằm lên thách thức. Một tia hung dữ lóe lên trong mắt anh trong một giây ngắn ngủi, sau đó anh tự chủ lại và cúi xuống nhắc vali của cô. “Đi với tôi.” Anh thốt ra giữa hàm răng nghiến chặt, và những ngón tay dài của anh quấn quanh cánh tay cô để đảm bảo cô sẽ làm theo.

Chương 12

Anh đưa cô ra tới bãi đậu xe, một chiếc limousin xanh đen đang đợi; cô rất ngạc nhiên khi thấy Andros ngồi ở ghế sau. Anh chuyển đến ghế đối diện ở cuối, và Nikolas giúp Jessica vào trong xe, sau đó ngồi vào bên cạnh cô. Anh ra lệnh cho tài xế, và chiếc xe chuyển bánh.

Xe chạy hoàn toàn yên lặng. Nikolas lạnh lùng không nói gì, và cô không định khiến anh tức giận thêm nếu cô có thể tránh được nó. Mặt khác, cô quyết định là cô thật sự biết ơn sự có mặt của Andros, vì nó buộc chồng cô phải kìm chế mình. Cô thậm chí không thể nghĩ đến việc xảy ra sau đó, khi mà họ chỉ còn lại một mình.

Chiếc xe dừng lại ở cửa trước một khách sạn hiện đại đến nỗi nó sẽ thích hợp ở trung tâm Los Angeles hơn là ở một thành phố đã tồn tại khoảng hơn một nghìn năm. Bị kéo đi như một đứa bé, cô buộc phải chạy theo những bước sải dài của Nikolas khi họ vào khách sạn và đến cầu thang máy lên phòng. Anh có lẽ là chủ cái khách sạn này, cô nhớ nhỏ nghĩ.

Cô chuẩn bị tinh thần cho tình huống tệ nhất và nó lên đến đỉnh điểm khi anh mở cửa và dẫn cô

vào trong căn phòng xa hoa, nói ngắn gọn với Andros, “Đừng để cô ấy thoát ra khỏi tầm nhìn của cậu,” và sau đó rời đi, thậm chí không thèm nhìn cô.

Khi cánh cửa khép lại phía sau anh, Andros huýt sáo mà không tạo thành tiếng. Anh buồn bã nhìn Jessica. “Tôi chưa từng thấy cậu ấy quá tức giận như thế trước đây,” anh nói với cô. “Tôi biết,” cô nói, thở dài. “Tôi rất tiếc khi anh bị vướng vào chuyện này.”

Anh nhún vai. “Cậu ấy sẽ không tức giận với tôi trừ khi tôi để cô chạy trốn, và tôi không định làm thế. Cổ tôi vẫn còn đây, và tôi muốn nó vẫn như thế. Cô rời khỏi đảo bằng cách nào vậy?” “Tôi trốn trên chiếc trực thăng,” cô giải thích, ngồi xuống một trong mấy cái ghế vô cùng thoải mái và đưa tay mân mê chiếc ghế nệm màu vàng xanh. “Tôi đã lên kế hoạch cho tất cả chuyện này, và nó diễn ra như một điều kỳ diệu – trừ chuyện không có chuyến bay đến Luân Đôn cho tới sau buổi trưa.”

Anh lắc đầu. “Chuyện đó có khác biệt gì đâu. Cô không biết rằng Niko sẽ tìm kiếm cô một lúc lâu trước khi chuyến bay của cô hạ cánh, và cô sẽ bị tóm khi cô ra khỏi máy bay à? Bị bắt và bị giam giữ?”

Cô đã không nghĩ đến điều đó, và cô thở dài. Giá như cô để lại mảnh giấy đó! “Tôi không định rời khỏi anh ấy mãi mãi,” cô giải thích, giọng cô bồn chồn “Nhưng tôi cần ít thời gian ở một mình để suy nghĩ ...” Cô ngừng lại, không sẵn lòng thảo luận về cuộc hôn nhân của cô với Andros. Anh đã thân thiện hơn trước khi anh khám phá ra cô yêu Nikolas, nhưng sự dè dặt vẫn khiến cô khó có thể cởi mở được.

Andros ngồi xuống phía trước cô, khuôn mặt gầy đen lo lắng. “Jessica, làm ơn hãy nhớ rằng Niko không phải là người chịu thỏa hiệp; nhưng cậu ấy đặt ra những luật lệ riêng kể từ khi cậu ấy gặp cô. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Tôi nghĩ sau đám cưới mọi chuyện sẽ tốt hơn mới phải. Liệu việc biết rằng Nikolas chắc chắn có quan tâm đến cô có khiến cô cảm thấy tự tin hơn không, hay là cậu ấy sẽ không hành động như cậu ấy nên làm không?”

Không, nó không giúp ích gì cả. Thỉnh thoảng cô nghĩ Nikolas có khả năng chẳng có cảm nhận gì ngoại trừ ham muốn với cô, và thấy có lỗi vì đem tâm hồn của họ đã biến thành một thất bại đối với cô. Mọi quan hệ của họ quá lộn xộn đến nỗi cô tự hỏi liệu có gì có thể cứu vãn được nó hay không.

“Anh ấy đã đi đâu?” cô hỏi, năng lượng gần như bị rút cạn khi cô nhớ anh đã từ chối nhìn cô như thế nào. Cô đã sỉ nhục cô, lừa dối anh, và anh sẽ không dễ dàng tha thứ cho cô. “Quay lại với cuộc họp mà cậu ấy đang tham gia,” Andros trả lời. “Đó là chuyện khẩn cấp, nếu không cậu ấy sẽ không quay lại.”

Một dấu hiệu xấu khác đang chống lại cô. Anh đã rời bỏ một cuộc họp quan trọng để đi tìm cô, và anh chắc chắn sẽ vô cùng tức giận khi có ai đó biết được vợ anh đang cố gắng rời bỏ anh. “Không ai biết hết,” Andros nói, đoán được ý nghĩ của cô. “Cậu ấy chỉ nói với tôi khi chúng tôi đang trên đường ra sân bay.”

Cảm ơn vì những điều tốt đẹp nho nhỏ này, cô nghĩ, dù cô nghi ngờ chuyện này có thể tạo nên điều gì khác biệt với cơn giận của Nikolas.

Không có gì để làm ngoài việc đợi anh quay trở lại; mặc dù trong phòng có rất nhiều sách, cô không thể ngồi xuống và đọc được. Andros kêu bữa trưa cho cả hai, và cô lại buộc mình phải

ăn. Sau đó, thời gian lại từ từ trôi. Cô bật máy nghe nhạc và cố gắng thư giãn, một nỗ lực vô ích; thay vì thế cô đi lại trong phòng, xoa xoa tay như thể cô cảm thấy ớn lạnh.

Mặt trời đang lặn dần khi cánh cửa cuối cùng cũng mở ra và Nikolas bước vào trong phòng, khuôn mặt tối thẫm vẫn không để lộ điều gì. Anh không nói gì với Jessica nhưng trao đổi nhanh với Andros bằng tiếng Hi Lạp. Cuối cùng Andros gật đầu và rời khỏi phòng, và chỉ còn mình cô ở lại với Nikolas.

Da dầy cô thắt chặt lại chờ đợi, nhưng anh vẫn không nhìn cô. Nói lỏng cà vạt, anh càu nhàu, “Hãy kêu bữa tối trong khi anh đi tắm. Và đừng cố gắng rời khỏi đây; nhân viên bảo vệ sẽ giữ em lại trước khi em có thể ra đến đường.”

Cô tin anh và căn môi sưng sốt khi anh biến mất sau một trong những căn phòng mở ra từ phòng khách. Cô không đi xem xét căn hộ này, quá lo lắng để có thể có bất cứ sự hứng thú nào với những thứ xung quanh, nên cô không biết những phòng khác như thế nào. Cô ngoan ngoãn nhắc điện thoại lên và yêu cầu một bữa tối với ai đó nói một thứ tiếng Anh tuyệt vời, vô thức chọn lấy những món ăn mà cô biết Nikolas đặc biệt thích. Đó có phải là bản năng của phụ nữ không, để làm dịu đi cơn nóng giận của một người đàn ông bằng các món ăn? Cô tự hỏi. Khi cô nhận ra việc cô đã làm, cô tự cười nhạo chính mình, cảm thấy có sự giống nhau với những người phụ nữ sống trong hang đá hàng ngàn năm về trước.

Thức ăn được mang đến khi Nikolas quay trở lại phòng khách, mái tóc đen của anh vẫn còn ướt sau khi tắm. Anh chỉ mặc đơn giản một chiếc quần dài đen và chiếc áo sơ mi bằng lụa trắng dính chặt lấy cơ thể anh ở những vùng da còn ướt, để lộ làn da đen có thể thấy được bên dưới lớp vải mỏng. Cô nhìn vào khuôn mặt anh, cố gắng đánh giá được mức độ tức giận, nhưng chuyện đó giống như là nhìn vào một bức tường trống không.

“Hãy ngồi xuống đi,” anh nói khách sáo. “Em đã có một ngày bận rộn; em cần được bổ sung thêm năng lượng.”

Miếng thịt cừu và hoa atiso là những thứ ngon nhất mà cô từng ăn, và cô có thể thưởng thức chúng với sự ngon miệng mặc dù anh đang ngồi đối diện với vẻ thù địch. Cô gần như ăn xong trước khi anh mở miệng, và cô nhận ra rằng anh đã đợi cho đến tận sau đó để tránh cho việc làm cô tức giận và ăn mất ngon.

“Anh đã gọi điện thoại cho Mẹ,” anh nói, “và nói rằng em đang ở cùng anh. Tất nhiên, mẹ mừng phát điên; tất cả mọi người. Em sẽ phải xin lỗi vì hành động thiếu suy nghĩ của em khi chúng ta về nhà, dù anh đã che đậy được cho em khi nói với mẹ là em đòi đến Athens vì muốn ở bên cạnh anh. Bà rất vui khi em đã đủ khỏe để theo anh một cách lãng mạn như vậy,” anh kết thúc một cách châm biếm và Jessica đỏ mặt.

“Em không nghĩ đến việc để lại một mảnh giấy cho đến khi nó quá trễ,” cô thú nhận.

Anh nhún vai. “Không vấn đề gì cả. Em sẽ được tha thứ.”

Cô cẩn thận đặt cái đĩa bên cạnh đĩa và lấy hết can đảm. “Em không định rời khỏi anh,” cô bắt đầu giải thích. “Ít nhất—” m

“Đúng là em định làm như thế mà,” anh ngắt lời.

“Không phải là vĩnh viễn,” cô khẳng định.

“Em đã đúng về điều đó. Tôi sẽ lôi em trở lại trong vòng nhiều nhất là hai ngày.” Anh dường như đang định nói điều gì đó, nhưng anh thu lại và thay vào đó anh nói, “Nếu em đã ăn xong, có lẽ sẽ thật khôn ngoan nếu em đi tắm ngay bây giờ. Tôi có lẽ sẽ bóp cổ em nếu tôi phải nghe những lời xin lỗi của em vào lúc này!”

Trong một lúc, Jessica ngồi đó thách thức; sau đó cô mím môi lại và làm như anh bảo. Giờ anh không có tâm trạng để có thể có lý, và nếu cô nghe quá nhiều những lời chế nhạo của anh, có lẽ cô sẽ không kiềm chế được cơn giận của mình, cô không muốn chuyện đó xảy ra. Những cảnh tượng giữa cô và Nikolas có thể nhanh chóng trở thành bạo lực và luôn luôn kết thúc theo cùng một cách, với việc anh làm tình với cô.

Cô tự khóa mình trong phòng tắm lớn và tắm, không muốn thư giãn ngâm mình trong bồn tắm quá lâu. Khi cô lau khô người, cô thấy một cái áo choàng màu xanh nước biển đậm treo trên móc cửa, và vì cô không mang theo áo ngủ nên cô mượn tạm chiếc áo choàng và quấn quanh người cô. Nó khá rộng, và cô phải cuộn ống tay áo lên trước khi bàn tay cô thò ra. Cô phải nâng vạt áo lên để có thể đi lại, và cô nắm lấy vạt áo trong tay khi cô rời khỏi phòng tắm.

“Rất quyến rũ,” Nikolas lè nhè nói từ chỗ dựa trên giường.

Jessica dừng lại lạnh lùng nhìn anh. Anh đã tắt tất cả đèn trừ bóng đèn ngủ cạnh giường, và đệm trải giường chuyển sang màu đen. Anh cũng đã cởi quần áo.

Cô không giả vờ hiểu nhầm ý của anh. Cô vuốt tóc ra sau một cách rụt rè. “Em không muốn ngủ cùng anh.”

“Điều đó thật hay, bởi vì anh cũng không định ngủ.”

Mặt cô đỏ lên vì tức giận. “Đừng chơi chữ với em! Anh hiểu rõ em có ý gì.”

Đôi mắt đen của anh khép dần lại khi anh nhìn từ đôi chân trần của cô đến mái tóc chưa khô. “Đúng, anh biết em khá rõ ràng em chống lại việc chia sẻ chiếc giường với anh, nhưng anh là chồng em, và anh chán với cái giường trống vắng lắm rồi. Rõ ràng là nếu em đủ khỏe mạnh để trốn đến tận Athens, em cũng đủ khỏe mạnh để làm tròn bổn phận của người vợ.”

“Anh quá khỏe và em không thể chống lại anh,” Cô nhất quyết nói. “Nhưng anh biết rằng em không sẵn lòng. Tại sao anh không lắng nghe em chứ? Tại sao anh từ chối để em tự quyết định cảm giác của em là như thế nào?”

Anh chỉ lắc đầu. “Đừng cố ném đi cái ý đằng sau những từ đó; nó không có tác dụng gì đâu. Hãy cởi bỏ cái áo choàng ra và lại đây.”

Cô khoanh tay bướng bỉnh và nhìn thẳng vào anh. “Em không định rời khỏi anh!” Cô nài nỉ. “Em chỉ muốn một ít thời gian ở một mình để - để suy nghĩ và để tự bình lặng lại bản thân, và em đã biết anh sẽ không bao giờ nói lung tung những xiềng xích và để cho em đi nếu em hỏi anh.” “Anh rất tiếc là em lại cảm nhận theo cách đó về cuộc hôn nhân của chúng ta,” Anh đáp lại với giọng ngọt ngào, biểu hiện trên mặt khá nguy hiểm. “Jessica, em yêu, em sẽ đến đây hay anh sẽ phải bắt em?”

“Em cho là anh sẽ phải bắt em đó,” cô nhấn mạnh, không đầu hàng anh dù chỉ một inch. Cô thấy thật bối rối với ý nghĩ nhớ lại lần làm tình gần đây của anh, và khuôn mặt cô chắc hẳn lộ rõ sự sợ hãi mà cô cảm nhận được bởi vì sự cứng rắn không còn trên mặt anh nữa.

“Em không phải sợ hãi như vậy,” anh nói, duỗi thẳng người trên giường với sự uyển chuyển tự nhiên. Hơi thở của cô bị tắc trong cổ họng trước vẻ đẹp tự nhiên của cơ thể đàn ông ở trần, nhưng cùng lúc đó cô bước lùi lại cảnh giác.

“Không. Em không muốn,” Cô nói một cách trẻ con, giơ tay lên để đề phòng anh. Anh chỉ đơn giản là nắm lấy nó và sử dụng nó để kéo cô lại gần anh, mùi đàn ông của anh bao phủ lấy cô và khiến cô cảm thấy bị anh bao bọc.

“Đừng chống lại anh,” anh thì thầm, mở vạt áo choàng với một tay còn lại và kéo nó ra khỏi vai cô để nó rơi xuống chân cô thành một đồng màu xanh. “Anh hứa anh sẽ không làm em đau, em yêu. Đã đến lúc em cần học cách làm vợ anh, và em sẽ thích thú bài học này thôi.”

Jessica run rẩy, cứng người lại vì lo lắng, và sự đụng chạm làm cô nổi gai ốc khi anh cúi xuống ép bờ môi nóng bỏng của anh vào cái hõm mềm mại trên vai cô. Cô nhớ lại đêm trước đó, khi anh đưa cô lên một cách nhẹ nhàng vào ham muốn, sau đó để cô lại chưa được lấp đầy, một chuyển động có tính toán khiến cô thấy vừa bị sỉ nhục vừa thất vọng nữa. Ham muốn thể xác của anh nóng bỏng và đòi hỏi, nhưng đầu anh luôn luôn tỉnh táo và lạnh lùng, không bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc hoang dại, thứ luôn khiến cô bối rối. Liệu đây có phải là một mưu mẹo có tính toán khác nữa khi anh cố gắng phá vỡ tinh thần của cô, thuần hóa cô để cô chấp nhận quyền của anh?

Cô giật ra khỏi anh, lắc đầu từ chối. “Không,” cô lại nói, mặc dù cô không hy vọng là anh sẽ chấp nhận sự từ chối của cô.

Anh di chuyển nhanh, bế cô trên tay và đưa cô đến thêm vài bước nữa đến giường. Anh đặt cô lên chiếc khăn trải giường mát lạnh và nằm xuống với cô, tay và chân anh khóa chặt cô và ôm cô chặt cứng. “Thư giãn nào,” anh ngâm nga, hôn nhẹ nhàng lên vai và cổ cô, sau đó đến bờ môi run rẩy của cô. “Anh sẽ chăm sóc cho em, em yêu; lần này không có gì phải sợ cả.”

Jessica quay đầu một cách mạnh mẽ để tránh anh, và thay vì hôn lên môi cô, anh hôn dọc theo đường viền quai hàm, cái vành tai nhạy cảm của cô. Cô tạo ra âm thanh ghen ghét để phản đối, và anh thì thầm ngọt ngào với cô, tiếp tục những nụ hôn nhẹ nhàng khi anh di chuyển những ngón tay trên cơ thể cô, tìm hiểu những đoạn dốc và đường vòng quanh mềm mại và khẳng định lại với cô là anh sẽ không kiên nhẫn với cô hơn nữa.

Cô cố gắng giữ mình tránh sự quyến rũ của những sự động chạm nhẹ nhàng lên da cô, nhưng cô vốn không phải lạnh lùng, và cuối cùng ý thức bắt đầu mờ nhạt dần. Cô bắt đầu thư giãn trong vòng tay anh, và da cô ấm dần lên, cái cảm giác âm ấm của cơ thể một người đàn bà đang bị khuấy động với ham muốn. Anh vẫn nấn ná trên người cô, vuốt ve và vỗ về như thể cô là một con mèo, và cuối cùng cô thở ra run rẩy quay đầu lại tìm kiếm miệng anh trên miệng cô.

Nụ hôn của anh chậm rãi và sâu, hứng thú nhưng không hề đòi hỏi, anh cứ tiếp tục cho đến khi cuối cùng cô không còn kiểm soát được mình nữa và cô di chuyển một cách khao khát đáp lại anh, cánh tay cô quấn quanh cổ anh. Sự khao khát chảy trong mạch máu của cô và cô cảm thấy toàn thân nóng bừng, da cô bừng cháy, và chỉ những cái vuốt ve của bàn tay anh và cơ thể anh mới khiến cô thỏa mãn.

Cuối cùng cô không thể chịu được nó lâu hơn nữa và ôm chặt lấy anh với hai cánh tay, anh di chuyển phía trên người cô và sở hữu cơ thể mềm mại của cô với cái vật nam tính đang thúc giục của anh. Jessica thút thít và cong người lên áp vào cơ thể anh, tự hào với cảm giác được hòa làm một với anh, không chú ý đến bất cứ điều gì ngoài ham muốn đang dâng tràn khắp cơ thể cô và anh thì đang thỏa mãn nó.

Nhưng anh chắc chắn là không muốn thỏa mãn nó một cách dễ dàng; cô đã làm tổn thương lòng tự hào kiêu ngạo của một người đàn ông trong anh và anh đã dành hàng giờ đêm đó để khiến cô thừa nhận hàng ngàn lần rằng anh là ông chủ của cô. Anh không thô bạo; không lần nào anh mất kiểm soát. Nhưng anh khuấy động cô với sự âu yếm bền bỉ và buộc cô van nài anh để được thỏa mãn. Có một lần, cô đã quá chìm đắm trong nhục dục đến nỗi không quan tâm đến gì khác ngoài việc được ở trong vòng tay anh và chấp nhận việc làm tình của anh. Cho đến tận sáng hôm sau khi cô tỉnh dậy và nhìn sang người chồng đang nằm ngủ bên cạnh, một cơn ớn lạnh xuất hiện trong cô, và cô tự hỏi động cơ của anh là gì.

Có phải đêm hôm đó chỉ là một lời khẳng định quyền lực của anh với cô? Không phải một lần, thậm chí cả khi anh ở đỉnh điểm khát khao, anh đã từng thốt lên rằng anh yêu cô. Cô bắt đầu cảm thấy việc làm tình của anh có tính toán như trước đó, được thiết kế chỉ để làm cho cô chấp nhận sự thống trị của anh; và anh cũng đã từng tuyên bố là sẽ làm cho cô có thai.

Cô quay đầu trên gối, ý thức được những đau đớn khổ sở trong lòng cô. Cô không muốn tin vào bất cứ điều gì trong số đó, cô muốn anh yêu cô như cô yêu anh; nhưng cô còn có thể nghĩ đến chuyện gì khác nữa chứ? Nước mắt chảy xuống má khi cô nhìn lên trần nhà. Charles đã cảnh báo cô ngay từ đầu là không nên thách thức Nikolas Constantinos. Bản năng của anh là thống trị; đó là một phần con người anh, và cô đã dần khiến ý chí của cô chống lại anh. Liệu có bất cứ điều kỳ diệu nào đã từng khiến anh muốn chinh phục cô không?

Từ khi cô gặp anh, cô đã ở trong trạng thái bập bênh về cảm xúc, nhưng đột nhiên những áp lực không bao giờ dứt đó trở nên quá nhiều. Cô đang khóc, không thành tiếng, không ngừng, và cô không thể dừng lại, cái gối phía dưới đầu cô ướt sũng với những giọt nước mắt âm thầm chảy của cô.

“Jessica?” cô nghe thấy Nikolas hỏi vẫn còn ngái ngủ, nâng người lên trên khuỷu tay bên cạnh cô. Cô quay đầu lại và nhìn vào anh, đôi môi run rẩy, đôi mắt u sầu. Một vết nhăn lo lắng xuất hiện trên trán anh khi anh chạm những ngón tay vào gò má đầm nước của cô. “Có chuyện gì vậy?”

Cô không thể trả lời, cô không biết có chuyện gì nữa. Tất cả những gì mà cô biết là cô quá khổ sở đến nỗi cô muốn chết, và cô lại khóc lặng lẽ.

Một lúc lâu sau đó, bác sĩ Theotokas lạnh lùng tiêm cho cô và vỗ nhẹ vào tay cô. “Đó chỉ là một liều giảm đau nhẹ thôi; cô sẽ không thấy buồn ngủ đâu,” ông khẳng định với cô. “Mặc dù theo tôi, thời gian và nghỉ ngơi sẽ làm cô thấy khỏe trở lại. Một cơn chấn động nghiêm trọng không phải là thứ một người có thể hồi phục chỉ trong mấy ngày. Cô đã cố gắng quá sức, cả thân thể và tinh thần, và bây giờ cô phải trả giá.”

“Tôi biết,” cô cố gắng nói, cười yếu ớt với vị bác sĩ. Nước mắt của cô đã giảm hẳn, liều thuốc giảm đau đã bắt đầu phát huy tác dụng làm cho cô cảm thấy thư giãn hơn. Phải chăng khóc là một dạng kích động? Có lẽ thế, và vị bác sĩ không phải là một kẻ ngốc. Cô đang khóa thân trên giường của chồng cô; ông ấy chắc chắn là mù thì mới không đoán được họ đã làm gì đêm qua do đó mới đưa ra lời cảnh báo về việc cô cố gắng quá sức.

Nikolas đang nói chuyện với bác sĩ Theotokas bằng tiếng Hy Lạp, giọng nói của anh cứng rắn, dữ dội và vì bác sĩ càng quả quyết với những câu trả lời của mình. Sau đó vị bác sĩ đi khỏi, và Nikolas ngồi xuống giường bên cạnh cô, đặt một tay lên phía bên kia và chống người lên trên nó. “Em cảm thấy tốt hơn có phải không?” anh từ tốn hỏi, đôi mắt đen nhìn cô một cách thân mật.

“Vâng. Em xin lỗi,” cô thở dài.

“Shh,” anh thì thầm. “Người nói xin lỗi nên là anh mới đúng. Alexander vừa mới nguyên rủa anh vì làm chuyện ngu ngốc đó và không chăm sóc em tốt hơn. Anh sẽ không nói với em những gì mà ông ấy nói, nhưng Alexander biết làm thế nào để đi đến điểm chính.” Anh nhấn nhó kết thúc câu nói.

“Và... bây giờ thì sao?” cô hỏi.

“Giờ chúng ta sẽ trở lại đảo, và em sẽ dành thời gian ở đó chẳng làm bất cứ việc gì khiến em mệt mỏi hơn là nằm trên bãi biển.” Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô. “Anh vừa bị cấm là không được ngủ cùng em cho đến khi em hoàn toàn hồi phục, nhưng chúng ta đều biết cơn chấn động không phải là vấn đề duy nhất. Em thắng rồi, Jessica. Anh sẽ không làm phiền em nữa cho đến khi nào em cũng muốn làm chuyện đó. Anh thề với em.”

Bảy tuần sau đó, Jessica đứng ở phía hành lang và nhìn lơ đãng vào cánh buồm màu trắng lấp lánh neo đậu ở ngoài vịnh; tay cô vô tình chạm vào bụng, những ngón tay vuốt nhẹ lên cái bụng vẫn phẳng lì. Anh đã giữ lời hứa của mình, nhưng nó lại được đưa ra quá muộn. Sẽ còn một khoảng thời gian trước khi cơ thể cô lộ rõ hơn, nhưng cô đã thấy nụ cười tủm tỉm mà Petre và Sophia trao đổi với nhau bất cứ khi nào cô không thể ăn sáng hay chạy sộc vào nhà bếp sau đó với cơn đói cồn cào. Theo hàng ngàn cách khác nhau, cô đã tự phản bội lại mình bằng cách thể hiện người đàn bà trong cô, từ việc buồn ngủ tăng lên tới cái cách cô học di chuyển chậm rãi để ngăn cản sự chóng mặt bất ngờ khi cô đứng bật dậy quá nhanh.

Một đứa trẻ! Cô lưỡng lự giữa sự mãn nguyện sôi nổi rằng cuối cùng cô cũng đang mang thai đứa con của Nikolas, và một sự áp lực ghê gớm khi mối quan hệ giữa họ không hề tiến triển kể từ khi họ quay lại đảo. Anh vẫn rất kiềm chế, lạnh lùng. Cô biết điều này làm cho bà Constantinos lo lắng, nhưng cô không thể tự làm lạnh với Nikolas, và anh cũng chẳng hề làm thế. Anh khiến mọi việc đơn giản là cô sẽ là người nhượng bộ trước, và cô đã quay lại. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra, cô sẽ bối rối hơn trước đó, với ý thức về việc mang thai đang đè nặng lên cô. Ảnh hưởng buồn nôn mà việc mang thai gây ra khiến cô bồn chồn, không thể quyết định bất cứ việc gì. Nhưng ngay bây giờ, cô vừa mới trải qua một cơn buồn nôn và cảm thấy bức bối vì Nikolas có thể làm cô có thai dễ dàng như vậy, và cô nhìn xuống chiếc du thuyền phía dưới. Andros đã mang chiếc du thuyền đó đến trong ngày hôm qua. Nikolas làm việc như một con quỷ vài tuần qua, vừa để bắt kịp tiến độ công việc vừa tự xao lãng chuyện với cô, nhưng anh đã quyết định là một chuyến đi dạo trên biển sẽ là một sự thay đổi tốt, và anh sai Andros đến nhà máy đóng tàu nơi chiếc du thuyền này được neo ở đó để mang nó đến đảo. Nikolas dự định sẽ đi trong hai ngày, cùng với Jessica và mẹ anh, và Jessica đang bắt đầu nghi ngờ anh định giải quyết những vấn đề giữa hai người dù cô có thích hay không một khi cô đã ở trên thuyền cùng anh. Anh đã hứa là anh sẽ không tạo áp lực với cô, nhưng anh có lẽ chưa từng nghĩ rằng tình trạng này lại kéo dài như vậy.

Cô quay đi một cách bức tức không muốn nhìn chiếc du thuyền duyên dáng đó nữa và bắt gặp nụ cười trong đôi mắt đen của Sophia khi bà đưa cho cô một cốc nước hoa quả mát lạnh. Jessica cầm lấy ly nước mà không chống đối gì, dù cô tự hỏi làm thế nào mà Sophia luôn luôn biết khi bụng cô biểu tình. Cái khay với một miếng bánh mỳ nướng và tách trà nhạt cũng luôn được mang đến cho cô vào mỗi buổi sáng, và cô biết rằng những chất bồi dưỡng đó sẽ hỗ trợ quá trình mang thai của cô. Những người phụ nữ vẫn chưa nói gì, biết rằng cô chưa thông báo với Nikolas về việc anh sắp làm cha, nhưng cô sẽ nói với anh sớm thôi.

“Tôi định đi dạo,” cô nói với Sophia, đưa lại cho bà cốc nước đã hết, và khả năng giao tiếp của họ đã tiến triển tới mức Sophia hiểu cô ngay và nhìn cô tươi cười.

Đi bộ một cách chậm rãi, cẩn thận để tránh ánh nắng mặt trời bất cứ khi nào có thể, Jessica chú ý bước cẩn thận trên con đường dẫn cô đến bãi biển. Samatha nhảy nhót, vui vẻ đi cùng với cô. Nikolas thậm chí còn cho mang chú chó nhỏ tới đảo, và Samatha đang hưởng thụ khoảng thời gian đẹp nhất của cô nàng, nô đùa với sự tự do không có giới hạn. Những đứa trẻ con trong làng nuông chiều nó kinh khủng nhưng nó luôn bám dính lấy Nikolas, và giờ là theo sau Jessica. “Đồ phản bội!” cô nói với cô nàng, nhưng Samatha vẫn sửa một cách vui vẻ đến nỗi khiến cô bật cười.

Cô thấy một mảnh gỗ nhỏ và chơi đùa với con chó bằng cách ném nó cho Samatha nhặt lại, nhưng dừng ngay trò chơi khi con chó có dấu hiệu chán nản. Cô nghi ngờ không hiểu liệu Samatha có mang thai lần nữa hay không.

Nikolas đã phát biểu một cách vui vẻ khi anh thấy nó rất thân thiện với một con chó thuần chủng khác. Cô ngồi trên cát và vuốt ve cái đầu mượt mà của nó. “Cả hai chúng ta đều đang mang thai, bé con,” cô nói buồn bã, và Samatha gừ gừ hài lòng.

Mất một lúc lâu sau, cô bắt đầu quay trở lại con đường nhỏ, chú ý đến từng bước chân để chắc chắn là cô sẽ không ngã. Cô hoàn toàn giật mình khi một giọng nói cộc lốc vang lên ngay sau lưng cô “Em đang làm gì thế?” Cô la lên cảnh giác, chóng mặt, và chuyển động bất ngờ trở thành quá sức. Cô nhìn thoáng qua khuôn mặt đen đang cười của Nikolas trước khi nó biến mất khỏi mắt cô, và cô giơ cả hai tay lên cố gắng giữ mình không ngã lao về phía trước. Cô không biết liệu mình có ngã xuống đất hay không nữa.

Khi cô tỉnh dậy, cô đang ở trong phòng ngủ, nằm trên giường. Nikolas đang ngồi bên cạnh nệm, rửa mặt cho cô với một cái khăn lạnh, khuôn mặt tối thẫm hiện lên những nét nghiêm nghị.

“Em – em xin lỗi,” cô yếu ớt xin lỗi. “Em không hiểu tại sao em lại bị ngã.”

Anh trao cho cô cái nhìn đầy vẻ nghi ngờ. “Em không thể sao?” anh hỏi. “Mẹ đã có một ý kiến tuyệt vời, Petra và Sophia cũng vậy. Tại sao em không nói cho anh biết, Jessica? Tất cả những người khác đều biết.”

“Nói cho anh chuyện gì cơ?” cô hỏi lảng đi, hờn dỗi, cố gắng trì hoãn cái thời khắc cô buộc phải nói cho anh biết.

Quai hàm của anh cứng lại. “Đừng chơi chữ với anh nữa,” anh nói nghiêm nghị, dựa người cô vào một cách kiên quyết. “Em đang mang thai con của anh phải không?”

Dù cho mọi chuyện đã xảy ra, một niềm vui ngọt ngào vẫn chảy qua cô. Trong phòng chỉ có hai người, và giây phút này sẽ không bao giờ xuất hiện lần nữa. Nụ cười chậm rãi, bí hiểm với niềm vui ngây ngất dần hiện lên trên môi cô khi cô với ra nắm lấy tay anh. Với một cử chỉ muôn thuở giống như những người phụ nữ khác, cô đặt lòng bàn tay anh lên chỗ bụng vẫn còn phẳng, như thể anh có thể cảm nhận được đứa trẻ nhỏ tí đang lớn dần lên ở đó. “Vâng,” cô thừa nhận với sự bình thản hoàn hảo, đưa đôi mắt lấp lánh của cô nhìn lên anh. “Chúng ta đã tạo ra một sinh linh, Nikolas.”

Toàn thân anh run lên, và đôi mắt đen của anh bất chợt diu dàng không thể tin nổi, sau đó anh nằm dài trên giường bên cạnh cô và ôm cô trong tay. Cánh tay anh vuốt ve mái tóc dày hung hung của cô, những ngón tay mạnh mẽ run rẩy. “Một đứa trẻ,” Anh thì thầm. “Em thật là quá đáng, sao em không nói với anh từ trước? Em không biết là em sẽ làm anh hạnh phúc thế nào phải không? Tại sao hả Jessica?”

Những cảm giác dữ dội khi cơ thể ấm áp của anh trên người cô khiến cô mê mụ đến cô đã quên hết mọi thứ khác. Cô phải cố gắng suy nghĩ trước khi cô trả lời. “Em nghĩ anh sẽ hả hê,” cô khàn khàn nói, liếm đôi môi khô. “Em biết anh sẽ không bao giờ để em đi nếu anh biết chuyện về đứa bé...”

Cái nhìn của anh chuyển đến miệng cô như thể nó bị thu hút bởi nam châm. “Em vẫn muốn đi sao?” Anh thì thào. “Em không thể, em biết điều đó mà; em đã đúng khi nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ để em đi. Không bao giờ.” Giọng nói của anh trở nên nặng nề hơn khi anh nói, “Hãy hôn anh đi, em yêu. Đã quá lâu rồi, và anh cần sự động chạm của em.”

Đã là một khoảng thời gian dài. Nikolas đã thật nghiêm túc về việc không chạm vào cô, có lẽ nghi ngờ sự kiểm soát của anh nếu anh tự cho phép bản thân mình hôn và âu yếm cô. Và một khi Jessica phục hồi lại sau cú sốc, cô nhớ sự động chạm và những chiếc hôn thèm khát của anh. Run rẩy với ký ức đó, cô quay mặt lại phía anh và nâng khuôn mặt lên.

Miệng anh nhẹ nhàng chạm vào miệng cô, ngọt ngào; đây không giống những chiếc hôn mà cô nhận được từ Nikolas trước đó. Cô tan chảy dưới sự tiếp xúc mềm mại như cánh hoa, nép lại gần anh hơn và đưa tay lên cổ anh. Môi cô tự động mở ra và lưỡi cô đi sâu chạm vào lưỡi anh và di chuyển để tìm kiếm sự vuốt ve của lưỡi anh. Nikolas rên rỉ và nụ hôn nhanh chóng thay đổi; miệng anh tham lam khi áp lực tăng lên. Ngay lập tức một luồng hơi nóng xuất hiện trong người Jessica, ham muốn tương tự như cái anh đã khuấy động trong cô trước khi lòng tự trọng và giận dữ tách họ ra. Cô đau đớn vì anh; cô cảm thấy như thể cô sẽ chết nếu không có sự động chạm của anh. Cơ thể cô cong lại trước anh, tìm kiếm sự giải thoát chỉ có anh có thể mang lại.

Với một tiếng rên rỉ sâu hơn, Nikolas mất kiểm soát. Mọi cơ bắp trên cơ thể to lớn của anh đang run lên khi anh cởi váy cô ra. Ánh nhìn hoang dại trong mắt anh nói cho cô biết anh có lẽ sẽ làm cô đau nếu cô chống cự, nhắc nhở cô nhớ lại giây phút sợ hãi trong đêm tân hôn của họ, nhưng sau đó ánh mắt sợ hãi mờ dần và cô di chuyển cùng với anh. Những ngón tay run rẩy của cô mở cúc áo anh, môi cô tìm kiếm bộ ngực đầy lông của anh khiến anh ghen thờ. Tới khi cô chạm vào thắt lưng của anh, tay anh đã ở đó để giúp cô và một cách không kiên nhẫn anh tụt quần ra và di chuyển phía trên cô.

Miệng anh là một thứ đồ uống cho một người đàn bà đang chết dần vì khát; tay anh tạo ra trạng thái mê ly ở bất cứ nơi nào nó chạm vào. Jessica tự dâng hiến cho anh một cách đơn giản, ngọt ngào, mềm mại với những bất ngờ của anh, và anh thưởng cho cô gấp mười lần với sự chăm sóc của anh giành cho cô, sự vui thích khao khát của anh với cô. Cô yêu người đàn ông này, yêu anh bằng cả trái tim cô, và đột nhiên đó là tất cả vấn đề.

Khi cô đã trở lại mặt đất, cô đang nằm trong vòng tay anh, đầu cô gối lên vai anh trong khi anh lười biếng vuốt ve cơ thể cô như vuốt ve một con mèo. Mỉm cười, Jessica ngẩng đầu lên để nhìn anh và thấy anh cũng đang mỉm cười, một nụ cười chiến thắng vui vẻ. Đôi mắt đen của anh lim dim với thỏa mãn khi anh nhìn vào cô. “Anh không nghĩ là phụ nữ mang thai lại gọi tình đến thế,” anh nói giọng kéo dài, và cô đỏ mặt.

“Anh đừng có trêu chọc em lúc này,” cô chống đối, không muốn bất cứ điều gì phá hủy cảm giác ngọt ngào vẫn đang bao bọc cô.

“Nhưng anh không phải đang trêu chọc. Trước kia em thật đáng khao khát, có Chúa chứng giám, nhưng bây giờ anh biết em đang mang thai đứa con của anh, anh không muốn để mất em dù trong giây lát.” Giọng nói trầm trầm của anh trở nên trầm và cứng rắn hơn. “Anh không nghĩ là anh có thể tránh xa được em, Jess ạ.”

Cô lặng lẽ đùa nghịch vùng lông xoắn trên ngực anh. Chiều hôm đó đã thay đổi mọi thứ, ít nhất là thái độ của riêng cô đối với anh. Cô yêu anh, và cô đã trở nên vô vọng trước thực tế đó. Cô phải bỏ qua sự oán giận của cô và tập trung vào tình yêu đó, hoặc là cô sẽ không còn đáng sống, bởi vì tâm trí và thể xác của cô là dành cho người đàn ông này. Có lẽ anh không yêu cô, nhưng anh chắc chắn là không hề thờ ơ đối với cô. Cô sẽ trao cho anh tình yêu của cô, bao bọc anh chắc chắn với những tình cảm ngọt ngào từ trái tim cô khiến cho một ngày nào đó anh cũng sẽ yêu cô. Và cô có một thứ vũ khí đầy quyền lực là đứa con mà cô đang mang; Nikolas sẽ yêu mến đứa trẻ.

Một nỗi lo lắng giày vò xuất hiện trong tâm trí cô. Từ khi họ quay lại đảo, cô đã sợ là anh sẽ làm tình với cô, ám ảnh bởi những mâu thuẫn của cô về những ký ức đắng cay của đêm tân hôn và cái đêm cô ở cùng anh. Chiều hôm nay, trong cái ánh nắng mặt trời rực rỡ, anh đã chứng minh cho cô thấy việc làm tình của anh cũng rất ngọt ngào, và anh đã làm cho cô hài lòng với tất cả những kỹ năng của một người tình đầy kinh nghiệm. Giờ cô biết rằng cùng với thời gian những ký ức đắng cay đó sẽ dần mờ nhạt, biến mất bởi những ký ức ngọt ngào của những đêm khác trong vòng tay anh.

“Không còn đêm nào nằm ngủ một mình nữa,” anh tuyên bố, cắt ngang dòng suy nghĩ của cô. Anh cúi xuống phía cô, và khuôn mặt tối của anh nghiêm nghị, gần như tàn nhẫn với sự khẳng định lại mong muốn của anh; không may là cô vẫn đang nghĩ đến đêm tân hôn, và cô thở hỗn hển lo lắng khi cô thấy khuôn mặt anh trông giống như đêm hôm đó. Trước khi cô có thể tự dừng lại, tay cô ấn vào vai anh, và cô gào lên, “Đừng đụng vào tôi!”

Anh nhìn lại như thể anh vừa bị tát vào mặt, mặt anh tái đi.

“Đừng lo lắng về chuyện đó,” anh rít lên, bước xuống giường và nhặt cái quần lên. “Tôi vừa làm mọi thứ mà tôi có thể nghĩ đến để làm lành với em, và em thì ném tất cả chúng vào mặt tôi. Tôi không muốn tranh luận thêm nữa, Jessica, không thuyết phục thêm nữa. Tôi mệt mỏi, mẹ kiếp, mệt mỏi vì..” anh dừng lại và kéo quần lên, và Jessica đã thoát khỏi cơn hoảng loạn vì những gì cô đã làm.

“Nikolas, đợi đã- đó không phải—”

“Tôi không thèm quan tâm xem nó không phải là cái gì!” anh ngắt lời gay gắt, quai hàm của anh cứng như đá. “Tôi sẽ không làm phiền em nữa đâu.” Anh nhanh chóng rời khỏi phòng mà không thèm nhìn lại cô lấy một lần và Jessica nằm trên giường, choáng váng vì phản ứng bạo lực của anh và những xúc cảm thô bạo trong lời nói của anh. Cô đã làm anh tổn thương, một điều mà cô nghĩ là không thể. Nikolas dường như luôn cứng rắn, không hề bị ảnh hưởng bởi bất cứ chuyện gì cô nói hay cô làm, trừ cơn giận dữ khi cô coi thường anh. Nhưng anh cũng có lòng tự trọng của anh; có lẽ cuối cùng anh cũng đã mệt mỏi với một người phụ nữ luôn chống lại anh từng bước một. Ý nghĩ đó làm cô thu mình lại, nghĩ về việc không có được sự thích thú của anh trong mọi việc mà cô làm, sự đánh giá cởi mở của anh đối với cơ thể cô.

Cô cũng rời khỏi giường, mặc áo choàng. Cô đi đi lại lại quanh phòng một cách khổ sở, không mục đích. Làm thế nào mà cô có thể làm thế với anh? Ngay khi cô thừa nhận là cô cần anh, cô đã để cho những nỗi sợ hãi ngớ ngẩn của mình làm anh rời xa cô và cô cảm thấy hoàn toàn mất

mất khi không có anh. Cô sẽ làm gì khi không có sức mạnh ngạo mạn của anh giúp đỡ cô những khi cô buồn và mệt mỏi? Kể từ ngày họ gặp nhau anh đã luôn ủng hộ cô, bảo vệ cô.

Đầu cô bắt đầu đau và cô xoa xoa thái dương một cách lơ đãng. Cuối cùng cô thu hết can đảm và mặc quần áo với đôi tay run rẩy. Cô phải đi tìm Nikolas và bắt anh lắng nghe, giải thích tại sao cô lại đẩy anh ra.

Khi cô bước vào phòng khách, bà Constantinos ở đó và bà đang đọc sách khi Jessica bước vào. “Con vẫn ổn chứ con yêu?” bà hỏi cô bằng tiếng Pháp ngọt ngào, khuôn mặt dịu dàng của bà có vẻ lo lắng.

“Vâng ạ,” Jessica trả lời. “Con – mẹ có biết Nikolas ở đâu không, thưa mẹ?”

“Ừ, nó và Andros đang bận rộn với việc nghiên cứu và ra lệnh nghiêm khắc không được làm phiền. Andros sẽ bay đến New York vào sáng mai và chúng đang chuẩn bị hoàn thành một vụ hợp nhất.”

Andros sẽ xử lý vụ đó? Jessica đưa những ngón tay run rẩy lên che mắt. Lẽ ra Nikolas mới là người thực hiện vụ hợp nhất đó, cô hiểu, nhưng anh đang giao trách nhiệm cho Andros để anh có thời gian ở với cô trên chiếc du thuyền. Sao cô có thể mù quáng đến thế kia chứ?

“Có chuyện gì sao?” bà Constantinos lo lắng hỏi.

“Vâng- à không. Vâng, có một số chuyện. Chúng con vừa mới có một cuộc cãi vã,” Jessica thú nhận. “Con cần gặp anh ấy. Anh ấy hiểu nhầm một vài điều mà con nói.”

“Ừ, mẹ hiểu,” mẹ anh nói. Bà nhìn vào Jessica với đôi mắt trong xanh của mình. “Vậy, con đã nói cho nó biết chuyện về đứa bé chưa?”

Rõ ràng là những người phụ nữ trong căn biệt thự này đều biết về chuyện mang thai của cô, cô nghĩ. Cô ngồi xuống và thở dài buồn bã. “Con đã nói rồi. Nhưng đó không phải là nguyên nhân làm anh ấy tức giận.”

“Không, tất nhiên là thế rồi. Nikolas sẽ không bao giờ tức giận với ý nghĩ nó sẽ được làm bố,” bà Constantinos suy tư, hơi mỉm cười. “Không nghi ngờ gì là nó sẽ tự hào như một con công.”

“Vâng, đúng vậy,” Jessica yếu ớt thừa nhận, nhớ lại hình ảnh trên gương mặt anh khi cô nói với anh về đứa bé.

Bà Constantinos nhìn ra những cánh cửa kính của hành lang, hơi mỉm cười. “Vây là Niko đang tức giận và bực mình phải không? Hãy để nó một mình vào tối nay, con yêu ạ. Ngay bây giờ có lẽ nó sẽ không nghe con nói đâu, nên hãy để nó nhắm nháp sự đau khổ một chút. Đó là một sự trừng phạt nho nhỏ cho sự đau khổ mà nó đã gây ra cho con. Con chưa bao giờ nói ra lý do con lại ra bãi biển sớm đến thế vào cái buổi sáng đó, con yêu, và mẹ không muốn hỏi, nhưng mẹ có thể hình dung ra chuyện gì đã xảy ra vào tối hôm đó. Đúng thế, hãy để Niko lo lắng trong đêm nay.”

Nước mắt chảy tràn ra khỏi mắt Jessica. “Tất cả không phải là lỗi của anh ấy, mẹ ạ” cô biện hộ cho Nikolas. Cô cảm thấy như thể cô sẽ chết vậy. Cô yêu anh, và cô sẽ không để anh rời xa cô. “Đừng phiền muộn thế,” bà Constantinos chân thành khuyên cô. “Con không thể suy nghĩ một

cách sáng suốt vào lúc này. Ngày mai mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn, rồi con sẽ thấy.”

Đúng thế, Jessica nghĩ, gạt nước mắt. Ngày mai cô sẽ cố gắng khiến cho Nikolas hiểu về sự lạnh lùng đã qua của cô, và cô không dám nghĩ là cô sẽ làm gì nếu anh rời khỏi cô.

Chương 13

Dịch: Vecspa

Trước khi bình minh, Jessica tái nhợt với những ý nghĩ không lành của chính cô. Cô chỉ muốn hàn gắn khoảng cách giữa cô và Nikolas, và cô không chắc chắn làm thế nào để làm được điều đó hay liệu anh có muốn chữa lành thứ gì giữa họ hay không. Cô đã ở trong sự thống khổ với nhu cầu được nhìn thấy anh và giải thích, để chạm vào anh; hơn bất kì điều gì cô cần cảm thấy đôi tay anh quanh cô và nghe thấy chất giọng sâu lắng của anh thì thào những lời yêu thương với cô. Cô đã yêu anh! Có thể là vô lý, nhưng có gì quan trọng đâu? Cô đã biết từ lần đầu tiên rằng anh là người đàn ông duy nhất có thể chinh phục được lớp lá chắn mà cô đã dựng nên và cô đã quá mệt mỏi khi phủ nhận tình yêu của mình.

Cô nhanh chóng trang điểm, không hề quan tâm mình trông như thế nào mà cô chỉ đơn thuần chải tóc, rồi thả nó buông sau lưng. Ngay khi vội vã bước vào phòng khách cô nhìn thấy Quý bà Constantinos đang ngồi ở ban công và cô đi qua ô cửa kính để gặp bà. "Niko ở đâu ạ, thưa mẹ?" cô hỏi trong một giọng căng thẳng.

"Nó đang ở trên thuyền buồm," người phụ nữ lớn tuổi trả lời. "Ngồi xuống đi, bé con; hãy ăn sáng với mẹ. Sophia sẽ mang chút đồ điểm tâm lên. Con thấy mệt vào sáng nay à?"

Ngạc nhiên là cô không. Đó là điều tốt đẹp duy nhất vào sáng nay mà cô có thể trông thấy. "Nhưng con muốn nhìn thấy Nikolas sớm nhất có thể," cô từ chối.

"Để lúc khác đi. Con không thể nói chuyện với nó bây giờ, con sẽ khá hơn khi con ăn sáng. Con phải chăm sóc đứa trẻ, con yêu."

Jessica miễn cưỡng ngồi xuống, và chỉ một lát sau Sophia đã đến với một khay thức ăn. Mỉm cười, bà đặt điểm tâm xuống cho Jessica.

Jessica nuốt vào một cách khó khăn, gắng ép thức ăn xuống họng cô. Xa xa phía trước cô có thể trông thấy cánh buồm trắng của con thuyền; Nikolas ở đó, nhưng anh có thể ở cách xa hàng dặm. không có cách nào cô có thể ra ngoài đó với anh trừ phi có người dân chài đưa cô đi, và vì thế cô sẽ phải đi bộ đến làng. Đó không chỉ là một chuyến đi bộ dài, mà trước đó, cô sẽ phải hoàn thành nó mà không có đến ý nghĩ thứ hai, nhưng tình trạng mang thai của cô đã khiến sức chịu đựng hao mòn và cô do dự khi phải đi xa trong tình trạng này. Như quý bà Constantinos đã nói, cô phải chăm sóc sinh mạng bé nhỏ bên trong cô. Nikolas sẽ căm ghét cô nếu như cô làm bất kì điều gì đe dọa đến đứa trẻ.

Sau khi đã ăn đủ để làm vừa lòng mẹ chồng và Sophia, cô đẩy khay đồ ăn ra, Phu nhân Constantinos nói lặng lẽ, "Nói cho mẹ biết, con yêu, con có yêu Niko không?"

Sao bà ấy lại hỏi vậy? Jessica tự hỏi khốn khổ. Đó hiển nhiên là những từ Jessica đã luôn nói kể từ khi Nikolas lao ra khỏi phòng ngủ của cô trước đó. Nhưng đôi mắt xanh dịu dàng của phu nhân Constantinos đang nhìn cô và cô thừa nhận trong một lời thì thầm khó nhọc, "Vâng! Nhưng con đã phá hủy nó—anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho con vì những gì con đã nói với anh ấy! nếu anh ấy yêu con, mọi chuyện có thể đã khác—"

"Làm thế nào con biết nó không yêu con?" người phụ nữ lớn tuổi hỏi gặng.

"Bởi tất cả những gì anh ấy quan tâm từ khi chúng con gặp mặt là lên giường," Jessica thú nhận trong sự muộn phiến. "Anh ấy nói anh ấy muốn con—nhưng anh ấy chưa bao giờ nói anh ấy yêu con."

"Ah, mẹ thấy," Phu nhân Constantinos nói, gật mái đầu bạc của bà một cách hiểu biết. "Bởi vì thằng bé chưa bao giờ nói với con là bầu trời màu xanh, nhưng con biết rằng đó không thể là màu khác mà! Jessica, con yêu, hãy mở mắt ra! Con thật sự nghĩ rằng Niko quá yếu đuối đến nỗi trở thành nô lệ cho ham muốn của chính thằng bé sao? Thằng bé muốn con, đúng—ham muốn thể xác là một phần của tình yêu."

Jessica không dám hy vọng rằng Nikolas yêu cô; đã có quá nhiều dịp anh từ chối những cảm xúc của cô và cô đã nói quá nhiều với Phu nhân Constantinos.

"Tôi chưa bao giờ nói cậu ấy là một người đàn ông dễ thương," Sophia nói. "Tôi đang nói từ những kinh nghiệm thông thường. Niko là hình ảnh của cha cậu ấy; họ có thể là một và một kiểu người. Nó không phải luôn luôn thoải mái, trở thành vợ của Damon. Tôi phải làm mọi thứ theo cách của ông ấy hoặc ông ấy sẽ giận điên lên, và Niko cũng vậy. Cậu ấy quá mạnh mẽ đến nỗi đôi lúc cậu ấy đã thất bại trong việc hiểu ra rằng hầu hết mọi người không có cái sức mạnh như thế, rằng anh ấy cần nhẹ nhàng hơn trong cách giải quyết mọi việc của mình."

"Nhưng chồng bà yêu bà," Jessica chỉ ra nhẹ nhàng, mắt cô dõi theo ánh sáng lấp lánh từ chiếc thuyền buồm xa xa trên mặt biển như pha lê.

"Đúng là vậy. Nhưng chúng tôi đã kết hôn sáu năm trước khi anh ấy nói với tôi điều đó, và chỉ bởi vì tôi đã quá đau khổ từ việc mất đi đứa con thứ 2 của chúng tôi, một đứa trẻ chết non. Khi tôi hỏi anh ấy đã yêu tôi bao lâu, anh ấy nhìn tôi ngạc nhiên và nói, 'Từ lần đầu tiên. Làm sao phụ nữ lại có thể mù quáng như thế được chứ? Đừng bao giờ nghi ngờ rằng anh yêu em, ngay cả khi những lời đó không được nói ra.' Và nó cũng như vậy với Niko." Lặng lẽ, đôi mắt màu xanh nhạt nhìn vào Jessica, Phu nhân Constantinos nói lần nữa, "Đúng vậy, Niko yêu con."

Jessica càng trở nên tái nhợt hơn, run rẩy với cơn sóng hoang dã của hy vọng tràn qua cô. Anh có yêu cô không? Có thể anh *vẫn* yêu cô, sau hôm qua sao?

"Thằng bé yêu con," Mẹ anh cam đoan. "Mẹ biết con trai mẹ, như mẹ biết chồng mẹ vậy. Niko đã mất trí vì con; mẹ đã trông thấy thằng bé nhìn con với sự khao khát trong đôi mắt khiến mẹ khó thở, bởi vì nó là một người đàn ông mạnh mẽ nên sẽ không yêu nhẹ nhàng."

"Nhưng—nhưng những gì anh ấy nói," Jessica đáp lại run rẩy, vẫn không dám để bản thân cô hy vọng.

"Phải, Mẹ biết. Thằng bé là một người đàn ông kiêu hãnh, và nó tức giận với chính bản thân mình bởi nó không thể kiểm soát nhu cầu với con. Đó một phần cũng là lỗi của mẹ, về sự hiểu lầm này giữa con và Niko. Thằng bé yêu mẹ, và mẹ đã lo ngại khi người bạn yêu mến của mẹ Robert Stanton cưới một kẻ đào mỏ. Niko muốn bảo vệ mẹ, nhưng thằng bé không thể khiến bản thân mình bỏ con một mình. Và con, Jessica, quá kiêu hãnh để nói với nó sự thật."

"Con biết," Jessica nói nhẹ nhàng, và những giọt lệ rung rung trên mắt cô. "Và con đã đối xử quá tồi với anh ấy vào hôm qua! Con đã phá hủy nó, Mẹ; giờ anh ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho con." Những giọt nước mắt tràn qua lông mi khi cô nhớ lại cái nhìn trong mắt Nikolas khi anh rời khỏi phòng. Cô đã muốn chết. Cô cảm thấy như thể cô đã phá tan thiên đường bằng chính bàn tay mình.

"Đừng lo lắng. Nếu con có thể tha thứ cho thằng bé vì lòng kiêu hãnh của nó, con yêu, thằng bé sẽ tha thứ cho con vì lòng kiêu hãnh của con."

Jessica thở hỗn hển như bị đâm, rồi chấp nhận để bản thân mình tin điều đó. Cô đã sử dụng lòng kiêu hãnh của mình để đẩy Nikolas đi, và giờ cô phải trả giá.

Phu nhân Constantinos đặt tay bà lên vai Jessica. "Niko đang rời khỏi con thuyền rồi," bà nói dịu dàng. "Tại sao con không đi gặp nó nhỉ?"

"Con—vâng," Jessica nuốt vào, dờn bước.

"Bảo trọng," phu nhân Constantinos gọi phía sau cô. "Hãy nhớ đến cháu nội của mẹ!"

Mắt cô nheo lại nhìn chiếc thuyền nhỏ đang đứng vững vàng, có một chỗ trống giữa nó và bờ biển, Jessica bước xuống lối nhỏ dẫn về phía mặt nước. Cô bước đi với một trái tim đang đập thình thịch, tự hỏi liệu Phu nhân Constantinos có đúng về việc Nikolas thật sự yêu cô không. Nghĩ về chuyện quay lại, có vẻ như anh đã yêu cô – hoặc đã từng. Nếu như cô không phá nát nó đi!

Nikolas đang neo con thuyền lại để đảm bảo nó không bị thủy triều đánh dạt đi khi cô băng qua bãi cát về phía anh. Anh chỉ mặc một chiếc quần jean gối và gần như khỏa thân, cơ thể đầy cơ bắp của anh gọn sóng uyển chuyển khi anh di chuyển. Cô bắt lấy từng hơi thở của mình trong sự thán phục tuyệt đối và dừng lại.

Nikolas đứng thẳng lại và nhìn cô. Đôi mắt đen của anh không thể đọc được khi anh đứng đó nhìn cô, và cô hít vào một hơi thở lấy bẫy. Anh sẽ không hành động trước, cô biết; cô phải làm điều đó. Nắm lấy sự can đảm bằng cả hai tay, cô nói lặng lẽ, "Nikolas, Em yêu anh. Anh có thể tha thứ cho em không?"

Một cái gì đó nhá lên trong đôi mắt đen sâu thẳm của anh, rồi biến mất. "Tất nhiên rồi," anh nói đơn giản và bước về phía cô.

Khi anh đã đến gần cô đến nỗi cô có thể ngửi thấy mùi hương sạch sẽ nơi cơ thể anh, anh dừng lại và hỏi, "Tại sao?"

"Mẹ anh đã mở mắt cho em," cô nói, nuốt vào khó khăn. Tim của cô sắp nhảy lên họng và đập quá nhanh đến nỗi cô khó mà nói được. Anh sẽ không khiến mọi thứ dễ dàng hơn cho cô, cô có thể thấy. "Mẹ đã khiến em nhận ra rằng em đã chấp nhận để lòng kiêu hãnh phá hủy cuộc đời em. Em—Em yêu anh, và ngay cả nếu anh không yêu em, em muốn dành cả đời em với anh. Em hy vọng anh sẽ yêu em; Mẹ nghĩ anh yêu anh, nhưng ngay cả nếu anh k-không thể yêu em, cũng không quan trọng."

Anh cào ngón tay qua mái tóc đen của mình, mắt anh đột nhiên trở nên dữ dội và thiếu kiên nhẫn. "Em không nhận ra à?" anh hỏi gặng thô ráp. "Cả châu Âu đều biết anh nhìn vào em một cái và phát điên lên. Em nghĩ rằng anh trở thành một tên nô lệ của ham muốn như thế này đến nỗi theo đuổi em điên cuồng nếu anh chỉ muốn em vì sex à?"

Tim cô càng đập cuồng loạn hơn khi anh nói ra những từ giống hệt như những lời mà mẹ anh đã sử dụng. Vậy là Phu nhân Constantinos đã hiểu rõ con trai của bà! Và như bà ấy đã nói, Niko rất giống với cha anh. Cô vươn bàn tay run rẩy ra và nắm những ngón tay lại quanh những đốt xương sườn ấm nóng của anh. "Em yêu anh," cô thì thầm run rẩy. "Anh có thể tha thứ cho em vì đã quá mù quáng và ngu ngốc không?"

Một cơn run rẩy tràn qua toàn bộ cơ thể anh, với một tiếng rên rỉ sâu, anh giật cô vào với anh, vùi khuôn mặt anh vào mái tóc của cô. "Không có câu hỏi nào về việc tha thứ cho em hết," anh thì thầm khó khăn. "Nếu em có thể tha thứ cho anh, nếu em vẫn có thể yêu anh sau cái cách mà anh đã theo đuổi em quá tàn nhẫn, làm sao anh có thể oán giận em chứ? Bên cạnh đó, cuộc đời anh sẽ không còn giá trị nếu anh sống mà để em đi. Anh yêu em." Rồi anh ngẩng đầu lên và nhắc lại "Anh yêu em."

Toàn bộ cơ thể cô run lẩy bẩy khi cô nghe thấy chất giọng sâu lắng ở những lời nói cuối cùng của anh, và một khi anh đã thừa nhận, anh sẽ luôn giữ những lời nói đó, lần nữa và lần nữa, trong khi cô bám chặt vào anh, mặt cô giấu vào trong lớp lông xoăn ấm áp bao phủ ngực anh. Anh bắt lấy cằm cô và nâng mặt cô lên với anh và cô chìm đắm vào nụ hôn đói khát, chiếm hữu của anh. Một cảm giác kích thích bắt đầu lan dần ra các cơ và cô nhón chân lên để dựa cơ thể mình vào sát anh hơn, tay cô trượt lên để vòng quanh cổ anh. Làn da rần rần, ấm áp bên dưới những ngón tay khiến cô cảm thấy đói khát và giờ cô không muốn từ chối anh thêm nữa; cô đáp lại anh không chút dè dặt. Cuối cùng cô cũng có thể thỏa mãn nhu cầu của chính bản thân cô được chạm vào anh; được vuốt ve làn da rám nắng và cắn vào cái miệng của anh. Một tiếng rên rỉ sâu thoát ra khỏi ngực anh khi cô làm chính xác điều đó, khoanh khắc tiếp theo anh nhắc bổng cô lên trong vòng tay anh và băng qua bãi cát.

"Anh đang mang em đi đâu đấy?" cô thì thầm, trải những nụ hôn quanh vai anh, và anh trả lời bằng một giọng căng ra.

"Qua khỏi đây, đến nơi những tảng đá che khuất chúng ta." Và chỉ trong một khoảng khắc họ đã được bao quanh bởi những tảng đá và anh cẩn thận đặt cô trên nền cát ấm nắng. Bất chấp sự gấp rút mà cô cảm nhận được trong anh, anh đã rất dịu dàng khi anh làm tình với cô, tìm bản thân anh lại, như thể anh sợ làm đau cô. Kỹ năng của anh, sự ân cần nhẫn nại của anh mang cô đến trạng thái ngây ngất, và khi cô lơ lửng trở lại mặt đất, cô biết rằng cuộc làm tình của họ đã trong sạch và lành lặn, xóa tan đi tất cả những đau đớn và giận dữ trong những tháng vừa qua. Nó đã tạo nên một cam kết tình yêu giữa họ, khiến họ thật sự trở thành một người chồng và một người vợ. Được ôm chặt bởi vòng tay của anh, mặt cô vùi vào trong vòm ngực mạnh mẽ của anh, cô thì thầm, "Thời gian bị lãng phí hết rồi! Nếu em chỉ cần nói với anh—"

"Shhh," anh ngắt lời, vuốt ve tóc cô. "Đừng tự buộc tội bản thân mình, em yêu, bởi vì anh cũng không thoải mái với lỗi lầm đâu, và anh không được ổn lắm với sự thừa nhận rằng mình đã sai." Khóe miệng mạnh mẽ của anh cong lại thành một nụ cười nhăn nhó khi bàn tay anh tìm đến lưng cô, vuốt ve lên xuống như thể cô là một con mèo vậy. "Giờ thì anh đã hiểu tại sao em lại quá đề phòng anh như vậy, nhưng vào lúc đó mọi sự từ chối đều giống như một cái tát" anh nhe nhàng tiếp tục. "Anh đã muốn bỏ em một mình; em sẽ không bao giờ biết anh đã muốn có thể bỏ đi và quên em đi nhiều như thế nào đâu, và nó khiến anh phát điên lên bởi vì anh không thể. Anh không quen với bất kì ai có cái loại quyền năng đó đặt lên anh như em," Anh thú nhận, tự chế giễu mình. "Anh không thể thừa nhận rằng anh cuối cùng đã bị đánh bại; anh đã làm mọi chuyện để đặt mọi chuyện dưới bàn tay anh lần nữa, để cố gắng kiểm soát những cảm xúc của anh, nhưng không gì có tác dụng, không kể cả Diana."

Jessica thở hắt hển với sự cả gan của anh đã dám đề cập đến cái tên đó với cô và cô ngẩng đầu dậy từ ngực anh để nhìn chăm chăm trong cơn ghen. "Vâng, còn gì về Diana nữa không?" cô hỏi sắc nhọn.

"Ouch," anh co rúm lại, búng nhẹ chóp mũi cô với một ngón tay nâu dài. "Anh đã mở cái miệng hư đốn của mình khi mà nên ngậm nó lại, đúng không nào?" Nhưng đôi mắt đen của anh lấp lánh và cô biết rằng anh thích sự ghen tuông của cô.

Dựa lại vào anh, cô từ chối lãng đề tài. "Vâng, đúng vậy đấy," cô đồng tình. "Nói cho em biết về Diana. Cái đêm anh nói anh chỉ hôn cô ta có một cái, có đúng không?"

"Trong khuôn phép," anh quanh co.

Bực mình, cô nắm tay lại và nhéo vào bụng anh bằng tất cả sức lực của mình, nó không đủ để thực sự làm anh đau nhưng nó khiến anh ré lên. "Này!" anh phản đối, nắm lấy tay cô và giữ chặt lấy nó. Nhưng anh đang cười, một nụ cười vô tự lự mà cô chưa từng nghe thấy từ anh trước đó. Anh trông đắc chí, anh trông hạnh phúc, và nó càng khiến cô ghen hơn. "Niko," cô hét lên, "nói cho em đi!"

"Được rồi," anh nói, nụ cười của anh dịu lại thành một cái cong môi nhẹ. Đôi mắt đen của anh quan sát cô chăm chú khi anh thừa nhận.

"Anh đã định có cô ta. Cô ta sẵn lòng, và cô ta có thể là niềm an ủi cho cái tôi đã bị bào mòn. Diana và anh đã có một cuộc tình ngắn gọn vài tháng trước khi anh gặp em, và cô ta khiến nó dễ hiểu rằng cô ta muốn nối lại quan hệ với anh. Em đã làm anh quá bối rối, quá nản chí, đến nỗi anh không thể nghĩ về bất cứ điều gì ngoài việc phá vỡ quyền lực của em với anh. Em sẽ

không để anh có em, nhưng anh vẫn quay lại với một bờ vai mảnh khảnh lạnh lùng và anh giận dữ với chính bản thân mình. Em hành động như thể em không thể đứng trong tầm với của anh, trong khi Diana thể hiện rõ ràng rằng cô ta muốn anh. Và anh đã muốn một người phụ nữ sẵn lòng trong tay anh, nhưng khi anh bắt đầu hôn cô ta, nó chỉ là không đúng. Cô ta không phải em, và anh không muốn cô ta. Anh chỉ muốn em, ngay cả khi anh không thể thừa nhận với bản thân mình chỉ sau đó rằng anh yêu em."

Lời giải thích của anh hầu như không xoa dịu được cô, nhưng khi anh vẫn giữ nắm tay và một cánh tay khác của cô bị ghim quá hiệu quả bởi vòng ôm của anh, cô không thể trút giận vào anh một cách tự nhiên. Cô vẫn nhìn chằm chằm vào anh khi cô ra lệnh, "Anh không được hôn một người phụ nữ khác lần nữa, anh có nghe thấy không? Em sẽ không để yên đâu!"

"Anh hứa," anh thì thầm. "anh hoàn toàn là của em, em yêu; Anh đã là của em từ cái khoảnh khắc em băng qua trụ sở của anh về phía anh, nếu em chỉ cần muốn anh thôi. Nhưng anh thừa nhận rằng anh thích ngọn lửa xanh lá trong mắt em; em trông rất xinh đẹp khi em ghen."

Những lời của anh được phụ họa bởi một nụ cười quyến rũ tinh quái và đã hoàn thành mục đích, bởi vì cô như tan chảy ra với cái nhìn sở hữu yêu thương anh trao cho cô. "Em cho rằng sự ghen tuông của em kích thích cái tôi của anh?" cô hỏi, để bản thân mình thư giãn dựa vào anh.

"Tất nhiên rồi. Anh đã vượt qua nỗi thống khổ, anh đã phát ghen vì em; nó hoàn toàn hợp lý khi em cũng trở thành một kẻ ghen tuông bé nhỏ."

Anh dẫn theo sự thú nhận của mình với một nụ hôn tìm kiếm khiến cô thở dốc dựa vào anh; nó như thể sự khao khát của cô là dành cho anh, nó đã bị từ chối quá lâu, nó bứt ra khỏi tầm kiểm soát và cô không thể giữ lại ham muốn của mình được nữa. Giống như một con thú cảm nhận được lợi thế của mình, anh hôn cô sâu hơn, vượt ve cơ thể cô với bàn tay chắc chắn, hiểu biết. "Em thật đẹp," anh thì thầm rồi rạc. "Anh đã mơ rất nhiều lần về việc có em như thế này; anh không muốn để em đi dù chỉ một phút."

"Nhưng chúng ta phải đi," Jessica trả lời mơ màng, đôi mắt xanh lá của cô mơ màng với tình yêu và ham muốn. "Mẹ chắc hẳn đang đợi chúng ta."

"Vậy thì anh cho rằng chúng ta sẽ có một sự trở lại tốt hơn," Nikolas lẩm bẩm, ngồi dậy và đỡ cô lên với một cánh tay sau lưng cô. "Anh sẽ không thích để mẹ phải cử ai đó đi tìm chúng ta đâu. Em buồn ngủ à, đúng không nào?"

"Buồn ngủ?" cô hỏi, giật mình.

"Em sẽ không thể dậy nổi, đúng không nào?" anh tiếp tục, đôi mắt đen của anh lấp lánh. "Em sẽ phải chợp mắt một lát."

"Ồ!" cô kêu lên, mắt cô mở to khi cô bắt đầu hiểu ra anh ám chỉ điều gì. "Em tin là anh đúng; Em quá buồn ngủ và em sẽ không thể thức dậy nổi cho đến bữa trưa."

Anh bật cười và giúp cô mặc đồ, và họ tay trong tay bước đi trên con đường nhỏ. Nắm chặt bàn tay mạnh mẽ của cô, Jessica cảm thấy ánh hoàng kim của tình yêu lan tỏa bên trong cô cho đến khi nó bao phủ cả thế giới. Lần đầu tiên cuộc sống của cô trở thành những gì mà nó nên thế; cô yêu Nikolas và anh yêu cô, và cô đang mang thai đứa con của anh. Cô sẽ nói với anh toàn bộ câu chuyện hôn nhân của cô, giải thích tại sao cô đã bị che dấu đằng sau những lời nói dối khác, ngay cả từ anh, nhưng nó không hề thay đổi được tình yêu của cô, cô biết. Trong sự mãn nguyện sâu sắc cô hỏi, "Khi nào thì anh thừa nhận với bản thân là anh yêu em?"

"Khi em ở Cornwall," anh thừa nhận cộc lốc, những ngón tay của anh nắm chặt lại. Anh dừng

lại, quay đầu lại đối diện với cô và khuôn mặt ngăm đen khắc nghiệt khi anh nhớ lại. "Đó là hai ngày trước khi Charles rủ lòng nói cho anh biết nơi em đã đi, và anh đã ở bên rìa của sự điên loạn trước khi anh quyết định mình đã bị trừng phạt đủ rồi. Anh đã mất hai ngày để cố gắng gọi điện cho em, đợi hàng giờ đồng hồ bên ngoài căn nhà của em, chờ em về nhà. Anh vẫn giữ những ý nghĩ về những gì anh đã nói với em, nhớ lại cái nhìn trong mắt em khi em rời đi, và anh đã đổ mồ hôi lạnh khi nghĩ rằng anh đã mất em. Đó là khi anh biết anh đã yêu em, bởi vì ý nghĩ không được nhìn thấy em lần nữa thật kinh khủng."

Cô nhìn anh ngạc nhiên. Nếu anh yêu cô sớm như vậy, tại sao anh lại đòi hỏi những điều kiện vô lễ đó trong hợp đồng trước lễ cưới chứ? Cô hỏi anh nhiều hơn, giọng cô căng thẳng, và phản ứng với cái nhìn đau đớn anh trông thấy trong mắt cô, anh kéo cô vào vòng tay mình và tựa má lên đầu cô.

"Anh đã đau khổ, và anh quá bất ngờ," anh thì thầm. "Anh xin lỗi, em yêu. Anh sẽ nhổ gốc mấy thứ chết tiệt đó lên. Nhưng anh đã giữ ý nghĩ rằng em giãy ra vì em muốn một chiếc nhẫn để có thể đặt tay lên tiền của anh, và nó khiến anh phát điên lên vì anh yêu em quá nhiều và anh phải có em, ngay cả với ý nghĩ tất cả những gì em muốn chỉ là tiền."

"Em chưa bao giờ muốn tiền của anh. Em còn mừng vì anh đã quản lí tiền của em, bởi vì em đã quá bức bối với anh vì đã bắt nạt em về chuyện cổ phần của ConTech khi em không hề muốn nó."

"Giờ thì anh đã biết, nhưng vào lúc đó anh đã nghĩ đó *chính xác* là những gì em muốn. Anh đã được khai sáng vào đêm tân hôn của chúng ta, và khi anh tỉnh dậy thì em đã đi rồi—" Anh bỏ lửng câu nói và nhắm mắt lại, sự dần vật hiện hiện trên khuôn mặt anh.

"Đừng nghĩ về điều đó nữa," Cô nói dịu dàng. "Em yêu anh" Đôi mắt anh bừng mở và anh nhìn vào cô, đáy mắt trong veo của cô lấp lánh với tình yêu mà cô cảm nhận được. "Ngay cả khi anh phát điên với ghen tuông và thất vọng, anh vẫn có linh cảm về điều ngược lại," Anh nói, miệng anh cong lại trong một nụ cười. "Anh vẫn có cảm giác khiến em trở thành vợ anh." Anh cúi xuống và ôm cô lên trong vòng tay anh. "Mẹ đang đợi chúng ta. Hãy mang đến cho bà những tin tức tốt đẹp nào, rồi chớp mắt một lát đi. Anh sẽ đưa em về nhà, tình yêu của anh"—và anh bắt

đầu hướng về phía ngôi nhà của họ, anh sỏi những bước dài và dễ dàng khi anh bế cô. Jessica vòng tay quanh cổ và dựa vào anh, biết rằng cô đã an toàn với sức mạnh từ tình yêu của anh.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

(HẾT)